

Vlăstarul

Decembrie | Nr. 1 | 2018 | Seria VI
Revista Colegiului Național „Spiru Haret”,
București
FONDATA ÎN 1923
ISSN 2065-4308

din cuprins...

- „Cum a devenit România mare“... p. 5
- Monarhia românească. Independența și întregirea țării p. 9
- Interviu cu istoricul FILIP-LUCIAN IORGA p. 13
- Profil de licean: MIRCEA ELIADE p. 23
- Arc peste timp: spiriști din 1954 p. 26
- *In memoriam...* p. 30
- Concursul Național de Matematică *Laurențiu Panaitopol* p. 32
- Proiect: microchirurgie (Sci-FEST, 2018) p. 34
- Nichita Stănescu, *Curcanul și fluturața* p. 41
- Interviu cu scriitorul DAN COMAN p. 44
- *Cu cartea prin liceu* p. 50
- Biblioteca C.N.S.H.B. p. 52
- *Școala deschisă* p. 53
- *Atenție! Se filmează!* (Festivalul Filmelor de la Cannes la București) p. 55
- Un proiect care durează: *MAGIC WORDS* p. 60
- Pauză de lectură p. 61
- „Vlăstarul“ sportiv p. 83
- Excursiile din „Școala Altfel“, 2018 p. 86
- IT&GAMING p. 99

Coordonator: prof. Alexandru Constantinescu
Redactor-șef: prof. Corina Buzoianu
Coordonator echipa de traducători
în limba engleză: prof. Diana Tivdă

Vlăstarul

ART & DESIGN:

Anda Diaconescu
Alexandra Burghilea
Corina Buzoianu

PR:

Anda Diaconescu
Sabina Dorobanțu

REDACTORI:

Andrei Teodoru
Daria Pană
Anastasia Mareș
Cristi Ducu Jr.
Robin Svemer
Jessamine Murdzek
Bianca Manolache
Anda Diaconescu
Antonia Dumitru
Alexandra Burghilea
Iulia Costache
Teodora Bercea
Ana Topor

COLABORATORI:

prof. Ioana Dumitru
prof. Cristina Ștefan
prof. Victoria Mihalcea
prof. Liana Hera
prof. Angela Turculeț
prof. Petronia Dumitrescu

CORECTURĂ:

Corina Buzoianu
Alexandru Constantinescu

FOTO:

Ilinca Smochină
Alexa Boboc
Diana Maria Deaconu

ADMIN SITE

Răzvan Velciu
Tiberiu Deac

REVISTĂ:

Veronica Diaconu
Andreea Măinea

PRINTARE:

COPERTA I (foto): Alexa Boboc

COPERTA II (foto): Alexa Boboc

PUBLICAREA ACESTEI REVISTE S-A REALIZAT CU SPRIJINUL A.P.P.A - C.N.S.H.B. (ASOCIAȚIA PĂRINȚILOR, PROFESORILOR ȘI ABSOLVENȚILOR DIN C.N. „SPIRU HARET”, BUCUREȘTI)

NOTA REDACȚIEI: responsabilitatea pentru autenticitatea materialelor revine exclusiv autorilor

1 9 3 4

Prologul Revistei

„Un liceu model“ 1)

Prinți iubiți, profesori mult respectați și Doamne
Și Domni... venim, șăgalnici, cu rodul unei toamne
In miez de albă iarnă... în noi cu primăvară
Cu suflet plin de chiot, de joc și de fanfară,
De dor, de veselie, de gând copilăresc...
Venim aci, cu toții, precum e și firesc,
Să'ncuviințăm din cuget, din inimă și din palme,
Sfioși noi, de pe scenă, iar voi cu chipuri calme.
Ne-am adunat la proznic de răs și veselie
Să ne ospătăm aleanul și voia. Cine știe
Din care colț de umbră, de griji și de nevoi
N'ați evadat — hai spuneți — ca să veniți la noi ?
— Nu v'așteptați la vorbe sau fapte 'nfățitate :
Noi facem câte spunem, dar nu le spunem toate.
Nu v'așteptați la gânduri pornind din noaptea noaptea,
Căci munca ni-i tăcere și vorbele ni-s șoapte.
Noi n'am venit, stentoric să vă strigăm : priviți !
Noi am venit să râdem : copii și fericiți...
Copii, copii cu râsul, cu gândul și cu dorul,
Nepăsători, sburdalnici, năvalnici.....: viitorul !
Ne-or năpădi ca mâine și griji, ci și nevoi :
Lăsați-ne să râdem cum știm să râdem noi !
Suntem copii acuma, iar voi ați fost odală.
Noi râdem azi într'unu și voi... doar câteodată
ne toptim, dar, înul într'al uitării joc !
de nu vreți să râdeți, dac'ați uitat de joc
măcar avântul în răs să-l arginți
copii, cu încă, ș'apoi... n'o să
CON

În anul 1934,

CONSTANTIN NOICA, elev al Liceului „Spiru Haret“, a publicat în revista *Vlăstarul* un text poetic intitulat *Prologul Revistei*. În acei ani, C. Noica era un colaborator apropiat al revistei.

100 de ani de existență românească

95

105 ani de existență spiristă

- Un „Vlăstar“ la a 95-a aniversare! Uimitor lucru! Ce trunchi vajnic de spiritualitate haretiană a putut hrăni această mlădiță care tocmai își vedește perenitatea! Fără îndoială că suflul tânăr din care își trage forța, îi va da șansa unui viitor tonic.

La mulți ani, *Vlăstarul!*

Prof. Dr. Flori DUMITRESCU

- Sunt foarte emoționată pentru că numele revistei se leagă de mari personalități ale culturii românești. Aș dori ca toți cei care colaborează acum la revista „Vlăstarul“, și care vor colabora, să-i urmeze spiritual pe Eliade, Noica și Andrei Pleșu. Avem față de ei datoria morală de a păstra intelectual și spiritual Colegiul Național „Spiru Haret“ în elita învățământului românesc.

Învățați într-o școală binecuvântată spiritual și patronată moral de creatorul învățământului românesc modern, Spiru Haret. Prin intermediul vostru, revista „Vlăstarul“ trebuie să celebreze valorile identității noastre naționale: limba, credința și cultura.

Emil Cioran a exprimat acest lucru în maniera-i inconfundabilă: „Nu trăim într-o țară, trăim într-o limbă. Patria asta înseamnă, și nimic mai mult.“

Vreau să felicit echipa actuală coordonată de domnii profesori Alexandru Constantinescu și Corina Buzoianu pentru modernizarea revistei și promovarea acestui nou concept editorial. S-au implicat afectiv și intelectual în „revitalizarea“ revistei, iar premiile obținute de-a lungul anilor reflectă acest lucru.

La mulți ani, revista „Vlăstarul“!

LA MULȚI ANI, ROMANIA!

Prof. Ioana DUMITRU

- Sunt mândră că fac parte din echipa de redacție a acestei reviste alături de niște oameni geniali și niște coordonatori pe măsură! Iubesc Spiru, îl voi iubi mereu, iar revista „Vlăstarul“ este un adevărat simbol al liceului, căreia îi urez din suflet: LA MULȚI ANI, „VLĂSTARULE“!

Sabina DOROBANȚU, 10 D

- Urez „Vlăstarului“ să continue tradiția spiristă încă cel puțin 95 de ani de acum încolo.

Prof. Corneliu COMĂNESCU

- „Vlăstarul reprezintă un simbol pentru Spiru, adună spiriștii sub cupola aceluiași preocupări frumoase de atâtea și atâtea generații. De aceea, îi urez revistei mulți ani de acum înainte, pentru ca și viitorii spiriști să aibă ocazia de a prelua ștafeta și a duce mai departe numele lui Eliade.

Raluca CEPOI, 12 B

- Un „VLĂSTAR“ pentru o viață
Tu...ce-ai alungat tăcerea,
Ne-ai spus versul... și durerea,
Tu... ce-ai dat glasului speranță,
plâns, dorință, cutezanță.
Ai dat suflu și chemare,
dor, cultură, alinare!
Să răzbești, să dăruiești...
Vis de viață să-mplinești!
Vis de lume, de iubire...
Tu - fință, NEMURIRE!

Prof. Liana HERA

Cum a devenit România MARE?

articol bazat pe lucrarea
O scurtă istorie a românilor
de Neagu Djuvara

Radu Voicu, clasa a VI-a

Despre Unirea din 1918, articol bazat pe lucrarea „O scurtă istorie a românilor“ de Neagu Djuvara

Radu, VOICU, clasa a VI-a

« Istoria țării noastre moderne, a României Mari, începe cu 100 și ceva de ani în urmă, odată cu pregătirea și înfăptuirea Marii Uniri. Deși a rămas în memoria noastră ca o dată pe care o sărbătorim în fiecare an de când a devenit Ziua Națională a României, acest eveniment nu s-a întâmplat peste noapte, nu a fost o decizie spontană, ci una calculată și îndelung analizată și negociată. Dar de ce au dorit să se unească populațiile din aceste teritorii, destul de diferite unele de celelalte? De ce nu au rămas provincii separate, în imperiile din care făceau parte, cu administrațiile lor atât de diferite?

Pentru a înțelege mai bine cum s-a făcut Marea Unire, să dăm timpul înapoi cu 60 de ani înainte de 1918. În 1858, după ce Rusia pierde războiul din Crimeea, marile puteri hotărăsc să permită Principatelor Române să se unească. Această decizie venea și ca urmare a propagandei făcute de tinerii aflați în Occident, dar mai ales pentru că Franța și Anglia doreau crearea unui stat mare în regiune pentru a reduce influența Rusiei și a Turciei. Acestea erau mari puteri economice și politice, iar Țările Române depindeau de ele. Deși una dintre condițiile impuse a fost ca, după unire, să existe în continuare câte un domn în fiecare Principat, politicienii români au profitat de ocazie și, în 1859, este ales ca domnitor Alexandru Ioan Cuza, atât în Moldova cât și în Țara Românească.

Foto: România Mare, wikipedia

A fost un pas important, dar nu se ajunsese încă la Marea Unire din 1918, în care s-a atins cu adevărat apogeul întinderii teritoriale a României.

» La începutul Primului Război Mondial, România avea deja semnat un tratat secret cu Austro-Ungaria și Germania, prin care se obliga să lupte alături de acestea în eventualitatea unui război. Tratatul fusese semnat în 1878 sub amenințarea Rusiei și era ținut secret (sub cheie, la propriu) de regele Carol I pentru că știa cât de mult își doreau românii din Regat să se unească cu cei din Transilvania. În momentul în care armata română este solicitată să intre în luptă, Carol I face cunoscută înțelegerea cu Germania, pe care vrea să o respecte, dar Consiliul de Coroană și Guvernul lui Ionel Brătianu se opun. România reușește să rămână neutră timp de doi ani și nu va intra în război alături de Germania și Austro-Ungaria. Între timp, după moartea lui Carol I, se instalează pe tron nepotul acestuia, Ferdinand I.

Influențat de regina Maria, foarte bine conectată cu familiile monarhice puternice din toată lumea, dar și pentru că realizează care este de fapt interesul poporului român, regele Ferdinand decide să lupte împotriva patriei sale de origine, Germania. Acest gest este aproape de neconceput acum, dar a rămas în istorie ca un act de patriotism. Astfel, în 1916, România intră în Primul Război Mondial de partea Antantei după ce îi fuseseră promise Banatul, Crișana, Maramureșul și Transilvania.

Pe de altă parte, în iarna lui 1918, exact după cel mai mare război de până atunci, majoritatea imperiilor europene erau pe punctul de a se destrăma. Țările mai mici, înainte dominate de marile imperii încep să își proclame libertatea și independența. Acesta este contextul de care va profita și România pentru desăvârșirea Unirii.

Războiul a fost foarte greu pentru români, au pierdut teritorii și oameni. Armata română suferă mai multe înfrângeri, este respinsă peste Carpați din Transilvania și încet, încet, pierdem toată Muntenia într-un adevărat dezastru militar. Toată ideea de unire părea că se destramă. În 1917, România se afla între puterea Austro-Ungară la Apus și Rusia cu revoluția bolșevică la Răsărit. La finalul anului 1917, se semnează un armistițiu cu Germania și pacea din 1918 vine după îndelungi negocieri și bătălii, de această dată diplomatice. Condițiile păcii erau foarte nefavorabile pentru România – pierdeam Dobrogea și o întreagă zonă de munte în favoarea Austro-Ungariei.

Dar soarta se întoarce în favoarea aliaților occidentali – Franța și Anglia – prin intrarea Statelor Unite ale Americii în război. România agreează condițiile de pace, colaborare și supunere economică cu partea care este pe cale să piardă războiul. România intră din nou în război în 1918 alături de Aliați și, la final, este de partea câștigătoare, dar deciziile politice anterioare nu sunt șterse cu buretele și vor avea un impact asupra istoriei care va urma.

Limba română a fost, probabil, singurul mare liant al românilor din teritorii și provincii diferite

Dintr-o dată, aproape miraculos, în acest context tumultuos, cu condiții foarte grele impuse României - eram judecați de marile puteri pentru pacea semnată în 1917 cu dușmanii - se întâmplă Unirea. Românii doreau cu ardoare Unirea și o țară mare în care să trăiască împreună, pentru că vorbeau aceeași limbă. Limba română a fost, probabil, singurul mare liant al românilor din teritorii și provincii diferite.

În politică, anumite amenințări devin oportunități. Din cauza revoluției bolșevice, Basarabia se poate desprinde de Rusia și își poate declara Unirea cu România în aprilie, iar după prăbușirea Austro-Ungariei și a Germaniei, Bucovina se unește cu România la finalul lunii noiembrie. Marea Adunare a Românilor din Transilvania proclamă, pe 1 decembrie, Unirea Transilvaniei, Crișanei și Banatului cu „patria mamă“.

✱

Marea Unire de la 1 decembrie 1918 este cu adevărat o poveste despre răbdare și tenacitate, diplomatie și sacrificii, care dovedește că România are o istorie de nivel european. Poate că parcursul nu a fost de fiecare dată foarte clar, în alb și negru, poate că au fost luate și decizii greșite și au fost sacrificate multe vieți omenești, dar rezultatul este unul durabil. Istoricii sunt de acord că ceremonia de la 1 decembrie 1918 a fost grandioasă și a readus speranța în inimile românilor de peste tot.

În opinia mea, Marea Unire a fost mai mult decât o simplă reuniune a unor provincii surori. Ea reprezintă tenacitatea și patriotismul unui popor care voia o Românie unită și puternică, dar care a știut să se folosească și de condițiile unice din acea vreme pentru a-și îndeplini dorința.

**MAREA
UNIRE
reprezintă
tenacitatea și
patriotismul unui
popor care voia
o Românie unită
și puternică, dar
care a știut să
se folosească
și de condițiile
unice din vremea
lui pentru a-și
îndeplini dorința.**

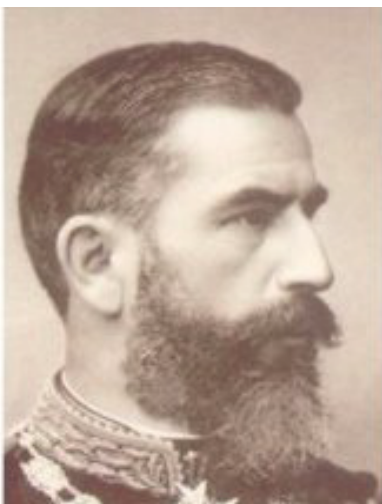
Monarhia românească

Independența
și întregirea țării
(fragment)

REGII ROMÂNIEI

(sursa foto: ziarulactualitatea.ro)

CAROL I

FERDINAND I

CAROL AL II-LEA

MIHAI I

ROLUL MONARHIEI ROMÂNEȘTI ÎN REÎNTREGIREA ȚĂRII

Andreea Anghelache, 11 C

Era anul 1866, 10/22 mai. Destinul poporului care ocupase mii de ani teritoriul carpato-danubiano-pontic era pe cale să se schimbe. Monarhia constituțională avea să devină, de acum și până la 30 decembrie 1947, forma de guvernământ a României și avea să aducă țara printre cele mai impunătoare puteri din Europa și nu numai.

După Revoluția Pașoptistă, a fost conștientizată aducerea unui domn străin pe tronul țării, astfel că, după abdicarea lui Alexandru Ioan Cuza, principe al României, a fost proclamat Filip de Flandra, fratele regelui Leopold al II-lea al Belgiei. În urma refuzului acestuia, atenția politicianilor români s-a îndreptat asupra Principelui Carol de Hohenzollern-Sigmaringen, fiul unuia dintre prim-miniștrii Prusiei, Karl Anton de Hohenzollern-Sigmaringen.

Intrarea Principelui Carol în București a fost sărbătorită cu mult fast, acesta fiind întâmpinat de o mulțime entuziastă de oameni, dornici să-l cunoască pe noul conducător al țării. Cheia orașului i-a fost înmănată la Băneasa, iar în aceeași zi noul principe, împreună cu soția sa, Princesesa Elisabeta de Wied, a fost binecuvântat în Dealul Mitropoliei de către Nifon, Mitropolitul Ungrovalahiei. Colonelul Haralambie i-a citit principelui, în limba franceză, formula de jurământ românesc, iar acesta, ținând mâna dreaptă pe Evanghelie, a jurat că își va servi țara până la moarte.

Principele Carol s-a căsătorit cu Princesesa Elisabeta de Wied în anul 1869, iar în anul 1870 s-a născut princesesa Maria de România. Moartea prematură a principesei Maria în anul 1874 a dus la răcirea relațiilor dintre principe și soția sa. Chiar dacă princesesa ar fi ajuns la vârsta maturității, ea nu ar fi putut moșteni tronul românesc, Legea Salică fiind aplicată în acea perioadă în România.

FOTO: Regele CAROL I (sursa: romaniaregala.ro)

Anul 1877 aduce, însă, un nou război, care avea să împartă estul Europei în două sfere de influență: una rusească, țaristă, și una turcească, otomană. După redeschiderea crizei orientale dintre anii 1875-1876, izbucnesc revolte în Bosnia-Herțegovina și în Bulgaria, iar Serbia și Muntenegru declară război Imperiului Otoman, fiind sprijinite îndeaproape de Rusia, printr-o politică pan-slavistă. La 4 aprilie 1877, România și Rusia încheie la București o convenție privind tranzitul trupelor ruse pe teritoriul României, respectând, totodată, integritatea țării.

Opt zile mai târziu, la 12 aprilie 1877, Rusia declară și ea război Imperiului Otoman, această declarație de război având consecințe nefaste pentru România, turcii bombardând localitățile de pe malul românesc al Dunării. În aceste condiții, la 9 mai 1877 se declară, în Parlamentul României, independența de stat, ministrul de externe al vremii, Mihail Kogălniceanu, declarând că suntem o „națiune de sine stătătoare“.

În timpul luptelor desfășurate pe teritoriul Bulgariei de azi, armata română l-a avut pe Carol ca lider efectiv, regele fiind prezent personal pe câmpul de luptă. Coroana regelui Carol I, denumită și Coroana de Oțel, a fost turnată din țeava unui tun otoman capturat în timpul Războiului de Independență al României dintre anii 1877 și 1878, în bătălia de la Grivița, din 30 august 1877. Regele a ales oțelul, și nu aurul, pentru a simboliza curajul și patriotismul ostașilor români.

Tratatul de pace dintre Imperiul Rus și Imperiul Otoman a fost semnat la San Stefano la data de 3 martie 1878. Prin acest tratat era creat Principatul Bulgariei și era recunoscută independența mai multor state din Europa de Est și de Sud, printre care și România.

Ulterior, „la Conferința de pace de la Berlin din 1878 s-a decis ca Rusia să recunoască României independența, să cedeze Dobrogea și Delta Dunării, inclusiv portul Constanța, și mica Insulă a Șerpilor. În schimb, Rusia primea județele din sudul Basarabiei: Cahul, Ismail și Bolgrad, care reîntraseră în componența Moldovei după Războiul Crimeii“¹.

¹ sursa: wikipedia, *Războiul de Independență al României*.

FOTO: Regele FERDINAND I (sursa: wikipedia.org)

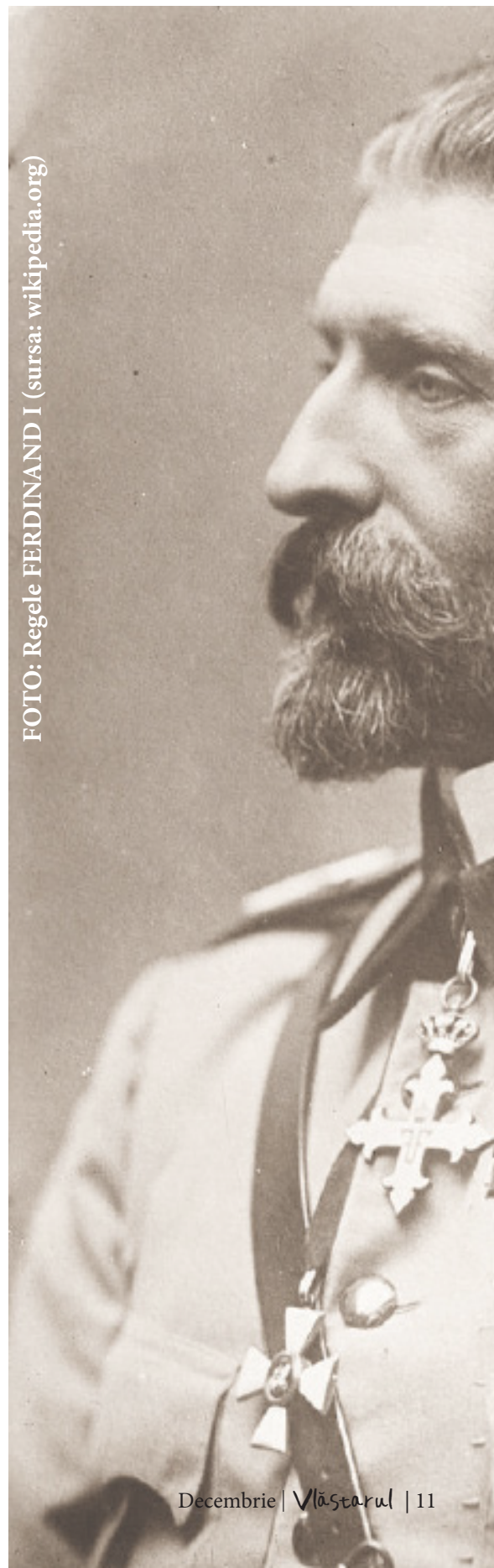

FOTO: Regina MARIA a ROMÂNIEI (sursa: peles.ro)

*

La data de 14 martie 1881, România a fost proclamată regat, iar Carol a fost încoronat ca prim rege al României. După moartea sa, prințul Wilhelm, nepotul de frate al lui Carol, renunță la drepturile succesoriale la Tronul României, în linia de succesiune la tron urmând prințul Ferdinand, fiul mijlociu al prințului Leopold și nepot al regelui Carol I.

Așadar, în anul 1914, pe tronul României urcă Ferdinand I, supranumit „Întregitorul“. Era o perioadă crucială din istoria României, marcată de izbucnirea Primului Război Mondial, în care atât familia regală, cât și întreaga societate românească era profund divizată în tabere ce susțineau fie neutralitatea, fie intrarea în război de partea uneia sau alteia dintre cele două alianțe aflate în conflict.

În anul 1916, Ferdinand, influențat de Regina Maria, soția sa, acceptă intrarea României în război de partea Antantei, ca o garanție a împlinirii visului de reîntregire a neamului românesc.

Dar, la data de 23 noiembrie 1916, capitala României este ocupată de trupele germane, iar familia regală, guvernul, parlamentul și o parte a populației sunt nevoite să se mute la Iași, o fostă capitală a Principatului Moldovei. Pentru rege și familia sa a fost o perioadă extrem de grea, întrucât, tot în noiembrie 1916, murise de febră tifoidă, la numai trei ani, principele Mircea, cel de-al șaselea și ultimul copil al cuplului regal. Au fost nevoiți să-l îngroape în grabă, Regina Maria amintind în memoriile ei durerea de a nu putea vizita mormântul din cauza ocupației străine.

Marea Unire, numită și Unirea de la Alba Iulia, s-a realizat la 1 decembrie 1918, atunci când, prin Marea Adunare Națională de la Alba Iulia s-a decis unirea Regatului României cu provinciile Basarabia, Bucovina, Transilvania, Banat, Crișana, Maramureș și Sătmar. Regele Ferdinand I a fost încoronat „Rege al României Mari“ la 15 octombrie 1922, în Catedrala de la Alba Iulia, oraș în care se realiza, cu mai mult de trei secole înainte, unirea lui Mihai Viteazul.

BIBLIOGRAFIE:

Djuvara, Neagu, *O scurtă istorie ilustrată a românilor*, București, Editura Humanitas, 2015;

Maria, regina României, *Povestea vieții mele*, București, Editura Rao, 2013;

Dogeanu, Liviu Florian, *Istoria neamului românesc*.

| INTERVIU |

FILIP-LUCIAN IORGA

IN
TER
VIU

Școala Națională „Ștefan Prodan”
Iași

16 NOIEMBRIE 2018,
INSTITUTUL CULTURAL ROMÂN

ISTORIC, ABSOLVENT C.N.S.H.B.,
PROMOȚIA 2001

Foto: Murdzek Jesamine

| INTERVIU |

FILIP-LUCIAN IORGA

este absolvent al Colegiului Național „Spiru Haret”, promoția 2001. A urmat apoi cursurile Facultății de Istorie a Universității din București, specializarea Istorie – Limba și literatura engleză, finalizate în anul 2005. „În vara lui 2004 a absolvit Universitatea Internațională de Vară a European College of Liberal Arts (ECLA) din Berlin (instituție aflată sub egida Bard College din Statele Unite ale Americii). După un stagiul de pregătire la Universitatea Paris IV Sorbonne din Franța (2006); a urmat cursurile profesorilor Jean-Pierre Bardet, Dominique Barthélemy, Lucien Bély, Olivier Chaline, Françoise Thom) și a obținut, în anul 2008, diploma de Master în Istoria Ideilor și Mentalităților”.¹ A făcut parte din echipa „Vlăstarul”, destăinuindu-ne și împrejurările care l-au determinat să scrie.

În ziua de 16 noiembrie, Andrei Teodoru, Cristiana Tache (11 C), Bianca Manolache (10F) și Jassemine Murdzek (9 F) au avut bucuria de a întâlni un om plin de viață și de voie bună, deschis oricând dialogului cu liceenii: Filip-Lucian Iorga.

O interesantă și dinamică lecție despre istorie și despre rolul ei astăzi.

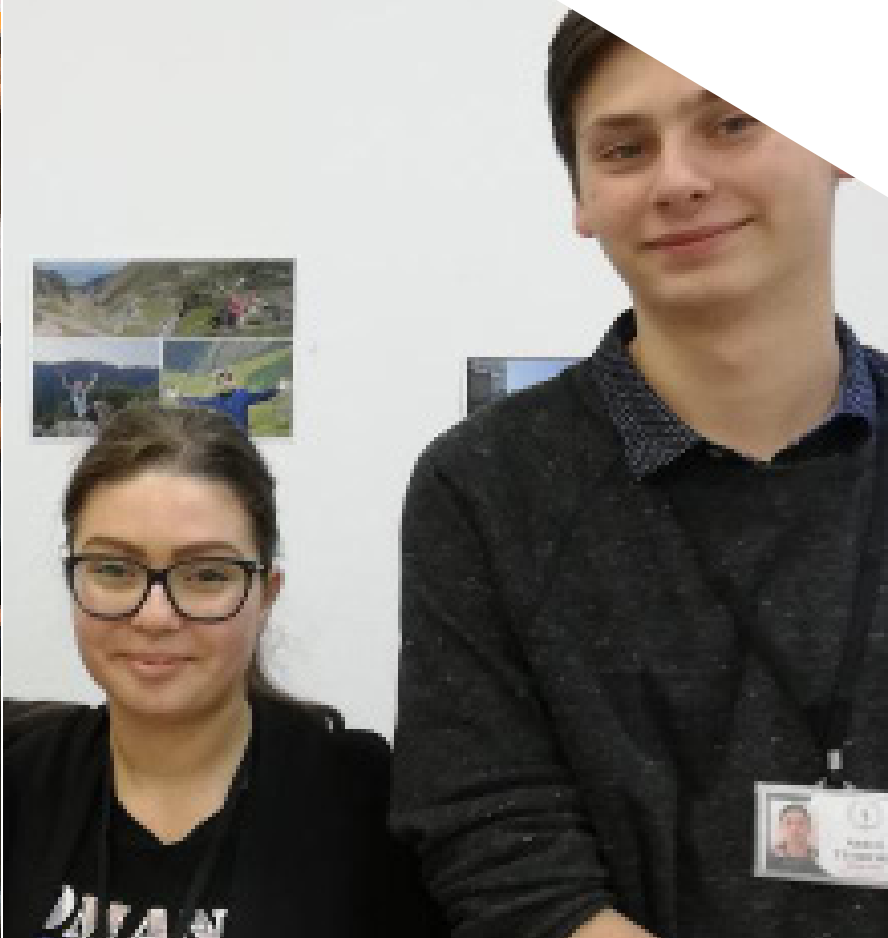
Mulțumim!

¹ Filip-Lucian Iorga, wikipedia.org

Cristiana Tache: Ați absolvit Colegiul Național „Spirul Haret” în anul 2001. Ce v-a determinat să faceți această alegere și ce ne puteți spune despre ierarhia liceelor bucureștene din acea perioadă?

Filip-Lucian Iorga: Să spunem adevărul, nu? (*zâmbește*) Știam de „Spiru Haret” că este un liceu extraordinar, dar, inițial, eu alesesem Școala Centrală. De ce? pentru că atunci, ca și azi, am o pasiune pentru clădirile frumoase. Or, Școala Centrală, trebuie să recunoaștem, are o clădire mai frumoasă decât multe licee din București. În schimb, o mătușă foarte grijulie, Rodica, a atras atenția mamei că, totuși, Școala Centrală are o tradiție de fete. „Dacă merge Filip acolo, nu o să se mai poată concentra pe nimic altceva”, spunea ea. Prin urmare, mătușa a pledat pentru „Mihai Viteazul”, liceu pe care l-a absolvit, iar mama - pentru „Cantemir”. Mai era și „Matei Basarab”, unde studiasse bunicul meu. Aveam foarte multe variante, însă nimeni din familia mea nu studiasse la „Spiru Haret”. În schimb, liceul avea secție de istorie și științe sociale, pe care mi-o doream eu la vremea respectivă și care mi-a și determinat cariera. Bunicul meu s-a dus și m-a înscris acolo. O curiozitate a examenului de admitere a fost că am obținut notă mai mare la matematică decât la română. Profesorii erau îngăduitori și trebuie să le aduc un omagiu pentru că, dacă ar fi fost cu adevărat niște Cerberi (*râde*), nu știu unde aș fi ajuns astăzi.

Întorcându-mă la ierarhia liceelor, sigur că întotdeauna a planat, deasupra tuturor, prestigiul Colegiului „Sfântul Sava”, pe care aş vrea să-l combatem mai des şi să fie şi „Spiru Haret” pe primul loc.

Bianca Manolache: Ce tip de elev aţi fost?

F.-L. I.: Un elev care avea, să zicem, note destul de bune, dar care nu era neapărat un elev model. Spre deosebire de bunicul meu, Mircea Stănescu, care a fost ofiţer al Armatei Regale şi care a învăţat la „Matei Basarab”, spunându-mi cu titlu de glorie că nu avusese nicio absenţă la şcoală.

Era, pe vremea aceea, un fel de respect şi de sacralitate a şcolii. Cei din generaţia mea şi care au venit după noi sunt ceva mai obişnuiţi cu absenţele. Într-adevăr, pot să spun că am absentat destul de mult, motivat, bineînţeles. M-am ocupat destul de mult şi de „Vlăstarul”. Fireşte că nu încurajez chiulitul. Dar cre că poţi, când lipseşti de la ore, să faci lucruri care să te îmbogăţească: să citeşti o carte care te va influenţa întreaga viaţă, să iei un interviu unei personalităţi, să vezi un spectacol de teatru etc. Sunt înţelegător cu absentarea moderată de la şcoală, atâta timp cât nu se omite miza majoră a educaţiei: formarea. Liceul trebuie să te formeze. Eu am auzit că şi Mircea Eliade a chiulit, şi alţii au mai chiulit fiindcă... aveau treabă (*râsete*). Se educau, se formau, adică exact ceea ce liceul trebuie să facă. Totuşi, „Spiru Haret” şi alte licee din Bucureşti şi din ţară au încă foarte dezvoltată latura aceasta de formare, nu numai de informare. Ce mai făceam? eram destul de cuminte, nu participam la bătăi în curtea şcolii... eram cam leneş la sport...

Ce-mi reproşez? Țin minte că era un profesor de fizică... Era atât de frumos la orele dumnealui... Poate nu trebuia să fim atât de indisciplinaţi. În schimb, am avut şi profesori remarcabili. Îmi amintesc, în primul rând, (culmea, o să vă miraţi) de un profesor de biologie. Nu era o materie care să mă fi interesat în mod special. Acel profesor mi-a dat şi nota 1. Dar profesorul de biologie, domnul Cristescu, era, într-adevăr, un mare om de cultură. Era genul de profesor care, la ora lui, îţi vorbea de artă, de muzică, de concepte teoretice, așa cum era modelul de profesor în perioada interbelică. Sigur că istoria ne-a predat-o doamna Bilcea. erau profesori la care mergeai de plăcere, nu stresat. La română - doamna Luiza Popescu, cu o viziune mai deschisă asupra modului cum trebuia predată literatura... Domnul Constantinescu, la matematică, destul de blând cu noi... Nu pot să nu-l pomenesc pe domnul Adrian Pascu, profesorul simbol pentru Colegiul „Spiru Haret” şi cel care a fost, foarte mulţi ani, director şi a dezvoltat revista „Vlăstarul”. Transforma orele lui în adevărate prelegeri universitare, era o plăcere să asişti la ele.

Era un om pasionat de „Spiru Haret” și ne-a inculcat tuturor pasiunea pentru istoria și tradiția liceului.

Andrei Teodoru.: Cum vă explicați faptul că majoritatea absolvenților spiriști rămân cu această pasiune pentru Spiru?

F.-L. I.: Este ceea ce se cheamă „spirit de corp”. Aceasta o vedem și la diverse cluburi, și la universități... E un sentiment de apartenență, te simți mândru că faci parte dintr-o familie din care au făcut parte Mircea Eliade, Constantin Noica... Și, în plus, e vorba despre oamenii care se ocupă de întreținerea aceluia foc sacru al familiei. Adrian Pascu a avut un astfel de rol prin organizarea zilelor liceului, prin publicații... Eu aștept în continuare publicarea istoriei Liceului „Spiru Haret”, căci știu că dumnealui a lucrat mulți ani la aceasta.

Mai e ceva cu „Spiru Haret”: nu e numai un liceu la care au absolvit persoane interesante și importante, e și o atmosferă. Cred că e și un mic grad de relaxare. *Spiriștii sunt bătrânii cei mai tineri ai acestui club select al liceelor bucureștene.* Sunt cei care își păstrează prospețimea.

A.T.: Ce a însemnat Ziua Absolventului pentru dumneavoastră?

F.-L. I.: Pentru mine, Ziua liceului a fost importantă

pentru că mi-a oferit prilejul să întâlnesc personalități de care m-am atașat și care m-au influențat până astăzi. De pildă, prin acest eveniment l-am întâlnit pe BARBU BREZIANU, un absolvent din generația Noica, care era cel mai mare specialist român în opera și biografia lui Constantin Brâncuși. Ca elev al liceului și ca redactor al revistei „Vlăstarul”, i-am luat un interviu despre biografia și lucrările sale. Provenea dintr-o familie boierească, a făcut închisoare politică în anii comunismului, după care a scris multe cărți interesante. Avea și un stil cu totul special, având și o eleganță și o discreție deosebite.

Tot prin intermediul *Zilei Absolventului* l-am cunoscut pe doctorul Corneliu Axentie, chirurg, și pe Profira Stoicescu, care a fost iubirea platonice a lui Mircea Eliade în anii studenției. Am reușit să-i iau un interviu fluviu, avea o memorie fantastică, materialul rămânând încă neexploatat. În anii care vin intenționez să-l transform într-o carte.

C.T.: Secția de științe sociale a fost o țintă sau un compromis?

F.-L. I.: Nu, de mic m-au pasionat sabiile, castelele, eram înconjurat de fotografii de familii... Poate că și numele a contat. Toată lumea spunea: „A, o să faci istorie...” M-au pasionat trecutul și poveștile despre oameni vii din trecut, nu genul acela de istorie axat exclusiv pe date, interpretări și scheme.

Mă interesează istoria ce recuperează povești trecute și destine. Ca să înțelegem că și oamenii care ne par atât de îndepărtați, de acum o mie de ani, au fost, într-un fel, ca noi. S-au schimbat mai mult formele, decât fondul.

A.T.: Dacă v-ar întreba cineva ce anume ați schimba în sistemul de învățământ, ce ați răspunde?

F.-L. I.: Greu, foarte greu... (*oftează*). Cred că putem începe prin a prelua modele care au funcționat. Eu nu sunt un specialist al sistemelor de educație, dar dacă m-ar pune cineva să schimb ceva, m-aș informa, aș citi și aș vedea unde educația funcționează bine. Spre exemplu, Finlanda. Copierea unui model nu e nocivă, și aceasta o putem vedea în istoria noastră. Un exemplu: când elitele românești au înțeles că e nevoie să ne desprindem de modelul turcocratiei și să ne îndreptăm către Occident, pentru a ne putea dezvolta.

Ce mi-aș dori eu în școală ar fi mai puțină cantitate și mai multă substanță.

A.T.: Au existat momente tensionate între dumneavoastră și vreun profesor?

F.-L. I.: Da, au existat. Nu o să spun numele profesorului. A trebuit să mă mut în clasa a XII-a din această cauză. Cumva cred că a pornit și de la „Vlăstarul“ și de la faptul că aveam multe absențe... Dar rămân amintirile frumoase. E o întregă alchimie a selecției amintirilor. Am scris o carte care se intitulează *Strămoși pe alese*, teza mea fiind aceea că suntem mai atașați de unii dintre strămoșii noștri. Astfel stau lucrurile și cu biografia noastră. Spre exemplu, în cadrul proiectului *Povești cu blazon*, am făcut un site unde, în an centenar, am strâns mărturii ale descendenților familiilor istorice românești. Se pot observa acolo cazuri în care momente dificile sunt convertite în puterea de a merge mai departe.

B.M.: Anul acesta, revista „Vlăstarul“ împlinește 95 de ani.

L.-F. I.: LA MULȚI ANI! Păreți mai tineri... (*râsete*)

B.M.: Știm că ați început colaborarea la revistă în anul 1999, la sugestia unei colege care îl cunoștea pe Barbu Brezianu.

L.-F. I.: Exact! O cheamă Ioana Prândurel și o găsiți astăzi foarte activă în cadrul Fundației Paleologu. Prin mătușa ei, Simona Ceaușu, l-am cunoscut pe BARBU BREZIANU și am realizat primul interviu pentru revista „Vlăstarul“. M-am pregătit în biblioteca liceului, am găsit câteva enciclopedii și cărți de poezie publicată în perioada interbelică. Am devenit apoi buni prieteni, în ciuda diferenței mari de vârstă.

Publicarea acestui interviu a declanșat pasiunea mea pentru interviu. Am continuat cu un prieten vechi al lui Barbu Brezianu, tot un spiritist: doctorul CORNELIU AXENTIE (urmașul lui Axente Sever, eroul de la 1848, prieten cu Avram Iancu), deținut politic și el, care îi îngrijise pe episcopii greco-catolici arestați de comuniști. Apoi m-am apropiat de un alt spiritist, iar interviul respectiv s-a transformat chiar într-o carte. Este vorba despre ALEXANDRU PALEOLOGU, tot prieten cu Barbu Brezianu. Acest interviu s-a desfășurat pe parcursul a câțiva ani, ajungând, la un moment dat, să ne întâlnim aproape săptămânal. Cartea se numește *Breviar pentru păstrarea clipelor* și a apărut în mai multe ediții (ultima - 2012). De aici, pasiunea mea pentru convorbiri a luat amploare și așa am ajuns să mă ocup de proiectul *Memoria elitelor românești*, care presupune atât mărturii scrise, cât și interviuri înregistrate cu descendenți ai familiilor boierești și ai mării burghezii românești. Prima carte care se bazează pe această arhivă de convorbiri și de mărturii inedite scrise este *Un cântec de lebedă. Vlăstare boierești în Primul Război Mondial*. Iată cum acest cuvânt mă urmărește de la debut (revista „Vlăstarul“) până la cea mai recentă carte a mea.

B.M.: Cum credeți că poate renaște revista școlarăși care este rolul ei în contextul actual?

F.-L. I.: Cred că e *unul dintre acele instrumente necesare pentru a menține „spiritul de corp“*, în primul rând. Rolul unei reviste de liceu este acela de a favoriza prietenii între redactorii ei, pentru a forma un grup de elită din respectiva promoție. Apoi, o revistă dintr-un liceu e mai capabilă de a se adresa gusturilor, intereselor și priorităților cititorilor principali: elevii. Un alt rol cred că ar fi promovarea talentelor (poezie, pictură, proză etc.). Nu în ultimul rând, trebuie să fie un instrument de propagandă în favoarea C.N., „Spiru Haret“.

B.M.: Credeți că studiul istoriei, ca disciplină școlară, este astăzi în criză sau cunoaște o tendință ascendentă?

F.-L. I.: Din câte știu eu, e în criză pentru că se tot micșorează numărul de ore de istorie. Probabil că există impresia că nu mai este o disciplină practică. Iarăși mă întorc la un absolvent al C.N., „Spiru Haret“ care m-a influențat enorm și împreună cu care am scris și o carte: ALEXANDRU PALEOLOGU. Când am intrat la Facultatea de Istorie, i-am telefonat, i-am spus și m-a întrebat:

- Și, ce faci? Nu te bucuri, nu sărbătorești?

- Ba da, dar toată lumea îmi spune că nu e practică, ce fac eu cu istoria...

- Practic este ceea ce-ți dezvoltă inteligența, mi-a spus.

Istoria, făcută așa cum trebuie, îți poate dezvolta atât inteligența, cât și simțul moral, pentru că oferă exemple. Spre exemplu, mareșalul Constantin Prezan. A fost, probabil, cel mai important comandant militar, alături de Averescu. Dar pe Prezan l-aș așeza în prim plan. În timpul Primului Război Mondial, nepotul din partea sorei lui, ofițer, a vrut să se alătore colonelului Sturza, care trecuse de partea armatei germane. Deci trădare pe timp de război. Ulterior, la proces, având în vedere rudenia cu Prezan, s-a încercat o mușamalizare, moment în care unchiul a comutat pedeapsa în condamnare la moarte pentru propriul nepot, asistând și la execuție. Familia lui nu l-a iertat niciodată, dar a fost un exemplu pentru armată.

B.M.: După aproximativ un deceniu de la înfăptuirea mării Uniri, în anul 1929, Constantin Noica (elev pe vremea aceea al Liceului „Spiru Haret“) publica în revista „Vlăstarul“ un articol despre indolența colegilor de generație față de amintirea acestui eveniment istoric crucial. Tănărul Noica a caracterizat antitetic două generații: cea „făptuitoare de minuni, ființele ireale“, pe de-o parte, și tinerii lipsiți de conștiință istorică, pe de alta. Cum apreciați dumneavoastră, astăzi, atitudinea noastră față de Unire?

F.-L. I.: Cred că și Noica, în perioada tinereții, era plin de avânturi. Nici generația Marii Uniri nu a fost perfectă, existând conflicte între ei (așa cum există și astăzi, de altfel). Nu a fost o generație de îngeri, ci una pragmatică, ce a știut să-și aleagă momentele și mijloacele potrivite pentru a îndeplini niște obiective. Și acest aspect e încurajator pentru noi toți: că lucrurile mari, frumoase, se pot naște și în societăți imperfecte. Sigur că, la zece ani după Marea Unire, Noica era nemulțumit pentru că era o societate frământată. Nu a fost ușor să unești provincii atât de diferite între ele. Exista o majoritate românească peste tot, dar diferențele erau uriașe între un sat din Basarabia, să spunem, și un oraș din Transilvania. Și, cu toate acestea, **ROMÂNIA E CEL MAI VIABIL ȘI MAI COERENT STAT ÎNFIINȚAT DUPĂ PRIMUL RĂZBOI MONDIAL**. Alte țări europene au avut altă soartă. Trăim o perioadă relativ fericită a istoriei naționale, de treizeci de ani nu au existat războaie, molime, invazii străine. Nu a existat niciun moment în care România să se bucure de alianțe atât de puternice (N.A.T.O și Uniunea Europeană). Sigur că și aceste alianțe înregistrează probleme de la un an la altul sau mai mult, dar asigură țării o stabilitate pe care rar a avut-o. Generația voastră e datoare dar, în același timp, și privilegiată să se bucure de această stabilitate. Nu vreau să fiu radical și aș spune că această aparentă indolență e o relaxare a generației voastre (o văd și la studenții mei), ce vine dintr-o relativă prosperitate și din liniște.

Cred că momentul acesta este destul de favorabil și depinde mult de noi (și de voi) în ce direcție ne vom dezvolta. Bunăoară, de noi depinde dacă respectăm patrimoniul, sau dăruim o clădire istorică pentru a construi o oroadă; de noi depinde dacă alegem să citim o carte sau să ne relaxăm urmărind emisiuni îndoielnice valoric; de noi depinde dacă alegem să rămânem în țară sau să plecăm. Sper ca din ce în ce mai mulți oameni de valoare să se întoarcă în România (depinde, firește, și de instituții, care va trebui să-i atragă pe acești oameni către țară). Cum spuneam, depinde de noi înșine; **ACUM NU MAI PUTEAM DA VINA PE NIMENI.**

A.T.: Care au fost actorii sociali importanți pentru Marea Unire?

F.-L. I.: Fără a minimaliza rolul maselor, al celor care au căzut pe front, cred că un rol important l-au avut elitele sociale, nu numai din regat, ci și din provinciile care s-au unit cu România. Ele reprezentau acea categorie socială care avusese acces la educație, avusese reurse și pregătise, de fapt, Unirea prin dezvoltarea sentimentului național și a patriotismului. Și, ca să răspund unei întrebări anterioare, cred că ceea ce lipsește societății românești actuale (dar și francezilor, germanilor) ar fi obiectivele majore. Nu știu dacă e bine sau e rău. Marile idealuri nasc mari confruntări. Trebuie găsită o cale de mijloc astfel încât să nu mai existe mari idealuri care să intre în coliziune unele cu altele. Societatea trebuie să aibă obiective. Pentru mine, **OBIECTIVELE LEGITIME ASTĂZI AU ÎN VEDERE DEZVOLTAREA ȘI EDUCAȚIA.**

A.T.: Aveți un mesaj pentru spiriști?

F.-L. I.: Să se bucure de anii liceului, este una dintre cele mai frumoase perioade din viață. Și să fie conștienți că în viață nu vor mai avea atâta timp pentru a se forma: să citească, să meargă la spectacole... să facă ceva, fără teama de rezultate nesatisfăcătoare, să lase

ceva în urmă.

C.T.: Și ce le-ați recomanda? Ne puteți destăinui titlurile unor cărți care v-au impresionat?

F.-L. I.: Tolstoi - autorul meu preferat, în special *Război și pace*. Chiar dacă are multe pagini, o să vă atragă. De la noi - îi recomand cu căldură atât pe Liviu Rebreanu, dar și pe un autor mai puțin cunoscut - Cezar Petrescu, cu al său roman *Întunecare*. De asemenea, eseurile lui Montaigne și *Ghepardul* lui Lampedusa.

A.T.: Ce ne recomandați pentru o vizibilitate mai accentuată a imaginii revistei (nu numai în liceu, ci și în comunitate). Vedeți o strategie de promovare acum?

F.-L. I.: Trebuie multă mobilitate ca să atragi atenția. Idei concrete nu-mi vin în minte acum... Uite, ați putea participa la Târgul de carte. Să vă aliați cu alte reviste și să lansați un număr acolo.

Pentru Revista „Vlăstarul”,
Cu nostalgie caldă a anilor de liceu
care m-au format, cu lucruri întâlnite
cu oamenii redactori de aici și cu
urmasii sa „Vlăstarul” nostru să rămână
cea mai frumoasă și mai interesantă
publicație școlară. Trăiesc „Spirii”!

16 noiembrie 2018,
București

Cu drag,
Filip
FLI

CONSTANTIN NOICA:

despre rolul școlii în formarea unei conștiințe civice în rândul elevilor

După aproape un deceniu de la înfăptuirea Marii Uniri (1918), Constantin Noica, elev la Liceul „Spiru Haret” din București, scria în revista *Vlăstarul* (nr. 7-8, 1929), un articol despre indolența colegilor de generație față de amintirea acestui eveniment unic al istoriei naționale. Tânărul Noica

a caracterizat antitetice două generații: cea înfăptuitoare de minuni, „ființele ireale”, și cea a „dezorientării spirituale”. Era tras un semnal de alarmă asupra pericolului pe care îl reprezintă o asemenea atitudine pentru viitorime și a subliniat rolul important al școlii în formarea unei conștiințe civice.

Rânduri viitorilor cetățeni

Nimic nu trebuie să ne fie mai trist nouă, tinerilor de după marele război, decât înaptitudinea sufletească în care ne aflăm. — De câte ori nu ni s'a spus și, mai ales, de câte ori, dacă nu în fiecare clipă de adolescență matură, nu ne-am spus-o și noi? Să ne doară adânc risipa dezordonată a minții în toate cele patru colțuri ale lumii intelectuale; să ne mustre aprig pulverizarea sufletului nostru românesc.

Prieteni de școală, și frați mai mici ai aceleași nedumeriri față de viață — gândiți-vă că părinții noștri și-au știut rostul și realizat viața. Născuți în clipa de două mii de ani tragică a existenței românești îmbucătățite, ei au avut, mai multe decât toate generațiile înaintașe la un loc, conștiința nedreptății istorice făcute țării noastre. Și pentru că au avut conștiința durerii, au și suferit mai mult decât alții. Viața lor s'a avântat, vânătoasă, către victoria idealului național, pe care au știut să-l promoveze pe deasupra tuturor impulsurilor individuale, și au reușit să-l înfăptuiască pe deasupra ori și căror suferințe trupesti.

N-au trecut nici zecă ani dela marea lor izbândă; mulți dintre cei cari au luptat la realizarea ei trăesc încă, și totuși generația lor, eroica lor generație a devenit istorică. Se întâmplă aci o minune pe care chiar copiii n'au dreptul s'o treacă cu vederea: o întreagă categorie de oameni, în aparență modești, umblând omenește printre noi, au anticipat scrisul istoriei devenind istorici și legendari înainte ca legenda să se fi plâsmuit. În plină realitate, trăesc ființe ireale, desprinse par'că de pe zidurile trecutului și proiectate în viață. — Nu este unul singur, vre'un erou invalid al războiului, nici o minoritate de viteji, supraviețuindu-și propriul lor destin, ci o întreagă generație, vie și înfăptuind încă.

Și cine simte minunea, știe și s'o traducă. Trăește o lume a poveștii printre noi, pentru că fiecare cetățean al acestei lumi s'a lăsat atras în linia de forță al unui magnet comun: idealul național.

— Dar noi, fii acestor cetățeni? Noi nu ni'm avem nici o axă și nici un indemn. Cu ce indolență plătată se ascultă retorică patriotică a serbărilor de 24 Ianuarie și 10 Mai, de pildă! Câtă lipsă de rezonanță românească,

ce sărăcie în anonima viață sufletească a actualului elev de liceu! Este, poate, falimentul idealismului național care se înscrie odată cu apariția fiecărui nou membru al acestei generații indiferentiste. Și nu numai idealul național nu-și multiplică ecoul în sufletul nostru, dar încă nici un alt sens, artistic, ideologic, social umanitar, religios.

Totuși peste un an, doi, vom înceta de-a mai fi spectatori inocenți ai vieții publice, pentru a fi actorii ei. Anul acesta chiar, câțiva dintre noi, elevi ai celui mai ales liceu din țară, se vor azvârli într'altă atmosferă, care conține valoarea unei vieți publice, aproape, viața studentească. Ce elan

CONST. NOICA

nou sau încercat de alții, ce fior, ce sens sunt ei în stare să aducă existenței românești? Răvna de muncă? Dar către care soluție finală se canalizează această răvnă — lată ce nu va putea spune niciunul dintre ei.

Poate că această problemă de grave consecințe sociale a dezorientării spirituale pe care o încearcă fiecare elev de liceu, ar trebui rezolvită tot prin școală, pedagogic. Alături de învățătura cărților, printr'un fel care ar rămâne de găsit, e indispensabil să se încerce înfuzarea *necesității unei conștiințe*. N'au fost, cu multă vreme înainte de război, profesorii, aceia cari, prin tradițional lor apostolat, au conștientizat în cea mai mare măsură conștiința națională? Astăzi însă sarcina

e mai grea. Nu mai poate fi vorba de conștiința națională, care, atunci când nu e amenințată nu se poate decât cu greu mobiliza, ci de conștiința individuală a fiecărui suflet în parte. O conștiință presupune un determinism înăuntru, și un sens în afară. Când elevul, în ultimii ani de școală, va poseda această conștiință, el va cunoaște și drapelul pentru care trebuie să lupte.

Dar până când funcționează profesorală să-și reconstruiască rostul, fiecare elev trebuie, în măsura posibilităților lui, să se lovească de marea întrebare a vieții. O carte, o revistă de cultură și ideologie, un aspect al istoriei sau o simplă frântură a vieții actuale; orișice însăși, în lipsa unei metodologii pedagogice, trebuie să-i violeze acest misterios simț al existenței. Nu va fi nevoie să-și pue marile întrebări metafizice: „pentru ce m'am născut? și care e cauza primă și scopul final al lucrurilor?” Ci pur și simplu, în cadrele strămeie sale personalități, fiecare își va cerceta rostul, năzuind către aflarea destinului său individual.

Cercetarea, ca și o discuție matematică, cere un postulat. Pentru ușurința descoperirilor viitoare, eu vi dau: sunteți români.

Constantin Noica

SISTEM

Cremenea din nori a scăpărat
Hohotind în dărîmări de stînci
Ochii cerului plîngi și adînci
S'au limpezit în urmă curat

Soarele-și oprește socotitul
Odihnit pe culme ca pe-o țargă
Raza lui nu poate să mai spargă
Liniștea în care-a adormit sfîrșitul

Aerul respiră de cătușe
Înșercarea chinuîță
În tăcerea de trei ori cernită
Înflorește muguri de cenușe

Tu de stai și cîntărești mai bine
Vei găsi apusul unde c
Vei afla tăcerea pentru ce
Căci tăcerea cea mai mare-i
pentru tine.
Al. Clorănescu

100 de ani de existență românească

• „Un gând bun revistei „Vlăstarul“ la împlinirea celor 95 de ani de la prima apariție. Un exemplu pentru noi toți: profesori, elevi și părinți, de longevitate, tenacitate și creativitate. Să fii înconjurată mereu de spiriduși muncitori, inspirați și hotărâți să mențină viu mugurele „Vlăstarului“.

Prof. Marina BURADA

• Îi doresc „Vlăstarului“ să fie din ce în ce mai iubit și împărțit de elevi. Îi doresc să fie în continuare un loc în care părți din sufletul elevilor să își construiască lumea și să creeze amintiri pe viață. Această revistă adună oameni diferiți și îi ajută să se cunoască și să colaboreze pentru a o crea. Cu toată dragostea, „La mulți ani!“

Jessamine MURDZEK, 9 F

• Sunt boboc în CNSHB și îi invit pe toți elevii de clasa a VIII-a să aleagă acest liceu. Gândiți-vă doar: o revistă de 95 de ani, câte mari personalități au studiat aici, precum M. Eliade și C. Noica. Imaginați-vă ce onoare este să pășim pe unde au pășit alții mai mari și mai puternici! Tot ce vă pot ura este multă baftă, la cât mai multe premii și, bineînțeles, „La mulți ani!“ revistei.

Alex, 9 B

• „Vlăstarul“ ne precede pe toți în Spiru, acest aspect este indiscutabil. Ceea ce îmi doresc din suflet este să prospere și după ce noi vom absolvi, întrucât această revistă, indiferent dacă suntem sau nu conștienți, este un liant între generațiile de spiriști. Peste încă 95 de ani, sper ca spiriștii să citească despre viața din mult iubitul lor liceu,

95

105 ani de existență spiristă

• așa cum citim și noi acum în edițiile mai bătrâne.
Teodora BERCEA, 10 D

• „Vlăstarul“ este confidentul nostru. Este cel care ne ascultă ofurile și dezamăgirile. Și nu doar că ne ascultă, dar ne și înțelege. Atunci când vrem să îi spunem ceva, îi scriem. De 95 de ani, îi scriem și el ne ascultă...

Bianca MANOLACHE, 10 F

• „Vlăstarul“ este pentru mulți elevi un refugiu, un atelier de originalitate și o dovadă a tradiției spiriste. La cât mai mulți ani și la cât mai multe povești de succes!

Anastasia MAREȘ, 9 C

• Unei reviste speciale, o urare pe măsură :
*Articole tot mai multe,
Cu conținuturi deosebite,
Cititori tot mai numeroși,
Cultivați și generoși,
Dornici de a citi și de a colecționa
O revistă cu renume si mult difuzată în lume !*

Prof. Mihaela MILOSTIVU

• „Vlăstarul“ e mai mult decât o revistă. E un simbol al libertății spiristului care, în ciuda diferitelor opreliști, a găsit aici un spațiu de manifestare.

E oglinda ce reflectă atmosfera din liceu de-a lungul vremii, oferindu-ne prilejul de a înțelege cum au reacționat tinerii în fața schimbărilor, deloc puține, unele tensionate, prin care școala a trecut.

prof. Corina BUZOIANU

În perioada cursului superior al liceului, el este și elevul coordonator al primelor numere ale revistei „Vlăstarul“

„M-am plimbat iarăși prin curtea largă , cu platani, ca în zilele examenului. M-a cuprins deodată un dor puternic de a vedea liceul unde am petrecut opt ani. Pe mine mă întristau clasele în care, peste puțin timp, nu vor mai zări nicio față cunoscută. Și mă întrista portarul, și orga mărunță, ascunsă sub scară și dulapurile cu cărți din care atât am citit...”

M. Eliade , **Romanul adolescentului miop**

La șase ani, înainte de a începe cursurile primare, el știa să citească. Citea mult și la întâmplare ce găsea în biblioteca casei sau aiurea. La începerea anului școlar, în prima săptămână de școală, citea manualele din scoarță în scoarță. A urmat interdicția tatălui de a mai citi, la recomandarea învățătorului (pe motiv că este miop). Și totuși...

În toamna anului 1916, când căpitanul Gh. Eliade , tatăl băiatului, pleacă pe front, pentru o perioadă de doi ani, când școala se amână pentru patru luni, Mircea scapă „ca din pușcă“ pe străzile și maidanele din cartier (să-i zicem zona „Mântuleasa“). El se alătură altor băieți și experimentează o viață autentică de gherilă urbană, atât de dragă oricărui copil: joaca de-a războiul, joaca de camuflare și surprindere a adversarului, de inspecție introspecție a locurilor. Este un copil activ și imaginativ.

În cele din urmă, mama copilului, exasperată de prelungirile și dese „deplasări pe front“ ale băiatului, renunță la *interdicția* impusă de tată și, astfel, Mircea Eliade are din nou voie să citească. Reîncepe „joaca de lectură“.

Așa se încheie o perioadă în care absența cărților, camuflată prin hoinăreala pe străzi, îl determină pe savantul Mircea Eliade să afirme, peste decenii, că au fost „ani pierduți“. Din acest moment al întoarcerii „fiului risipitor“, toate au decurs într-o succesiune frenetică, puțin haotică, dar consistentă: succesiunea orelor de lectură, de meditație, de îndoieli și întrebări, de identificare cu personajele și creatorii acestora, de modele și de tipuri de existență și de creație—toate datorate pasiunii aproape „orbești“ a lecturii.

MIRCEA ELIADE - LICEAN

În această tipologie a copiilor precoce în arta lecturii și a studiului „individual“, putem regăsi, alături de Mircea Eliade, mulți, foarte mulți elevi trăitori în băncile Liceului „Spiru Haret“. Numai din generația lui amintim pe Grigore Moisil, Constantin Noica, Alexandru Ciorănescu, Nicolae Steinhardt, Barbu Brezianu, Alexandru Elian și lista poate continua...

Vine la Liceul „Spiru Haret” în anul I (clasa a cincea de astăzi) ca un elev bun, dar deja concentrat pe câteva direcții de studiu care îl stimulau și îl preocupau: științele naturii, chimia și, bineînțeles, lectură ca fel de „a fi“.

Celelalte discipline nu-l interesează și le tratează ca atare. Astfel încep „problemele de adaptare“ la rigoarea și exigențele impuse de profesorii școlii, de altfel personalități recunoscute în învățământul secundar de atunci. Urmând secția reală a liceului, se lovește de matematică, dar, de fapt, nu atât disciplina îl deranjează, cât felul (stilul) în care profesorul Banciu îl trata pe elevul său. În mod evident, toți colegii și chiar profesorii erau conștienți de inteligența vie și puterea de muncă (titanică pentru un copil-adolescent) ale elevului Mircea Eliade și considerau comportamentul lui în raport cu aceste discipline „delicate“ ca pe unul neglijent, dacă nu chiar „sfidător“.

Alternau momentele când suferea pentru eșecurile școlare („umilințele“, cum le numea el - să le numim „corigențe“) cu momentele când își încorda întreaga ființă pentru a-și duce până la capăt năzuințele, speranțele de împlinire intelectuală și întregire spirituală. Și acestea se supuneau unor reguli și norme „iezuite“: citirea unei cărți pe zi, redactarea a zece pagini zilnic, micșorarea timpului de somn, biciuirea fizică a corpului, etc. Toate acestea le-a exprimat, mai târziu, prietenului său, Emil Cioran, prin sintagma „superstiția randamentului“. Alții au vorbit de „o veritabilă religie a voinței“.

Le regăsim, prin cuvintele lui Mircea Eliade, în cartea lui de „inițiere“ în scrierea unui român - carte necunoscută publicului aproape patru decenii - sub titlul de *Romanul adolescentului miop*. Această carte povestește despre ce înseamnă să fii, în același timp, un școlar rebel, independent, caustic, „răuvitor“ și, simultan, un adolescent cu o ambiție autentic intelectuală.

Romanul-jurnal, finalizat imediat după terminarea studiilor liceale, este, în același timp, și o punere la vedere a etosului liceului nostru - viața și trăirea socio-profesională și spirituală - în prima decadă de existență a sa (liceul a fost înființat în anul 1913, iar Mircea Eliade a fost elevul liceului în perioada 1917- 1925).

**„Se dăruia întru
totul lucrurilor/
studiilor care
îl pasionau și
îl preocupau,
neglijând
aproape în
totalitate
celelalte
obligații, nevoi
sau relații
impuse de
sistem.**

„Existența de
astăzi a revistei
Vlăstarul
datorează mult
prin mesaj și
imaginar al
tradiției
acestui stil al
revistei noastre,
numit
**MIRCEA
ELIADE**”

O parte însemnată a operei lui Mircea Eliade își are rădăcinile în lecturile, meditațiile, preocupările mai mult sau mai puțin „culte” din perioada liceului (evidente în articolele publicate în *Vlăstarul*) și se vor regăsi cu o claritate chirurgicală în jurnalul său.

Începând cu clasa a 7-a de liceu, se mută la secția modernă (uman), scapă de „teroarea” matematicii, iar percepția profesorilor se schimbă în cazul elevului Mircea Eliade. De altfel, el publicase deja primele scrieri personale în câteva reviste de popularizare, la vârsta de 14-15 ani. La 17 ani, este acceptat în paginile suplimentului literar al „prestigiosului” cotidian *Universul*.

Nicolae Steinhardt, mai mare cu câțiva ani decât Mircea Eliade, își amintește despre colegul său că n-a excelat la toate materiile, dar aparținea totuși tipului de elev excepțional: câtuși de puțin tocilar, căci avea preferințe, în subiectele care nu-l atrăgeau nu se sfia să le trateze cu fățișă desconsiderare.

În perioada cursului superior al liceului, el este și elevul coordonator al primelor numere ale revistei *Vlăstarul* (primul număr a apărut în 25 decembrie 1923) și colaborează punându-și amprenta asupra următoarelor numere ale revistei, până la terminarea studiilor liceale. Va publica în revistă articole cu impact pentru generațiile următoare de elevi și în perioada studenției.

Existența de astăzi a revistei *Vlăstarul* datorează mult prin mesaj și imaginar al tradiției acestui stil al revistei noastre, numit MIRCEA ELIADE.

Revenind la ultimii doi ani de liceu, Mircea Eliade începe să fie „înțeles” și susținut la justa lui valoare de către profesorii liceului. Astfel, E. Locusteanu (de latină), V. Cludian (de filosofie), au fost remarcați de Eliade în „Memoriile” sale.

prof. Alexandru CONSTANTINESCU

Arc peste timp: spirîști din 1954

Motto: *Viitorul și trecutul. / Sunt a flei două fețe, / Vede-n capăt începutul. / Cine știe să le-nvețe (Mihai Eminescu, Glossă)*

Trecutul este greu de prins în cuvinte și în imagini, scapă permanent înțelegerii depline, oferindu-ne doar șansa perspectivelor, uneori întrerupte, alteori contradictorii sau anecdotice. Dar toate aceste dificultăți pot fi înțelese ca o provocare pe care trecutul o adresează mereu prezentului, o provocare care permite redescoperirea continuității valorilor și afirmarea identității. Ne legitimăm prin reflectarea în apele tulburi ale unor momente trecute, dar semnificative, în care regăsim sensuri, atitudini umane de rezistență, dar și necesitatea unor schimbări. Întâlnirea prezentului cu trecutul necesită pregătire, este un moment ceremonial de iluminare reciprocă, de revizuire interioară și exterioară, acestea fiind fețe ale unui timp care, de multe ori, nu are răbdare cu oamenii.

Un astfel de moment a avut loc la Colegiul Național Spiru Haret în data de 12 decembrie 2017, o zi importantă în viața școlii, o zi de celebrare a Absolventului prin tradiționale întâlniri ale trecutului cu prezentul pentru a actualiza și a redefini semnificații, valori, continuități și rupturi. În cadrul acestora, în fiecare an sunt organizate activități sub forma dezbaterilor, simpoziunilor, manifestărilor științifice, artistice și culturale.

Anul acesta întâlnirea acestor fețe ale timpului s-a desfășurat sub semnul unui eveniment festiv, de comemorare a absolvenților colegiului aparținând generației 1954, dintre care nouă foști elevi au participat la mișcarea studentescă anticomunistă din noiembrie 1956, arestați și condamnați politic la închisoare.

Istoric, aceste mișcări studentești, deși au fost reprimare, au avut un rol semnificativ în afirmarea unei atitudini de rezistență și de hotărâtă delimitare de contextul socio-politic care urmărea sovietizarea totală a națiunii prin impunerea comunismului stalinist. Revendicările participanților la aceste mișcări au fost atât politice, cât și sociale: au cerut reconectarea țării la cultura europeană, anularea obligativității studierii în învățământul universitar a limbii ruse și a marxism-leninismului, protestând totodată în fața condițiilor umilitoare de existență, în cămine sau în cantinele studentești. Situarea țării în Lagărul Sovietic a impus însă reprimarea cu duritate, încă de la început, a acestor mișcări: în noiembrie 1956 au fost arestați și anchetați sute de studenți, exmatriculați definitiv din învățământul superior, iar 75 au fost condamnați. Dintre aceștia, nouă (12%) au aparținut promoției 1954, fiind absolvenți ai Colegiului, fost Liceul de băieți nr. 9.

Activitățile din cadrul acestui eveniment au inclus amplasarea unei plăci comemorative la etajul al doilea al clădirii vechi a colegiului, gest semnificativ de reafirmare a unei continuități a valorilor școlii prin omagiul adus acestor tineri, care au participat la mișcarea studentească anticomunistă din Piața Universității și care au fost arestați și condamnați politic la închisoare: Nicolae Cernăileanu, Adrian Cristea, Alexandru Dincă, Tiberiu Ionescu, Alexandru Mălinescu, Jean Nicoreșteanu, Horia Șerban Popescu, Marian Rosenzweig, Dan Stoica.

Momentul omagial a fost urmat de un simpozion de evocare a acestor mișcări, dar și de dezbate asupra consecințelor și asupra rezultatelor acestora, la care au participat foști și actuali profesori și elevi ai liceului. Moderatorul evenimentului a fost Silviu Alupei, jurnalist.

Dintre invitați reținem prezențe semnificative precum cea a comandorului Emilian Munteanu, coleg de promoție cu cei nouă absolvenți ai colegiului ce au fost arestați. Acesta a avut inițiativa realizării acestei plăci comemorative și, totodată, a amplasării acesteia în cadrul colegiului. Intervenția domnului Comandor a permis instituirea rapidă și elegantă a acestei legături a prezentului cu trecutul. Mulțumind conducerii Colegiului Național Spiru Haret pentru susținerea oferită în organizarea acestui eveniment și exprimându-și stima față de ceilalți participanți, acesta i-a amintit și pe ceilalți supraviețuitori ai generației sale, prezenți sau nu. Mai mult, a subliniat faptul ca “românii știu să-și câștige prin inteligență drepturile”, lucru precizat și de ambasadorul Belgiei la București, dând exemplu o manifestație din 1956 din Ungaria în care și-au pierdut viața 21.000 de oameni, pe când în România nu a fost omorât nimeni.

Prezența domnului Dinu Zamfirescu, ziarist și politician român, care prin activitatea sa a contribuit la reînființarea Partidului Liberal, fost deținut politic și elev al școlii, a permis evocarea unor momente importante, aduse, prin memorie afectivă, în prezent. Acesta și-a început discursul mulțumind direcției liceului pentru reluarea tradiției de a-l comemora pe

Spiru Haret în ziua Sfântului Spiridon. Cu emoție, și-a amintit de zilele în care a fost elev, de multitudinea de evenimente și de foștii colegi, de anii petrecuți într-un liceu “destul de riguros”. A povestit cât de serios erau abordate materii precum geografia, botanica, zoologia, anatomia, ramuri ale științelor naturale, cât și algebra superioară și geometria plană sau în spațiu. Acesta a subliniat diferența dintre generația actuală și cea din care face parte prin regulile stricte din școli în vremea sa. Acesta a menționat uniforma pe care o purta sau prezența secretarului liceului care stătea la intrare cu o mașină de tuns pentru băieții cu părul prea lung.

Acesta nu și-a terminat studiile, fiind exmatriculat în clasa a XI-a ca urmare a participării la o manifestație în numele regelui Mihai, la 8 noiembrie 1945, care s-a terminat cu arestarea sa. I-a fost acceptată întoarcerea la școală de către ministrul educației de la acea vreme cu o condiție: ca acesta să se retragă din viața politică. Zamfirescu refuză și la două zile de la eliberarea sa, pe 10 decembrie 1945, se înscrie în Tineretul Național Liberal. La vremea aceea, astfel de demonstrații nu erau străine publicului, generația era una politizată, tinerii erau însoțiți chiar și de profesori la manifestații. Acestea erau concentrate în jurul regelui, care reprezenta un simbol al continuității naționale și al libertății. Regele era simpatizat de tineri fiind descris de Zamfirescu ca “un om tânăr, pe care-l vedeam în oras, mergea fără pază, uneori în mașini decapotabile, se oprea la stopuri, era foarte popular”. De altfel, elevii purtau insigne cu chipul regelui.

Acesta nu s-a oprit la participarea la manifestații, a fost și membru al Ligii pentru Apărarea Drepturilor Omului în România. Mai mult, împreună cu un prieten a mobilizat prima Societate a Deținuților Politici din România: “am avut o viață agitată; am fost arestat de cinci ori”. Aceste acțiuni nu erau acceptate de regim, drept pentru care a fost fugărit de securitate, descrisă ca fiind “brațul dur al partidului comunist”. La vremea aceea, a considerat lupta împotriva regimului impus de Rusia Sovietică o datorie.

greu de prins în cuvinte și în imagini, scapă în cadrul discuțiilor asupra comunismului ca sistem socio-politic determinant în trecut, dar cu implicații în actualitate, participanții au subliniat necesitatea cunoașterii istoriei, cercetării și promovării diverselor evenimente cu rol fundamental în constituirea conștiinței unei națiuni, acesta fiind un mod de a asigura o rezistență a valorilor autentice și o posibilitate de a evita grave erori politice sau sociale. Discursurile invitaților au adus la viață momente importante din trecutul școlii și al societății românești, constituindu-se în scurte călătorii din trecut până în prezent.

În acest context, Radu Ciuceanu, reprezentant al Institutului Național pentru Studiul Totalitarismului, istoric și om politic român, prezent la eveniment în calitate de fost deținut politic, vorbind despre comunism și subrețele relații sociale din acea vreme a început prin a afirma „este o lume care n-aș mai dori să fie imprumutată istoriei”. El numește evenimentul din 1956 „o adevărată revoluție”, prin amploarea de care a dat dovadă. A subliniat faptul că, pentru o înțelegere adecvată a evenimentelor istorice, tinerii au nevoie de doi factori esențiali: martori

și instituții. La rândul lor, acestea trebuie să îndeplinească două calități importante; cercetarea amănunțită și dispunerea de cercetători ce nu sunt influențați prin niciun mijloc, fie el politic sau religios. Acesta a continuat prin a menționa curajul partizanilor ce au luptat până în 1962 și prin a critica „lașitatea unor țări mari”, precum Franța pentru lipsa de ajutor, chiar în anul 1956. Totodată, a scos în evidență importanța „minunatului ministru”, adică a persoanei după care a fost numi colegiul, recunoscând că efortul lui Spiru Haret în domeniul educației este inegalabil și că multe alte personalități politice contemporane au ceva de învățat din acțiunile sale. Finalul intervenției sale a stat sub semnul dialogului între generații, urându-le elevilor un viitor lin croit de ei înșiși, dând, ca ultim exemplu, un proverb: „să nu fiți mândri când vă lipsesc eșecurile, să fiți mândri doar atunci când vă ridicați după ce v-ați poticnit.”

Nu în ultimul rând, prezența domnului scriitor și profesor **Marcel Petrișor** a fost simțită ca o importantă lecție de filosofie istorică, susținută cu ajutorul unei povestiri interesante, constituind un aparent contrapunct anecdotic și exclusiv plin de umor al celorlalte intervenții.

Iată povestea cu tâlc cu care încheiem, de altfel, prezentarea acestui eveniment, lăsându-vă pe voi, cititorii, să trageți învățătura!!! Pe când exista URSS, domnul Petrișor a luat parte la o întâlnire în mica țară din Caucaz “de vreo 3 milioane de oameni”, Georgia. Acest “popor montan” are o tradiție destul de interesantă: în noaptea în care sosește o delegație străină, aceasta este primită de un maestru de ceremonii, numit “tamada”, alături de care oaspeții vor bea toată noaptea (“de pe la vreo 6 seara, până următoarea zi la 8 dimineața”) aproximativ 12 l de vin și alte băuturi alcoolice. Cea mai interesantă parte este că se folosesc niște recipiente neobișnuite: coarne de animale. “Se începe cu un corn mic de căprioară, din care se bea un fel de coniac, asemănător cu țuica de la noi, apoi se trece la unul de trei sferturi, iar mai apoi la unul de 3 litri. Să nu credeți că se bea de drag, ci se bea în numele anumitor entități- încep cu Dumnezeu, apoi trec la arhangheli și îngeri. DA! Chiar dacă sovieticii erau ateii!!!! In momentul în care se trece la cornul de trei sferturi, tamada închină în cinstea conducătorilor națiunii, pe parcurs schimbând volumul cornului. Începe de la romani, ajungând în final la conducătorii în viață ai

țării. Toti mesenii se asteptau să-l laude pe Stalin, însă marea surpriză a fost când acesta l-a numit pe Hitler, pe care l-a ridicat în slăvi mult și bine! Stați liniștiți!Nu-l uitase pe Stalin, nu scăpaseră de litrii pe care îi aveau de băut în numele său! Toată lumea rămăsese însă uimită, nu știau cine “este mai mare”. Întrebat de domnul Petrișor care a fost motivul acestei alegeri, tamada a răspuns clar că este imposibil să vorbești despre unul dintre cei doi mari conducători, fără să îl pomeni pe celălalt, deoarece așa este proclamat faptul că ei sunt la fel de puternici. Dacă nu ar fi procedat așa, ar fi însemnat că erau doar o “buturugă”unul pentru celălalt, Stalin l-ar fi învins pe nazist foarte ușor și invers. Dar ei erau amândoi Învingătorii!

Echipa de lucru:

Ioniță Briana, clasa a IX-a A

Enache Matei, clasa a IX-a A

Staicu Gabriel, clasa a IX-a A

Achim Alexandra, clasa a IX-a A

Moga David-materiale video / foto, clasa a X-a B

prof. Dumitrescu Petronia

prof. Turculeț Angela

| IN MEMORIAM |

Frânturi de gând sau simtiri nerostite...

*Omagiu colegei noastre,
prof. Delia STANCU*

Vom păstra mereu în suflet parfumul anilor de școală, parfum de amintiri. Secundele bătrâne se veștejesc în clepsidra timpului și încărunțesc amintirile. Ninge păgân, ninge cu amintiri! Din cufărul acestor amintiri am scos un chip înveșmântat în lumină, DASCĂLUL trimis să scrie cu penița de aur a timpului, destinele unor ființe, profesorul de fizică, Delia Stancu.

O vocație, un dar, o esență tare, care nu s-a înconvoiat niciodată sub povara unor decizii. A scris o pagină frumoasă în istoria colegiului C.N. "Spiru Haret", prin activitatea pe care a depus-o de-a lungul anilor, ca profesor la catedra de fizică și, pentru o perioadă, ca director adjunct al colegiului nostru.

Prin exemplul personal, prin stilul de viață și cel didactic, colega noastră a fost îndrăgită și respectată de către toți elevii, cărora le-a insuflat dragostea de studiu și dorința de autodepășire. Pasiunea pentru profesie și vocația de dascăl s-au împletit cu trăsăturile deosebite ale personalității Omului: modestie, discreție, generozitate, optimism, respectul față de toți cei cu care a relaționat, colegi, elevi, părinți, fiind optimistă, sociabilă, altruistă, cu un fin simț al umorului și un accentuat simț al datoriei.

Călător al nemărginirii, dascălul a străbătut cu fiecare, potecile devenirii puiului de om. A scris povestea fiecăruia, în calitate de profesor și diriginte, a răsfoit fiecare filă cu migală, a sculptat propria ființă a generații întregi de elevi, răscolind pulberi de fum.

Avem convingerea că s-a împlinit într-o prietenie desăvârșită pentru toți, într-o dragoste absolută pentru familie, pentru părinți, pentru soț și pentru cei doi copii care, fără îndoială, sunt roadele cele mai de preț ale vieții sale pe acest pământ.

Mulți și neștiuți sunt cei care îi datorează primele noțiuni de fizică, primele sentimente dăltuite cu migală știute numai de un pedagog. Însă, mai presus de toate, a inițiat atâtea generații de elevi în abecedarul vieții clădit din valorile morale ale omeniei, respectului, compasiunii și iubirii.

A știut să privească lumea prin ochii copiilor: cu înțelegere, blândețe, mângâiere, înțelepciune. Fiecare lecție era un zbor spre lumină, un joc al culorilor, un cântec armonizat, o aripă de gând.

Prin aceste lecții predate a zidit o cetate a veșniciei, a făcut să răsară firmituri de frumos din ramuri de lumină, iar ecoul acestor noțiuni va deveni freamăt în eternitate.

Această ființă a trudit cu migală, săpând în grădina fiecărui suflet, adunând frunzele răbdării, culegând florile împlinirii și împletind cununile cunoașterii, pentru a dezvălui copiilor "corola de minuni a lumii". Cunoștea și stăpâna toate tainele și teoriile fizicii, dar a fost învinsă de taina morții, singura căreia nu i-a deslușit misterul, fiind răpită prea devreme în această lume a umbrelor. Profesoara noastră a dat ton simfoniei vieții fiecărei generații și fiecărui elev, înțelegând că menirea dascălului este de a deschide porți către lumină.

Lecția pe care a predat-o cu mult tact pedagogic este de a lăsa visul să zboare, chiar dacă aripa ți-e frântă, pentru că Dumnezeu adună cioburile viselor zdrobite.

Icoana vie a dascălului, a colegului, dar mai ales a omului va dăinui în sufletele noastre o eternitate, iar acum spunem cu toții drum lin printre stele, înger de lumină!

Cu recunoștință,
colegii de la Colegiul Național „Spiru Haret” din
București

Gânduri în amurg...

*Omagiu colegei noastre,
prof. Eveline ZAMFIRESCU*

Prin sita densă a cerului plumburiu se cerne praful stelelor căzătoare. A apus încă un astru din galaxia școlii noastre, un far de lumină, o stea călăuzitoare, profesorul de educație fizică, Eveline ZAMFIRESCU.

În acordurile toamnei târzii se țese pânza amintirilor, scaldată în raze reci și tivită în ruginiul timpului. Un chip sculptat parcă dincolo de cuvinte, zugrăvit în tușe subțiri, ce ascunde un suflet cald și nobil, învăluit în tonuri de lumină.

Viața omului, începând de la naștere, este o călătorie plină de aventuri, o drumeție încărcată de suișuri și coborâșuri, bucurii și necazuri, succese și dezamăgiri... În această cursă a vieții a fost prinsă colega noastră și pentru ea s-a antrenat continuu, cum numai un sportiv știe să o facă.

Cuvintele sunt prea mărunte pentru a umple golul tăcerilor finale. Acest Profesor a fost a înzestrat cu harul, atât de rar și de nobil, al Cunoașterii. Vocația de îndrumător s-a răsfrânt, de-a lungul timpului, peste generații întregi de elevi cu care s-a întâlnit la răscrucea destinului. Au fost privilegiați cei care au asistat la lecțiile prin care doamna profesoară a încercat să modeleze nu doar trupurile, cât mai ales spiritele. Dirigintele a constituit modelul de caracter, de comportament și de decență pentru cei care i-au fost încredințați spre formare. Menirea dascălului era de a șlefui micile diamante, pentru a le da strălucirea necesară vieții. Amprenta acestui dascăl a rămas săpată adânc în conștiința și în sufletele învățăcelilor,

căroră le-a inoculat crezul de viață: sportivii nu se retrag niciodată dintr-o competiție și, mai ales, din cea a vieții.

Croită parcă dintr-un aluat ales, s-a distins prin bunătate, discreție, eleganță, altruism, inteligență scânteietoare, dispărute în neant... Pare un tribut prea mare dat acestei vieți pline de încordare, orgolii și încrâncenări, într-o goană teribilă spre nimicul clipei.

A sădit în sufletele elevilor spiritul competitiv, tenacitatea, perseverența pentru corida vieții, dar nu a uitat să le insufle și fairplay-ul. Lecția predată cu mult tact pedagogic a fost cea a cunoașterii și descifrării misterelor, a scrierii și rescrierii universului, prin ceea ce avem de împlinit.

Colega noastră a înțeles că trebuie să predai lecția iubirii divine ca să te poată citi toată ființa pământului, ca mesajul să rodească în țarina sufletului fiecăruia. Lacrimile cerului se revarsă în semn de recunoștință și prețuire pentru acest suflet sensibil, aflat în slujba celorlalți.

S-a semnat în condica veșnică a lumii de rând, prin simplitatea și dăruirea sufletească și totuși de mare valoare educativă. Acest OM rămâne între noi, existent prin ceea ce a fost, prin ceea ce există: calitate și valoare umană. Din freamătul acestei lumi, trimitem, către depărtări, un zvon de înger care să officieze ritualul predării, un suflet plin de culoare, căruia îi spunem „Rămas bun!”

Cu recunoștință,
colegii de la Colegiul Național „Spiru Haret” din
București

CONCURSUL NAȚIONAL DE MATEMATICĂ „LAURENȚIU PANAITOPOL”

Pe data de 17 noiembrie 2018, a avut loc a unsprezecea ediție a Concursului Național de Matematică „Laurențiu Panaitopol”, adresat atât elevilor din casele VI-XII (concursul obișnuit), precum și componentilor lotului olimpic (proba de tip O.I.M.) și ai lotului olimpic de fete (proba EGMO). Concursul a fost inițiat de Colegiul Național „Spiru Haret” din București, prin aportul profesorului de matematică Alexandru CONSTANTINESCU, în parteneriat cu:

- Ministerul Educației Naționale;
- filiala București a Societății de Științe Matematice din România;
- Inspectoratul Școlar al Municipiului București;
- Casa Corpului Didactic;
- Institutul de Matematică al Academiei Române.

Selecția problemelor pentru concursul propriu-zis a fost coordonată de prof. Mihai BĂLUNĂ (inclusiv pentru proba EGMO) și prof. Traian PREDA, de prof. univ. dr. Radu GOLOGAN și de cercetător dr. Călin Popescu - pentru proba de tip O.I.M. Din cele patru probleme propuse spre rezolvare, una este selectată, de regulă, din „Gazeta Matematică” a S.S.M.R., revistă care se adresează învățământului matematic preuniversitar. Este cea mai veche revistă de cultură, cu apariție neîntreruptă din anul 1895. A treia revistă ce a conținut și preocupări în domeniul matematicii a fost „Vlăstarul” (1923).

ȘTIATI CĂ prima ediție a acestui concurs a purtat numele lui Spiru Haret, fiind organizată de liceul nostru?

Echipa de redacție

Un colaborator asiduu, cu un talent matematic de excepție al revistei „Gazeta Matematică“ a fost prof. univ. dr. **Laurențiu PANAITOPOL**, un dascăl cu har, un matematician original, cu o operă matematică relevantă în mediul academic, un rezolvitor de probleme impecabil și un propunător de probleme unic în peisajul matematic românesc. În memoria lui, începând cu a doua ediție, acest concurs îi poartă cu mândrie numele, după ce, inițial, s-a numit Concursul de Matematică „Spiru Haret“.

Au participat **632** de elevi din București și din județele: Argeș, Bacău, Baia-Mare, Brașov, Botoșani, Buzău, Călărași, Constanța, Cluj, Dâmbovița, Dolj, Galați, Giurgiu, Gorj, Ialomița, Iași, Ilfov, Mehedinți, Mureș, Neamț, Olt, Prahova, Satu-Mare, Suceava, Tulcea, Teleorman, Vaslui, Vâlcea, Vrancea.

Resursa umană a inclus: 51 de profesori asistenți și 79 de profesori evaluatori pentru concursul propriu-zis, 4 evaluatori pentru proba O.I.M și 2 - pentru proba EGMO. Conform tradiției, atât participarea, cazarea și masa pentru elevi și profesorii evaluatori, precum și premiile acordate au fost gratuite. S-au putut realiza toate acestea prin contribuția C.N. „Spiru Haret“, a doamnei **Maria Elena PANAITOPOL** și a prof. Alexandru Constantinescu. Doamna Maria Elena Panaitopol a acordat premiile de excelență la fiecare clasă/secțiune, în valoare de 100 de euro/premiu. Desfășurarea concursului în bune condiții s-a putut realiza prin activitatea deosebită a comisiei de organizare:

- Alexandru CONSTANTINESCU, Cristina MILITARU, Steliana ȘERBAN, Iolanda POPESCU, Ileana ȘERBAN, Manuela MIȘCOCI – profesori la școala organizatoare;
- prof. Ana NAGHI, inspector de specialitate în cadrul M.E.N.;
- prof. Ioana NEACȘU, Inspector General

I.S.M.B.;

- prof. Vlad Florentin DRINCEANU, inspector de specialitate în cadrul I.S.M.B.;
- prof. Gabriel VRÂNCEANU, director C.C.D.;
- departamentele: secretariat (Lucreția CIOBANU), administrativ (Veronica DIACONU) și I.T. (Dragoș DRĂGAN) din cadrul C.N.S.H.B.

Subliniem, de asemenea, prezența doamnei director Mariana Magdalena COMĂNIȚĂ la festivitatea de premiere. În mod deosebit, implicarea elevilor voluntari din clasele a IX-a B și a X-a D, a făcut posibilă încadrarea în programul stabilit. Aceștia și-au desfășurat activitatea în cele două etape ale concursului: dirijarea elevilor către sălile de concurs, respectiv introducerea în baza de date a concursului a numelor și notelor tuturor elevilor participanți. Este vorba despre:

- **Clasa a IX-a B:** Anghel Ioana, Botezatu Rareș, Bârliga Maria, Brai Ștefan, Chitic Ana, Grameni Alexia, Grumăzescu Amalia, Lătărețu Andrei, Mărculescu Corina, Neagoe Luciana, Radovan Sebastian, Repanovici Cristina.
- **Clasa a X-a D:** Bercea Teodora, Calotă Iulia, Cantaraciuc Ștefania, Deac Tiberiu, Dorobanțu Sabina, Dumitru Rosse-Marie, Floare Sofia, Florea Mara, Hoțescu Adriana, Ioniță Roberta, Mihăilă Iasmina, Matache Mihai, Postelnicu Amalia, Pufulete Diana, Teleanu Dan, Urzică Karina, Velciu Răzvan.

Detalii suplimentare privind rezultatele, numele elevilor premianți se pot găsi pe pagina dedicată concursului de pe site-ul S.S.M.R.: http://ssmr.ro/activitati/concursuri/Laurentiu_Panaitopol_2018.

Micro chirurgie 2018

A început școala. Nu a fost răgaz de acomodare cu programul și rutina, pentru că doi spiriți, LUCA GLĂVAN (11 E) și DAVID VOICU (11 D) ne-au luat prin surprindere, anunțându-ne că au participat la un concurs, că au obținut Locul II... Ba, mai mult: aveau la ei un ditamai dosarul legat de un proiect extrem, extrem de interesant: în domeniul MICROCHIRURGIEI. Apoi au pomenit ceva de un eveniment ce urma să aibă loc pe data de 16 septembrie, în fața Bibliotecii Naționale: o ediție specială a SCI-FEST (100 de ani de cercetare românească).

După ce evenimentul s-a încheiat, curioși cum suntem, i-am rugat pe cei doi să ne spună mai multe despre ce fac ei acum. Iată ce ne-au răspuns.

Reporter Vlăstarul: Am aflat că v-ați implicat într-un proiect ambițios. Cum se numește el și despre ce este vorba?

Luca Glăvan: *Da, pot spune că, într-adevăr, este un proiect ambițios. Temă de cercetare privind contribuții în domeniul microchirurgiei este numele proiectului; esențialul constă în inovațiile pe care le putem aduce în domeniul microchirurgiei.*

R.V.: De ce microchirurgie?

L.G.: *Aceasta a fost una dintre ideile domnului coordonator, domnul MIRCEA IGNAT*

(coordonatorul Centrului de Excelență pentru Inițierea Tinerilor în Cercetarea Științifică din cadrul Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Inginerie Electrică ICPE-CA). Întrucât acest domeniu este de actualitate, am decis că este posibil să venim cu idei novatoare care pot fi puse în practică și care să contribuie la progresul acestui domeniu. D.V.: Am ales microchirurgia, fiind atras de acest domeniu dar și datorită felului în care ne-a prezentat coordonatorul nostru, domnul Mircea Ignat. Chiar dacă proiectul are o oarecare dificultate, am reușit să venim cu idei noi și (chiar) să le dezvoltăm pentru etapa următoare.

R.V.: Cum a decurs concursul?

L.G.: *A fost o experiență incredibilă. Imaginați-vă un pavilion plin cu proiecte de tot felul, din foarte multe domenii (Tehnologia informației, Științe aplicate...).*

Foto: Daria Pană, 9 C

D.V.: Concursul RoSEF este un concurs național de știință și tehnologie care are loc în fiecare an la Suceava. Participă elevi din toată România cu diverse teme de proiect, din diferite domenii. Toți elevii sunt evaluați de o comisie aferentă fiecărui tip de proiect. La final, are loc festivitatea de premiere, elevii situați pe podium (locurile 1, 2 și 3) se califică mai departe pentru baraj, respectiv Intel ISEF.

R.V.: Ce urmează să faceți?

L.G.: Având în vedere că ne-am calificat în barajul concursului, avem ocazia să ne îmbunătățim proiectul. Avem foarte multe idei, dar nu le putem pune în aplicare pe toate. Vrem chiar să brevetăm una dintre ele.

D.V.: Câștigând Locul II, ne-am calificat pentru etapa următoare (baraj), deci va trebui să dezvoltăm ideile pe care le-am propus până acum și să le îmbunătățim.

R.V.: Ce oportunități privind dezvoltarea personală vă oferă implicarea în acest proiect?

L.G.: Sunt foarte multe, de exemplu: oportunitatea de a lucra într-un centru de cercetare, de a interacționa cu oameni de știință (cercetători, ingineri, doctori).

D.V.: Odată cu acest proiect, mi s-a oferit șansa de a lucra într-un centru de cercetare și de a deveni autodidact, întrucât am studiat singur, din mai multe surse și în diferite limbi.

R.V.: Sunt implicați și elevi din alte licee? Cum vă înțelegeți?

L.G.: L.G.: Da, printre liceele care tin legătura cu institutul se numără C.N.Mihai Viteazul, C.N.I. Vianu, C.N.B. George Coșbuc, ICHB.

R.V.: Ai vreun hobby? Ce-ți place cel mai mult să faci?

L.G.: Am un grup de prieteni foarte buni cu care ies pe afară în timpul liber. Când am timp liber, cânt la pian, mă plimb cu bicicleta, citesc, dacă e iarnă merg să schiez.

D.V.: Îmi place foarte mult să practic atletism, o fac deja de aproape un an și mi se pare o metodă bună de relaxare psihică.

R.V.: Dar vreo materie preferată?

L.G.: Chimia, biologia, istoria.

D.V.: Biologia, fizica și matematica.

R.V.: Ce crezi că lipsește din Spiru în acest moment?

L.G.: Sincer, nu am simțit lipsa a ceva în Spiru până acum...

D.V.: În afară de susținerea unor proiecte serioase de genul acestuia, nu cred că mai lipsește nimic.

R.V.: Te-ai gândit la ce facultate ai vrea să intri?

L.G.: De când eram mic am susținut că vreau să mă fac doctor și nu mi-am schimbat opțiunea până acum.

D.V.: Aș dori să aplic la institutul medico-militar sau, dacă ajungem departe cu acest proiect, poate chiar la o facultate în afara țării. Ca plan B, mă gândeam la Academia Tehnică Militară.

R.V.: Muzica preferată?

L.G.: Ascult orice, de la clasică la electronică.

D.V.: Și eu ascult mai multe tipuri de muzică: electronică, rock, clasică etc.

R.V.: Un gând de final...

L.G.: Cercetarea are foarte multe ramuri: robotică, inginerie, medicină. Voi susține colaborarea liceului cu Institutul „Alexandru Proca” și aș dori să ghidez elevii interesați de cercetare spre domnul coordonator. Sunt entuziasmat pentru ceea ce o să urmeze în legătură cu proiectul nostru; dacă trecem de barajul din iarnă, ne vom califica la competiții cu rang de olimpiade internaționale (Intel Isef, desfășurat în SUA, spre exemplu). Este o experiență unică, care te schimbă complet.

D.V.: După discuțiile cu domnul Mircea Ignat, dorim să facilităm colaborarea liceului cu institutul de pregătire a tinerilor elevi în cercetarea științifică „Alexandru Proca”, astfel încât să poată participa cât mai mulți elevi din cadrul liceului nostru la astfel de concursuri. Bineînțeles, nu orice elev va putea participa, deoarece există o selecție înainte de trimiterea sa la Institut.

| PROIECT SPIRU |

Echipa

**THE
Change
Hub**

veritabilă

demonstrație de

PR

2017/2018

Se vehiculează destul de mult acest concept: PR (*Public Relations*). Ce înseamnă, mai exact, a activa în acest domeniu? „În 1945, Rex F. Harlow, la acel moment președinte al American Council on Public Relations, scria într-un articol apărut în *Public Opinion Quarterly*: „Toată lumea vorbește despre relații publice, dar se pare că foarte puțini cunosc semnificația acestui termen“.

A fi PR-ist presupune a ieși din zona ta de confort. Trebuie știut că, în sectorul privat, marile consorții acordă o importanță deosebită angajaților din PR, ei fiind un fel de consilieri ai managerilor în luarea deciziilor privind imaginea organizației și comunicarea acesteia cu publicurile-țintă. Fără a fi un proces riguros fundamentat teoretic, în Spiru, în ultimii ani, s-au derulat campanii de relații publice (informare, conștientizare și promovare a imaginii instituționale), toate pornind de la inițiativa unor copii. Dacă, în anul 2012, elevii, din clasa a IX-a F de atunci (Bădoi Bianca, Anghel Teodora, Ștefănescu Alex, Antemir Rareș, Mureșan Teodora, Axinte Roxana), dădeau startul *Săptămânii Porților Deschise* și a unui alt mod de a promova imaginea liceului în cadrul *Târgului Educațional*, la șase ani distanță două proiecte au demarat puternice campanii de relații publice: *The Change Hub* și *Euroscola*.

*

Mă voi referi, în continuare, la excelența activitate de PR a celor de la *The Change Hub*. Informațiile vin de la Izabela Văcaru. Demersurile lor în mass-media locale și naționale au fost numeroase, după cum urmează:

- august 2017- Tvr 1-realizator Laura Fronoiu, ediție specială pentru educație Telejurnal (au participat Benjamin Saeednia+Cristian Lupescu);
- deschidere 12 septembrie 2017: Tvr 1, Tvr 2 (Telejurnal), Prima Tv (Focus Prima Tv), Realitatea Tv (în direct+jurnale de știri);

Izabela Văcaru,
Bercea Teodora, 10 D

- octombrie 2017- Tvr 1, emisiunea *Aici, Acum* realizată de Alina Stancu (participant, în calitate de elev CNSHB și TCH, Cristian Lupescu);
- material TVR 1 realizat de Laura Fronoiu (Proiectul *Pentru Ei*, Văcaru Izabela, Colindeață Mihai (10B), Cone Costina (10A), Cîmpeanu Bianca, Iamandi Ruxandra (10E), Neacsu Cristian (10G));
- februarie-martie- material *Realitatea Tv* realizat de Florentina Bălășoiu (Proiectul *Pentru Ei*, Văcaru Izabela);
- 13.03- Emisiune I Tvr, *Aici, Acum* (Văcaru Izabela, Lupescu Cristian), despre *Pentru ei* și *The Change Hub* (TCH);
- aprilie, 2017- emisiune II Tvr1, *Aici, Acum*; (Cone Costina și Văcaru Izabela);
- aprilie, 2017- emisiune III, Tvr1, *Aici, Acum* despre TCH și despre *Reborn* (Caloian Andreea+Cristian Lupescu);
- 02.05- transmisiune în direct din *The Change Hub*, de Ziua Tineretului, la *Realitatea Tv*, realizator Florentina Bălășoiu, cu opt elevi din Spiru (Stroe Andrei, Alexa Șerban, Cristian Lupescu, Văcaru Izabela, Stefan Soare, Mihai Colindeață, Theodora Sandu, Costina Cone, Andreea Caloian și un invitat din C.N.I. „Tudor Vianu”: Luca Stirbat);
- 02.05- material pentru jurnalele de stiri de Ziua Tineretului la *Realitatea Tv* cu copiii care au fost la transmisiunea în direct;
- 09.05- transmisiune în direct de Ziua Europei, Independenței și Sfârșirii celui de-al Doilea Război Mondial, *Realitatea Tv*, Florentina Balasoiu cu trei elevi din CNSHB (Cristian Lupescu, Andrei Stroe și Alexa Oțet) și un elev din C.N., „Sf. Sava” (Matei Vlad)
- 09.05- material pentru jurnalele de știri *Realitatea Tv* cu copiii care au fost la transmisiunea în direct.

Foto: arhiva proiectului

Alte apariții în MEDIA

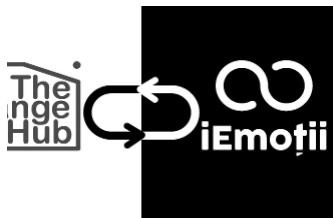
- Digi Tv emisiune *Jurnal pentru copii*, site și pagina de Facebook. [ro/stiri/actualitate/educatie/un-elev-a-creat-in-13-zile-un-spatiu-de-invatare-pe-care-ministerul-educatie-nu-a-reusit-pana-acum-798721](https://www.digi24.ro/stiri/actualitate/educatie/un-elev-a-creat-in-13-zile-un-spatiu-de-invatare-pe-care-ministerul-educatie-nu-a-reusit-pana-acum-798721)
- articole scrise de Cristian Lupescu și de doamna profesor Cristina Ștefan în revista „Vlăstarul”;
- <https://www.digi24.ro/stiri/actualitate/educatie/un-elev-a-creat-in-13-zile-un-spatiu-de-invatare-pe-care-ministerul-educatie-nu-a-reusit-pana-acum-798721>
- articole scrise pe *Viitorul României* (Cristian Lupescu, Văcaru Izabela)
- anunțarea spectacolului *Pentru ei* în cadrul postului Virgin Radio.
- Revista Presei-Universitatea de Vest din Timișoara.

În fața unei asemenea demonstrații de forță a celor de la TCH în domeniul PR, concluzia este una clară: dacă ceea ce faci vine din suflet și din dorința de a pune umărul la schimbare, restul chiar vine de la sine.

Noutăți & PROIECTE ÎN DERULARE

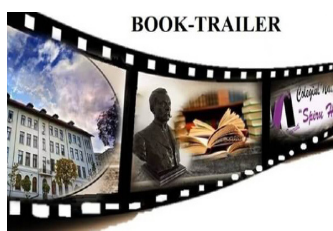
Pe data de 9 noiembrie, 2018, Alexandru GOGOĂȘĂ, absolvent al C.N. „Spiru Haret“, promoția 2016, a lansat cartea *Îngerul de pe Calea Victoriei*, la librăria Mihai Eminescu. Alexandru a fost prezent în paginile revistei „Vlăstarul“ cu primele sale creații. Îl felicităm și îi dorim multă inspirație!

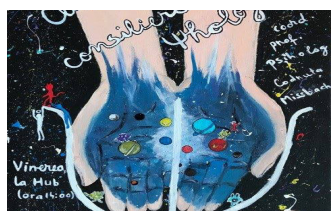
Te-ai întrebat vreodată de ce simți ceea ce simți?

Ei bine, noi suntem aici să-ți dăm răspunsul. Prin *iEmoții*, urmărim să creștem awareness-ul asupra inteligenței emoționale.

Sună ciudat, dar este simplu. Te așteptăm să ni te alături! Detalii: pagina de facebook a proiectului. (Alexa Boboc, 10 F)

C.N. „Spiru Haret“, în parteneriat cu Uniunea Cineaștilor din România, a dat startul Concursului Național de Booktrailer, destinat atât elevilor de gimnaziu, cât și celor de liceu. Inițiativa acestui proiect de succes a aparținut doamnelor profesoare Elena-Camelia Săpoiou și Roxana Ștefania Ciobanu. Detalii: <http://www.cnsnb.ro/concursul-national-de-book-trailer-an-scolar-2017-2018>.

Începând din acest an școlar, o altă activitate interesantă se desfășoară la Colegiul Național „Spiru Haret” din București. Este vorba despre *Clubul de consiliere psihologică*, sub coordonarea doamnei profesoare Codruța MISSBACH.

De ani buni, elevii Colegiului Național „Spiru Haret“ sunt antrenați de doamnele profesoare Ioana DUMITRU și Valentina BILCEA pentru concursul de cultură generală *Humanitas în licee*. Pe data de 8 decembrie s-a desfășurat prima etapă a competiției ajunse la a VIII-a ediție. Mult succes echipei C.N.S.H.B. în etapele următoare ale concursului!

| EXCLUSIV *Văstarul* |

NICHITA STĂNESCU

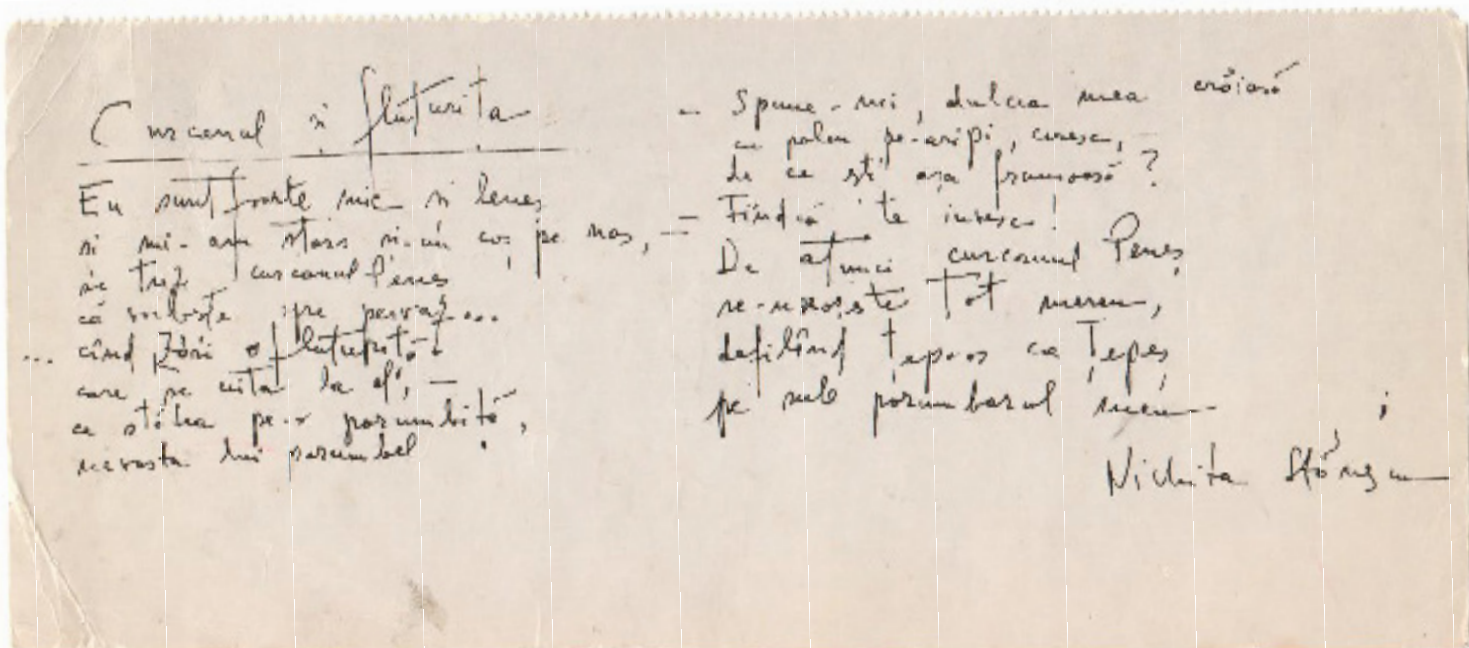
Curcanul
și
fluturața

POEZIE CARE NU A FOST PUBLICATĂ ÎN ROMÂNIA

Foto: *adevarul.ro*

Echipa de redacție aduce mulțumiri
doamnei profesoare
IOANA DUMITRU

ȘI POVESTEA ESTE AȘA...

Unii spun că nu ar exista coincidențe. Alții *cântă* o „întâmplare a ființei“. Cine știe? Simțim doar că există clipe în viață când se întâmplă minuni, când totul se transformă în mirări nesfârșite în fața unui TU veșnic absent, de-a pururi printre noi...
„CE BINE CĂ EȘTI!“

*

Un an școlar ce începea ca oricare altul... (căci așa se și întâmplă, de obicei: anostul cotidian e culcușul în care sălăsluiește „nevăzuta, nepipăita viață“, așteptând doar să fie *văzută*). În clasa a IX-a C, eleva Stănescu Alexia aștepta... Și, odată cu ea, și „Curcanul și fluturața“. Părea că nu se hotărâsc ce să facă până când, într-o zi,

și-au luat inima în piept și s-au făcut VĂZUTE.

Prima ființă în fața căreia s-au arătat a fost doamna Ioana DUMITRU, profesor la acea clasă. Nu a trecut multă vreme și am aflat și noi: **Nichita Stănescu** scrisese, într-un moment al existenței sale, trei poezii în spatele cărora se află aceeași poveste. Două dintre ele: „Cea mai scumpă de pe lume“ și „Bunicul despre/sau cele patru rase“ au ieșit la iveală, însă cea de-a treia, „Curcanul și fluturața“, a mai zăbovit în lumea rece și sticloasă a liniștii. A crezut că e mai nimerit să privească *văzutele* de la înălțimea unui **Vlăstar** de 95 de ani.

Cum s-a întâmplat? Ne mărturisește mama Alexiei, doamna Adina STANCA, într-un interviu acordat fiicei sale:

Alexia Stănescu: În ce context au fost scrise?

Adina Stanca: La o petrecere, unde am fost împreună cu părinții mei și care a avut loc în casa doctorului Ioan Donoiu, prieten cu Nichita Stănescu și prieten și vecin cu părinții mei.

A. Stănescu: În ce context au fost dăruite părinților tăi?

A. Stanca: Poeziile au fost scrise la acea petrecere pentru mine și pentru sora mea, care eram în clasele primare.

A. Stănescu: În ce context l-ai cunoscut?

A. Stanca: Noi locuim în același bloc cu medicul militar Ioan Donoiu, a cărui pasiune era numismatică. Fiind prieten foarte bun cu Nichita Stănescu, doctorul Donoiu a fost cel care i-a insuflat poetului această pasiune. De la doctor, Nichita a primit prima monedă.

A. Stănescu: Este vreo diferență între imaginea pe care ți-ai creat-o despre el, față de mit, așa cum s-a conturat în imaginarul colectiv?

A. Stanca: Era un om care trăia prin poezie, compunea versuri cu ușurința unui geniu dar, cu toate acestea, era un om obișnuit, care își dorea să-i fie confirmată valoarea și laudat geniul literar. A fost căsătorit de trei ori și și-a iubit pe fiecare dintre soții. Mi-o amintesc cel mai bine pe cea de-a treia, Tudorița (Dora) Tărăță. Era o fată cu douăzeci și trei de ani mai tânără decât Nichita, frumoasă, cu o privire inteligentă, brunetă, cu părul lung, pe care el a adorat-o.

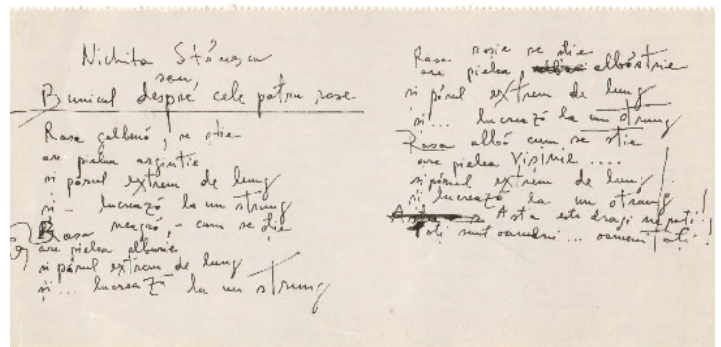
A. Stănescu: Există ceva, o amintire deosebită despre el, pe care adolescenții de azi ar trebui să o știe?

A. Stanca: Îmi amintesc că, la finalul unei vizite la doctorul Donoiu, i-am condus, pe el și pe Dora, și l-am ținut de mână până pe aleea din fața blocului. Eram foarte mândră în fața

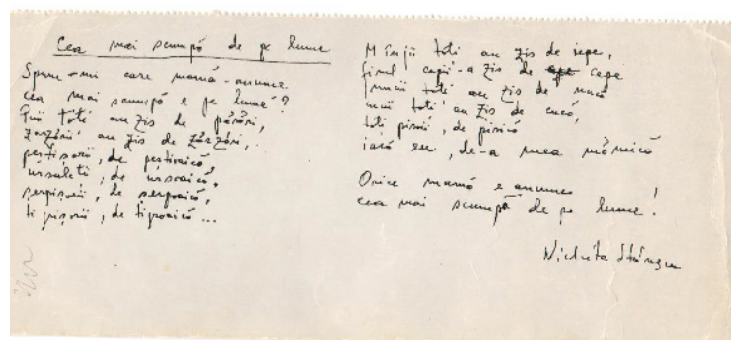
celorlalți copii că Nichita îmi acorda atât de multă atenție. Nu avea copii și nu îi plăceau copiii în mod deosebit, dar se purta frumos cu cei care veneau să îl salute și nu refuza niciodată să vorbească cu ei. Avea o statură impozantă și, cu părul alb-gri, arăta ca un bunic care se poartă cu condescendență cu nepoții.

Am luat acest interviu mamei mele, Adina Stanca, care era puțin mai mică decât mine când l-a cunoscut

BUNICUL SAU/DESPRE PATRU RASE

CEA MAI SCUPĂ DE PE LUME

| INTERVIU |

”

Un mesaj pentru liceeni?

Forever trust in
who you are/ and
nothing else matters
(Metallica)

Dar pentru profesori?
Hey, teacher, leave them kids
alone!
(Pink Floyd)

“

Nocturnele de poezie

INTERVIU:
SCRIITORUL

DAN

COMAN

Realizat de: Bercea Teodora și Iulia Costache (10 D)

În vacanță, ai fi tentat să crezi că orașul intră într-un fel de stază, că veștează, așteptând dezlănțuirea din toamnă. Nu e chiar așa. E adevărat că mulți dintre noi s-au avântat înspre cele patru zări, însă în inima Bucureștilor lucruri minunate s-au întâmplat. De pildă, am auzit noi că undeva, în centru, s-ar desfășura, săptămânal, activități a căror protagonistă e *Poezia contemporană*, așa că ne-am înființat într-o seară de vineri (3 august 2018), pe str. I.L.Caragiale nr 32, pentru a asista la Nocturna de Poezie Contemporană (serie de evenimente marca A.R.C.E.N.).

Inițiativa celor de la Asociația pentru Cultură, Educație și Normalitate nu e nicidecum recentă. *Nocturnele de Poezie Contemporană* au ajuns la a V-a ediție, avându-l ca invitat, de data aceasta, pe DAN COMAN.

*

De loc din localitatea Gersa, județul Bistrița-Năsăud, „a debutat în revista „Minerva“ în 1993, a studiat filozofia la Cluj (anul absolvirii - 1999). A publicat poezie în majoritatea revistelor literare importante din România. Pentru prima sa carte, *Anul cârțiței galbene*, a primit Premiul Național de Poezie „Mihai Eminescu“ pentru debut și Premiul pentru debut al Uniunii Scriitorilor din România.“ (sursa: *wikipedia*). Poezia sa a fost tradusă în limbile franceză, suedeză, sârbă, maghiară, slovenă și engleză.

În prezent, Dan Coman este profesor la liceu bistrițean.

” Așa am perceput adolescența, așa o percep și acum: jumătate vis-jumătate realitate contondentă...

Pentru mine, scrisul e legat de iarnă. De frig și de zăpadă. Și de un prieten care venea în fiecare vacanță la bunici...

“

Foto: adevarul.ro

Reporter Văstarul: Când și cum a venit pasiunea de a scrie în viața dumneavoastră?

Dan Coman: Pentru mine, scrisul e legat de iarnă. De frig și de zăpadă. Și de un prieten care venea în fiecare vacanță la bunici, în satul în care locuiam – și care, într-o iarnă superbă, în timp ce bunica lui ne făcea înghețată de casă, mi-a arătat, în secret, un caiet cu foi veline unde începuse să scrie un roman. Bucuria pe care am simțit-o atunci, răsfoind caietul, mirosindu-i paginile, trecând cu privirea de zeci de ori peste rîndurile albastre, scrise mărunt și înclinat, în timp ce gustam din înghețata proaspătă - bucuria a fost uriașă: am știut imediat că asta vreau să fac și eu: să mănînc înghețată de casă în mijlocul iernii și să scriu. Și de atunci nu-mi mai pot refuza această plăcere :)

R.V. : Care dintre cărțile scrise și publicate vă reprezintă cel mai bine? De ce?

D.C.: Fiecare carte are ceva special pentru mine – pentru că fiecare reprezintă o anumită perioadă din viața mea, la care mă uit când cu nostalgie, când oarecum rușinat – cărțile publicate par foarte îndepărtate și, deși știu că au fost/sunt ale mele, par deja ale cuiva foarte străin. E exact ca în adolescență, când ai, să zicem 13 sau 14 ani și ascuți Nirvana, Metallica ori Queen – și îți amintești stîmjenit că, în urmă cu nici doi ani, ascultai doar Antonia, Smiley și Andra și știai toate versurile pe de rost – și te întrebi cum de putea să-ți placă muzica aia și nu înțelegi deloc și ai vrea să uiți că puteai să iubești așa ceva (deși înțelegi foarte bine - și, după o vreme, devine foarte clar că nu trebuie să te ascunzi – e suficient să-ți amintești cu detașare, distrîndu-te și amintirile rămîn la locul lor, în trecut, strălucind de la distanțe optime).

R.V.: Sunt autorii autohtoni apreciați în rândul liceenilor?

D.C.: Autorii autohtoni sunt mult mai cunoscuți și mai citați decât atunci când eram eu licean. Spun asta pentru că predau (vai, de 20 de ani!) la un liceu din Bistrița și am elevi foarte, foarte faini, tineri care citesc și autori clasici, dar și pe Sociu sau Dună, pe Cărtărescu, Simona Popescu sau Ioan Es Pop. Sunt absolut convins că cei care susțin că tinerii din ziua de azi nu mai citesc sunt, de fapt, cei care și-au cam pierdut punctele de reper și, din păcate, nu mai au încredere nici în literatură, nici în forța extraordinară a generațiilor noi. slab sau nepregătit, ci doar scriitori neinspirati sau texte inadecvate.

R.V. : Am venit și noi la Nocturnele de poezie din București. Au avut ceva aparte, pentru dumneavoastră, aceste întâlniri cu publicul față de altele?

D.C.: Întâlnirile cu publicul, fie că se petrec la București sau Zalău, în Pașcani sau Tâncăbești, sunt cele mai faine momente pe care le poate trăi un scriitor. Și niciodată, absolut niciodată (și nicăieri, absolut nicăieri) nu există public

R.V. : Ne puteți împărtăși titlurile a trei cărți care v-au plăcut extraordinar de mult?

D.C.: O să vă dau (doar) titlurile celor mai recente cărți de poezie pe care le-am citit la finalul acestei toamne lungi și care mi-au plăcut la nebunie: Cosmin Perța – Cântec de leagăn pentru generația mea; Mina Decu – Desprindere; Irina Roxana Georgescu – Noțiuni elementare.

R.V. : V-a rămas întipărit în memorie vreun caz deosebit de-a lungul activității dumneavoastră de scriitor?

D.C.: Am fost fericit, absolut fericit când mi-am văzut prima poezie publicată într-un ziar (local). Aveam 17 ani, locuiam într-un cătun din Transilvania, mă simțeam extrem de singur și visam numai la literatură. După ce am mers pe jos 7 km pînă în Năsăud și am cumpărat ziarul, m-am întors acasă, la mine-n sat, zburînd: eram extrem de nerăbdător să le arăt poezia mea tuturor neamurilor, tuturor cunoscuților – ceea ce am și făcut – dar fericirea s-a dus pe apa sâmbetei în momentul în care am văzut reacțiile lor: când nu au fost indiferenți, au fost ironici sau au făcut mișto – poezii dintr-astea putem să scriem și noi, au zis, lăsînd ziarul deoparte, reluîndu-și treburile zilnice. Și atunci, în ziua aceea, am înțeles că nu poți să te bucuri cu adevărat decît alături de foarte, foarte puțini oameni (ceea ce, aș adăuga acum, nu e deloc un lucru rău).

R.V. : Vi s-a întîmplat ca, după ce ați scris o carte, să nu mai fiți mulțumit?

D.C.: Întotdeauna mi se întîmplă asta. Dar e exact lucrul de care am (mare) nevoie ca să pot merge mai departe.

R.V. : Ce liceu ați absolvit? Aveți vreo amintire aparte legată de viața de licean?

D.C.: Există un oraș în nordul țării – Năsăud – și în Năsăud există o școală foarte, foarte faină: C.N. George Coșbuc. Sunt convins că dacă, așa cum se spune, există un Dumnezeu al bețivilor sau unul al copiilor, atunci cu siguranță există și un Dumnezeu al adolescenților. Un Dumnezeu energic și cool care face posibilă trecerea prin

partea asta de viață: minunată și strălucitoare, după cum absurdă și lipsită de sens. Așa am perceput adolescența, așa o percep și acum: jumătate vis-jumătate realitate contondentă, o perioadă extrem de dificilă din care sper să ieșiți cu toții vii și nevătămați :)

Evident, am 32456 de amintiri, toate depozitate cu grijă în memoria afectivă – nu cred că aș putea alege doar una, n-ar fi cinstit față de celelalte.

R.V. : Considerați că activitățile extrașcolare, în special întîlnirile cu scriitorii sau cluburile de lectură, mai au vreo relevanță pentru noi, liceenii? De ce?

D.C.: Au relevanță pentru liceeni interesați de așa ceva. Au exact aceeași relevanță pe care o au cluburile de șah, cluburile de noapte sau atelierile de croitorie – eficiența lor vine din faptul că acolo merg doar cei care sunt interesați/pasionați de activitățile respective. Altfel e o pierdere de vreme.

R.V. : Întrebarea mea este despre poziționarea scriitorului postmodern, a lumii culturale postmoderne, față de publicul românesc, poate nu îndeajuns pregătit (cazurile nu sunt puține la noi). Ce considerați dumneavoastră salvator, din punct de vedere scriitoricesc, literar, dar și din punct de vedere uman, ontologic pentru receptarea acestui tip de literatură?

D.C.: Nu știu. Chiar nu știu să răspund la întrebarea asta. Poate și pentru că, pentru mine, scrisul e o realitate care nu are nimic de-a face nici cu realitatea economică, nici cu cea socio-politică – cu atît mai puțin cu zonele (nemărginite și fade) ale marketingului. Sunt oameni care se pricep la așa ceva, cu siguranță, care v-ar putea răspunde foarte aplicat. Eu vă pot spune doar atît: literatura înseamnă muncă, foarte multă muncă. Și că, pentru mine, e atît de fain și de intens gestul de a scrie încît nu-mi pasă deloc, dar deloc, de cititor. Nu vreau să-l educ, nu vreau să-l cuceresc, nu-mi pasă dacă el există sau nu. Asta e treaba editorilor, a managerilor, a celor de la PR.

„PESCĂRUȘUL JONATHAN LIVINGSTONE“ sau despre depășirea limitei

prof. Corina Buzoianu

Începând din acest număr, vom oferi oportunitatea tinerilor inSPIRați de a-și pune în valoare potențialul. Fie că e vorba despre lucrările lor, fie că e vorba despre modele oferite de profesori, spiriții ce participă la diferite olimpiade sau concursuri școlare vor împărtăși ceva din experiențele lor cognitive sau artistice. În cele ce urmează, ne vom adresa celor care au făcut o pasiune din analiza de text. Astfel, cartea lui Richard Bach, **Pescărușul Jonathan Livingstone**, devine subiectul unei interpretări care, sperăm, va stimula elevii spre acest tip de activitate.

Depășirea limitelor a constituit, din Antichitate până în prezent, o temă recurentă a întregii literaturi. Receptată în cheie ficțională, cartea lui Richard Bach, *Pescărușul Jonathan Livingstone*, este o parabolă a descoperirii Sinelui, al cărei edificiu narativ e mai puțin impresionant. Suntem conduși printr-un labirint textual ale cărui cărări nu sunt foarte întortocheate, mai degrabă suprapuse și mereu aceleași. Mesajul evidențiază similitudini cu alte opere celebre (*Pescărușul* de A.P. Cehov, *Jocul cu măregele de sticlă* de Hermann Hesse, *Alchimistul* de Paolo Coelho – ca să numim doar câteva) prin zbaterea protagoniștilor de a evada dintr-un dat existențial monoton. Însă, spre deosebire de Joseph Knecht, de Santiago sau de actanții din casa de la țară, Jonathan (pescărușul) se impune ca leader în fața unei comunități care, inițial, îl consideră „Proscris“, iar, mai apoi, îl idolatrizează, transformându-l în mit; însă, în final, exemplul lui ajunge să-și piardă forța inițiativă, devenind, pentru urmași, reiterarea fără substanță a unor gesturi pe care nu le (mai) înțeleg. Din perspectiva ontologică pe care o propune Cristian Bădiliță în interpretarea relației creatură-Creator,

legătura dintre instructorul Sullivan și Jonathan, apoi dintre Jonathan și pescărușul Fletcher e similară celei dintre ființele rationale („hoi logikoi“), inteligențe („noes“) care se găsesc în stare perfectă de comuniune cu Divinitatea. Activitatea lor esențială este aceea de a contempla Divinul neîncetat, întocmai cum Jonathan sau Fletcher păstrează nealterată comunicarea cu Maestrul.

Dacă motivul înstrăinării, al rupturii de Divin e *kinesis*-ul, în cazul de față Timpul e cel care fixează în mit și apoi aruncă în demitizare întreaga moștenire

gnoseologică și ontologică a lui Jonathan, ajungându-se la un mimetism pur formal al actelor inițiatice primare.

Urmând calea interpretării sociologice a finalului, se impune altă observație: orânduirea pescărușilor inițiați, cea care acceptă (cu greu, dar acceptă) schimbarea, întemeiată pe principiul libertății, amintește de civilizația Antichității greco-romane, al cărei declin, ulterior, a fost cauzat tocmai de o „libertate care nu era și care a distrus-o pe cea reală“. Generațiile viitoare de pescăruși, reluând dogmatic și superficial gesturile măștrilor de odinioară, pierd valorosul patrimoniu spiritual, iar noua „libertate“ nu mai are nimic în comun cu „ideea de libertate“. De altfel, naratorul, prezentând etape din demersurile lui Jonathan, anticipează finalul: „libertatea este chiar natura ființei lor, ceea ce se

opune acestei libertăți – ritual, superstiție sau orice fel de obstacol [...]“. În alt context, pescărușul Anthony surprinde, după mult timp de la dispariția lui Jonathan, împietrirea mentalității: „Viața nu-i un miracol, Elev Oficial. E o mare plictiseală. Marele tău Pescăruș Jonathan e o poveste veche [...]. Există legi ale zborului care nu pot fi depășite.“ Așadar, cercul Stolului s-a închis.

Situat în zona indiferenței, a încarcerării într-un labirint exterior limitat și opresiv, liderul nu poate decât să sondeze imanența pentru a se descoperi și, relevându-se, să devină, prin forța convingerilor și a acțiunilor, exemplu pentru ceilalți în depășirea limitelor. Prin acțiunile sale modelatoare, el se transformă și transformă, se creează și creează, este deopotrivă subiect și obiect al propriei deveniri.

„CU CARTEA PRIN LICEU“

Proiectul „Cu cartea prin liceu“ a fost inițiat de scriitorul TEODOR HOSSU-LONGIN și se adresează tinerilor cu vârste cuprinse între 12-18 ani. Despre ce este vorba?

T.Hossu-Longin, însoțit de alți scriitori contemporani, de fiecare dată alții, vizitează școlile bucureștene pentru a oferi șansa elevilor de a discuta cu Scriitorul. O inițiativă care a găsit teren fertil și la Colegiul Național „Spiru Haret” din București.

Bătălia pentru menținerea Cărții în sfera de preocupări a tinerilor îmbracă forme dintre cele mai diverse. Școala face tot ce poate: cercuri de lectură, simpozioane, prezentări de carte, proiecte... Dar parcă nu e de ajuns. Cu atât mai mult cu cât, în gândurile unor copii, scriitorul pare închis iremediabil într-un trecut al neființei. A cui e vina? Nici nu mai contează. Îndreptarea eforturilor spre a descoperi cauzalitatea sumbră a dezinteresului pentru Carte pare mai dăunătoare decât dezinteresul în sine. În schimb, apare o întrebare: ce se poate face?

Un răspuns vine din partea scriitorului TEODOR HOSSU-LONGIN, care a inițiat un proiect interesant în scopul promovării Cărții și a Scriitorului. Este vorba despre seria de acțiuni reunite sub titlul „Cu cartea prin liceu”. Teodor Hossu-Longin (născut pe 5 iulie 1972) este un scriitor contemporan, autor al romanului *Mortua est!* (apărut la Editura Cartea Românească) și al volumului de proză scurtă „Crimă și alte povestiri” (1998).

prof. Corina Buzoianu, prof. Liana Hera
Foto: Ilinca Smochină, 11 E

Am aflat, de asemenea, că la Târgul de Carte „Gaudemus”, din acest an, va fi lansat volumul de proză scurtă „13 cu noroc”. Teodor Hossu-Longin a debutat ca scriitor în anul 1998 cu povestirea „Iluzia” (revista „Lucefărul”), iar în presă - în anul 1991, ca tehnoredactor al publicației „Curierul Național” și, de atunci, a desfășurat o intensă activitate publicistică. Din mărturisirile autorului, pescuitul este o pasiune de mult timp: *M-am îndrăgostit de pescuit din frageda copilărie, „vinovatul” pentru această virusare fiind celebrul scriitor Mircea Sântimbreanu, cu care mergeam la prins de guvizi pe digurile de la Olimp.*

Proiectul despre care vorbeam exploatează o dorință a Cititorului din toate timpurile: de a cunoaște Autorul. Când lectorul este un licean, dorința este cu atât mai intensă. Nu e de mirare, bunăoară, că, în cadrul întâlnirii dintre Teodor Hossu-Longin și spiriști (24 octombrie 2018), întrebările din partea copiilor nu conțineau. Surpriza a fost amplificată și de faptul că ai noștri tineri au avut ocazia de a sta la taifas nu cu unul, ci cu trei scriitori contemporani: Catia Maxim, Cătălin Marin și, firește, Teodor Hossu-Longin.

Totul a început cu demonstrația lui Teodor-Hossu-Longin, menită a răspunde celor două întrebări: ce înseamnă să citești și care sunt câștigurile cititului? Copiii au fost provocați să-și imagineze că fac parte dintr-o echipă tehnică a unui club de fotbal. Pentru a constata activitatea fotbaliștilor de pe teren, tinerii au fost invitați pe prima treaptă a tribunelor. Evident, aria de observare

era extrem de redusă, permițând constatarea unor aspecte generale. Pentru a cunoaște mai mult, tinerii au mai urcat câteva trepte. Odată ajunși în vârf, nu numai că știau cu exactitate comportamentul echipei, dar puteau anticipa prestația echipei într-un meci. Urmând linia analogiei, concluzia este una extrem de simplă: „Literatura vă permite să percepeți mult mai bine și mult mai sănătos lumea în care trăiți” (T.H.-L.).

Întrebările copiilor au constituit punctul de plecare al unor interesante discuții despre artiști celebri, deopotrivă scriitori, compozitori, pictori. Firește, fiecare a subliniat diferite preferințe în domeniul literaturii, fiind menționate nume celebre precum: F.M. Dostoievski, A. Camus, M. Preda, L. Tolstoi, A. Huxley, L. Rebreanu... Pentru a avea o idee despre temele discuțiilor, iată câteva din întrebările spiriștilor:

- Ce puncte ar trebui să atingă un scriitor pentru a avea succes?
- V-ar fi plăcut să scrieți în altă limbă?
- Ați întâmpinat vreodată blocaje în procesul de creație?
- Vi s-a întâmplat vreodată să nu vă mai placă o carte pe care ați scris-o?

Nu în ultimul rând, un rol important în organizarea acestei activități a revenit doamnelor profesoare Liana Hera, Victoria Mihalcea și Corina Buzoianu. Seria întâlnirilor „Cu cartea prin liceu” va continua la Spiru, așa încât nu ne rămâne decât să le urăm „La cât mai multe întâlniri!”

BIBLIOTECA C.N.S.H.B.

Proiectul *Biblioteca CNSHB* a prins contur în anul 2012, ca urmare a inițiativei domnului profesor Alexandru CONSTANTINESCU de a găsi o modalitate prin care fondul de carte să poată fi accesat și valorificat cât mai eficient, în absența unui bibliotecar. După șapte ani, activitatea în cadrul proiectului se desfășoară pe bază de voluntariat din partea elevilor și a cadrelor didactice. La finalul anului școlar 2017-2018, situația se prezenta astfel: 92 de fișe de lectură ale absolvenților din anii precedenți (2015, 2016, 2017, 2018), 154 de fișe de lectură dintre care 94 de fișe au fost întocmite în anul 2017-2018. În anul școlar 2017-2018, s-au efectuat 172 de operații de predare carte către cititori. Anul acesta, coordonatorul echipei de elevi voluntari este Sabina DOROBANȚU, clasa a X-a D.

Un alt aspect pozitiv îl constituie activitatea de achiziționare, preluare și predare a manualelor școlare către elevi. În acest an, doamna Georgeta MIHĂILESCU a avut o contribuție substanțială în cadrul acestei activități, introducând într-o bază de date un număr foarte mare de manuale care urmează a fi casate. Fără acest efort din partea dumneaei, procesul de casare a manualelor nu se poate finaliza.

Nu în ultimul rând, o surpriză minunată am descoperit în sala clasei a VII-a (sala nr.3), situată la parter, clădirea veche. Credeam că existența unei biblioteci a clasei e un mit, despre care se vorbește doar în numerele revistei *Vlăstarul* din perioada interbelică. Pe atunci, multe clase din liceu aveau bibliotecă proprie. Într-un articol publicat în revista *Vlăstarul*, nr.7-8, anul 1929, este prezentat modul în care funcționau aceste biblioteci (detalii: *vlăstarul.com*). Dar... în această zi de sărbătoare, mitul s-a destrămat. O bibliotecă cu un mobilier atractiv (sponsorizare din partea părinților), cu fond

Sabina Dorobanțu, 10 D
Corina Buzoianu

Foto: C. Buzoianu

de carte provenind din donații (din partea elevilor, a Editurii Art, prin *Clubul de lectură*, și a doamnei profesoare Camelia SĂPOIU) completează aspectul unei clase care, oricum, e diferită. Nu peste mult timp, ea va deveni Sala „MIRCEA ELIADE”, iar acest proiect e coordonat de doamna profesoară Camelia Săpoișiu și realizat cu elevii clasei a VII-a.

Bibliotecarul este un elev, Andrei GHIĂȚĂ (tot din clasa a VII-a), care, sânguinos, notează într-un caiet special împrumuturile. Știe exact cine și când trebuie să restituie o carte.

Dacă, la toate acestea, mai adăugăm și precizarea că, în anul 1929, clasa a III-a era, de fapt, clasa a VII-a, mai putem oare vorbi de coincidențe? Credem că nu. Există, cumva, un suflet al acestui liceu, care-l determină să reziste valurilor. Cum altfel decât prin... spirit de inițiativă și prin carte!

Școala deschisă

Foto: Corina Buzoianu

Prof. dr. Cristina ȘTEFAN

În mod obișnuit, considerăm că o școală se deschide atunci când are loc o inaugurare, când oficialitățile vin să participe la o festivitate dedicată unui moment special de început. De exemplu, în istoria învățământului românesc, Ministrul de atunci al Școalelor, Spiru Haret, a rămas în amintirea noastră și pentru că între anii 1897- 1910 a construit 2.343 de școli în toată țara (http://enciclopediaromaniei.ro/wiki/Spiru_Haret).

Apoi, în fiecare septembrie, noul an școlar înseamnă o redeschidere a școlii, dată de la care se reiau în mod efectiv cursurile.

Sub aspect cultural, are loc o deschidere simbolică prin care se întărește o dată în plus faptul că școala, deși ca o instituție-resursă a comunității, nu se închide niciodată, disponibilitatea de a sprijini bunul mers al lucrurilor în societate este afirmată din nou.

Nu însă la aceste conotații vreau să mă refer. Eu mă întreb dacă școala poate să fie deschisă în sensul consacrat al conceptului de către fondatorul raționalismului critic, filosoful K. R. Popper.

Acesta, în lucrarea *Societatea deschisă și dușmanii ei*, făcea deosebirea între două tipuri de societăți, o „societate magică, tribală sau colectivistă va fi numită societate închisă, iar societatea în care indivizii se confruntă cu decizii personale, societatea deschisă.” (Editura Humanitas, 1993, p.198).

Dacă societatea închisă este asemenea unui

organism în care elementele constituie un întreg, membrii fiind uniți prin „legături de rudenie, conviețuire, participare la eforturi comune, primejdii comune, la bucurii și neazuri comune” (p.199), societatea deschisă este una abstractă, relațiile între oameni sunt indirecte, indivizii intră în competiție unii cu alții pentru a ocupa o poziție mai bună pe scara socială. Această societate are însă un mare avantaj: acela de a fi deschisă spre schimbare. Iar, cum schimbarea este inevitabilă, receptivitatea față de ea are efecte bune privind adaptarea la ceea ce este nou.

Dacă societatea în care trăim este una deschisă, atunci instituții cum ar fi familia și școala se înțelege că ar trebui să fie la rândul lor deschise. Dar, în fapt, la nivelul vieții de fiecare zi, nu este exclus ca în mod punctual, în funcție de opțiunile dintre cele mai diverse, totuși nu toate familiile și nici toate școlile să nu fie așa de binevoitoare la schimbare. Dovadă că multe familii nu se adaptează la dinamica pieței muncii și se confruntă cu toate dificultățile rezultate din disonanța între sfera publică și cea privată, aflându-se ca într-o foarfecă măcinătoare de resurse. De exemplu, unele familii devin conflictuale, chiar se destramă, atunci când unul dintre membri pleacă la muncă departe de casă. Așa devine posibilă o viață contradictorie, trăită într-o societate deschisă, dar constrânsă de limitele unei familii prea puțin maleabilă.

Dar deschiderea către lume o face în mod prioritar școala, ea fiind prima care se aliniază la standardele internaționale. Numai că nu toate școlile reușesc să fie școli europene. Să ne oprim la cele în care prea puțini absolvenți reușesc să promoveze examenul de bacalaureat. Sau cele în care violențele între elevi, sau între elevi și profesori sunt la ordinea zilei. În ce sens mai putem considera o astfel de școală una deschisă? Drama profesorilor care lucrează în astfel de școli este că, pe de-o parte, își interiorizează reperele unei lumi în schimbare, marcată din plin de efectele globalizării, dar, pe de altă parte, experimentează neputința de a ieși din mlaștina lipsei de deschidere reală a mediului social în care trăiesc efectiv.

În mod curent și aceste școli se vor deschide când vine data începutului de an școlar, numai că, prin activitățile pe care le desfășoară, care nu sunt eficiente în plan educativ, este ca și cum ar fi rămas închise, la propriu.

Ca dascăli, fiecare dintre noi își dorește să facă parte dintr-o familie plină de înțelegere, care să ofere suport necondiționat în efortul de dezvoltare personal, să muncească într-o școală care reușește pe deplin să orienteze mințile și sufletele copiilor spre valorile fundamentale ale culturii, să trăiască într-o societate cu adevărat receptivă la schimbările benefice ale lumii. A te afla într-o situație principală de deschidere poate avea și alte conotații.

În revista *România literară*, nr. 30-31/ 6 iulie 2018, scriitorul Dan Stanca, în articolul cu titlul

„Opera sau viața deschisă”, după ce menționează că în postmodernism opera literară este deschisă, lăsând cititorului să interpreteze după plac cele citite, fără ca autorul să îi impună un sens anume, observă că, în fapt, plurisemantismul are două valențe majore. Prima este că, în opoziție cu romanul clasic, solid, definitivat, care oferea siguranță, cel modern este lunecos, rătăcitor printre ambiguități derutante, relativizant. Dar adevăratul beneficiu al operei deschise decurge din a doua și mai profundă dimensiune, desigur, în măsura în care scriitorul reușește să o atingă: abilitatea de a aduce cititorul într-un raport spiritual cu viața, care astfel devine una deschisă. „Viața deschisă, definită fără pic de echivoc, este viața care presupune trăirea într-o stare de așteptare. Trăiești cu speranță. Nu e obligatoriu să crezi sau să iubești, sperii, ceea ce are aceeași importanță. (...) Menții deschiderea vieții atâta timp cât există orizontul de așteptare” (p. 4) – scrie Dan Stanca.

Aplicând conceptul discutat în cazul școlii, am putea considera că aceasta, ca și opera literară, nu este deschisă numai pentru că în convențiile sociale lucrurile stau astfel, ci, mai cu seamă, pentru că permite ca oamenii să își proiecteze speranțele către un viitor mai bun. Deci, pentru că viața se petrece, într-un orizont de spiritualitate în care valorile dau un înalt sens uman evenimentelor, devenind astfel deschisă.

Opera literară, familia, școala, societatea însăși pot fi deschise doar în măsura în care viața devine una deschisă.

Prof. dr. Cristina ȘTEFAN

**Spiru
Haret a
rămas în
amintirea
noastră și
pentru că,
între
anii
1897- 1910,
a construit
2.343 de
școli în
toată țara**

| PROIECT |

ATENȚIE!

Foto: Corina Buzoianu

SE FILMEAZĂ!

SIRU la FESTIVALUL
FILMELOR DE LA
CANNES LA BUCUREȘTI,
ediția a IX-a

Detalii: vlăstarul.com
(aici pot fi vizionate scurt-metrajele)

| PROIECT |

**Luna octombrie.
2018.**

Un telefon. Și un răspuns afirmativ. Așa a început totul.

În luna octombrie a acestui an, s-a desfășurat a noua ediție a FESTIVALULUI FILMELOR DE LA CANNES LA BUCUREȘTI. În alte țări europene, acest eveniment include o competiție de scurt-metraje destinată liceenilor. În România, anul centenar 2018 a marcat prima activitate de acest fel. Licee din capitală (Colegiul Național Bilingv „George Coșbuc“, Liceul Teoretic Bilingv „Miguel de Cervantes“, Liceul Francez și Colegiu Național „Spiru Haret“) au fost invitate să ia parte la acest eveniment. Anunțul nu a trecut neobservat în rândul spiriștilor, astfel încât șase echipe s-au înscris în concursul *Une minute de vie, une minute de cinema*.

Echipele din fiecare liceu au avut un responsabil (în cazul nostru, domnul Marc SOLOMON) și un regizor îndrumător (pentru

Spiru, domnul Radu MUNTEANU). Proiecția scurt-metrajelor a avut loc pe data de 28 octombrie, la Cinema Union. A doua zi, la Cinema Pro, s-a anunțat clasamentul.

Echipele declarate câștigătoare în cadrul secțiunii *Une minute de vie, une minute de cinema* - filme de un minut realizate de liceeni - au fost:

- **SNIȚEL, PARIZER** - echipa formată din Matei Reu, David Mitran, Matei Cotimanis;
- **RUTINA / BREAK FREE** - echipa formată din: Arina Ciocan, Vlad Cojocaru, Iris Păun (Spiru);
- **YALA** - Matei Bumbuț.

Juriul *Une minute de vie, une minute de cinema* și *Filminute* a fost format din:

- Olivier Do Huu, sound designer și mixeur francez cu experiența de peste 25 de ani în cinema;
- Ludmila Cvikova, curator de film independent și consultant de scenariu, de finanțare și de strategii festivaliere;
- Mina Dos Santos, ofițer de presă al FILAF - Festival International du Livre d'Art et du Film din Perpignan (Franța) (sursa: ziare.com).

Daria Pană, 9 F

În luna octombrie, 2018, mai multe echipe de elevi de la Colegiul Național „Spiru Haret” din București au participat, cu scurt-metraje proprii, la competiția „Une minute de vie, une minute de cinema” din cadrul Festivalului Filmelor de la Cannes la București, ediția a IX-a.

Într-un interviu acordat revistei
„Vlăstarul“, regizorul

CRISTIAN MUNGIU

a oferit mai multe detalii despre eveniment:

Daria Pană: Cum v-a venit ideea proiectului “Une minute de vie, une minute de cinema”?

CRISTIAN MUNGIU: Ideea mi-a venit vorbind cu o grămadă de oameni de această vârstă și constatând că au un fel de simpatie pentru cinema, dar nu au neapărat și înțelegerea despre cât de greu este să faci cinema. Și atunci m-am gândit că s-ar putea să înțeleagă mai bine filmele pe care le facem noi și cele pe care le văd ei, în general, dacă i-am îndemna la un moment dat și i-am provoca să încerce să experimenteze ei înșiși să facă filme. Și, pentru că un film este greu de făcut, așa... de la zero, pentru că necesită condiții, o echipă - e un process complex - ne-am gândit să începem cu un film de un minut.

D.P.: Ce părere aveți despre scurtmetrajele proiectate?

C.M.: Mi s-a părut că a fost o explozie de imaginație, de entuziasm, că trebuie să înțelegem ceva despre filme și despre cinema, în general. Uneori contează

mult rezultatul, dar întotdeauna contează foarte mult și experiența de a le fi făcut. Concluzia cea mai bună la care am ajuns noi, în sală, a fost că toți liceenii care s-au aventurat în acest program s-au cunoscut mai bine unii pe ceilalți și, în principal, s-au amuzat făcând acest lucru. Sigur, este un prim exercițiu, dar în măsura în care el a declanșat în ei plăcerea de a se exprima printr-un limbaj vizual, noi ne dorim foarte mult să continue și să rafineze tot mai mult ideile interesante pe care le-am văzut deja exprimate de ei încă de la aceste prime filmulețe.

D.P.: Aveți vreun mesaj pentru liceeni?

C.M.: Mesajul meu pentru liceeni, și nu numai, este să își trăiască viața, să aibă cât mai multe experiențe, să nu uite să fie fericiți și, dacă le rămâne timp, să și-l folosească îmbogățindu-se pe ei înșiși, iar unele dintre metodele cele mai la îndemână pe care le avem sunt să citim cărți, să acumulăm experiențe interesante și să vedem și să facem filme prin care ne povestim propriile experiențe. Dar, în cinema, ca să ai ceva de povestit, trebuie să fi trăit. Așa că nu încurajez pe nimeni să aibă planuri să devină regizor mondial la 19 ani, ci doar să facă filme despre această vârstă și poate lăsa acest plan pentru vârsta de 29 de ani. Între timp, va fi acumulat zece ani de experiențe colosale pe care are să ni le povestească și nouă.

C LUBUL B.D. ÎN SPIRU!

PRIMUL CLUB B.D. ÎNTR-UN LICEU DIN ROMÂNIA

Proiectul *Euroscola*, în care echipa C.N. „Spiru Haret” s-a implicat în forță, a adus, printre altele, și o colaborare cu Radio România Cultural și cu unul dintre cei mai talentați autori de benzi desenate din România, **MIHAI GRĂJDEANU**. În urma acestei colaborări, s-a înființat Clubul de benzi desenate (B.D.)

Lucrările realizate de spiriști au participat la Salonul B.D. din mai, 2018, organizat la Muzeul Municipiului București.

Ilinca Marica, 12 A

Detalii: vlăstarul.com

Foto:
Ilinca Smochină,
Deaconu Diana,
11 E

SALONUL B.D. 2018

Pe data de 6 iunie, 2018, orele 19.00, s-a lansat ediția a V-a a Salonului de Benzi Desenate „Povești din București în benzi desenate“, la Muzeul Vârstelor – Casa Filipescu-Cesianu, parte componentă a Muzeului Municipiului București. Desenatori de B.D. din C.N. „Spiru Haret“ au fost prezenți la eveniment: Ilinca Marica, Irina Băcanu, Zainea Luca, Teodor Ionescu, Diaconu Ștefana, însoțiți de domnul profesor Alexandru Constantinescu. Directorul Muzeului Municipiului București, domnul Adrian Majuru, i-a felicitat pe desenații, adăugând: „Un bun antidot de a învinge timiditatea este banda desenată, mai ales când ai un mesaj de transmis“.

SPĂRSIT

UN PROIECT CARE DUREAZĂ:

MAGIC WORDS

prof. Ana DURAC

Începând din 2010, în fiecare an, noi cei de la Colegiul Național „Spiru Haret” am lansat liceelor din București invitația de a participa la concursul de creație literară în limba engleză *Magic words, dream worlds*, cu două secțiuni, proză și poezie. Am considerat că, prin încurajarea înclinației spre scris a elevilor, concursul adaugă altor proiecte, axate îndeosebi pe acuratețe și încadrarea într-un model funcțional, bucuria exprimării libere a unei personalități în devenire, așa cum este cea a adolescentului.

Organizatorii concursului, Inspectoratul Școlar al Municipiului București și Colegiul Național „Spiru Haret” au gândit acest proiect pornind de la nevoia elevilor, tot mai evidentă, de a se exprima, de a-și elibera energia într-un demers creator, de a remodela realitatea pe care încearcă să o înțeleagă și să-i atribuie semnificații noi, într-o viziune personală. Concursul este o prelungire a curriculei școlare și a ofertei educaționale a multor licee din București, și este realizat prin participarea benevolă și entuziastă a elevilor și a profesorilor lor, urmărind să contribuie la educarea tinerilor prin cunoaștere, talent, creativitate, încredere și respect pentru valoare.

Concursul a avut succes în mod constant, bucurându-se în fiecare an de participarea unui număr de aproape 20 de licee. Elanul literar manifestat de elevi nu a fost o surpriză, dar a însemnat

o bucurie pentru organizatori, care și-au văzut astfel confirmate așteptările. Prin temele propuse, întrecerea îndeamnă la aspirație spre frumos și bine, demersul creator al elevilor fiind stimulat de cuvintele memorabile ale unor scriitori de renume. Proza și poeziile intrate în concurs au sosit în evidență sensibilități profunde și nebănuite la adolescenții pe care uneori îi etichetăm cu amărăciunea generației care nu îi poate înțelege. În plus, plâsmuirile care au creat lumi din cuvinte au reverberat minunat în limba lui Shakespeare.

La ambele secțiuni, elevii au modelat teritorii miraculoase și au construit mitologii moderne, populate de ființe cu dorințe nestăvilite de iubire sau, din contră, de distrugere, dar și spații armonioase, în care sunetul, culoarea și mișcarea realizează o sinestezie perfectă: lumi interstelare, lumi în care animalele și frunzele vorbesc, lumi ale subconștientului, cu frustrări și aspirații neînțelese, lumi cu doi sori și ființe uimitoare, lumi cu oameni obișnuiți, măcinați de prea multă umanitate sau de gol ... Spre satisfacția profesorilor evaluatori, pe lângă vigoarea universului creat, tinerii autori au explorat cu curaj meandrele vocabularului și ambiguitatea construcțiilor limbii engleze, au experimentat cu tehnici narrative moderne, au scris cu consistența și originalitate.

Având în vedere numărul mare de lucrări și virtuțile literare

deosebite ale multor creații, stabilirea ierarhiei nu a fost deloc ușor de realizat, profesorilor evaluatori, profesori cu gradul didactic I și cu multă experiență, revenindu-le sarcina grea să stabilească ordinea premiilor. În fiecare an, pentru obiectivitate, lucrările care au obținut un punctaj mare au fost reevaluate și analizate atent de întreaga echipă, s-au purtat discuții, s-a cântărit fiecare lucrare, s-a analizat fiecare argument până am așezat fiecare compoziție pe locul potrivit.

Ceea ce a rămas după fiecare ediție a concursului a fost bucuria simplă a unei provocări și dorința de a continua un proiect în care toți participanții au de câștigat. Din nou, invităm elevii de liceu, iubitori de literatură și împătimiți ai scrisului, precum și pe cei care încă nu au avut curajul sau prilejul să se exprime prin cuvânt, să participe la ediția din anul 2019. Aceasta, pentru ca un demers care s-a dovedit de succes să continue și pentru că tot mai mulți ar trebui să luăm aminte la cuvintele lui Graham Greene: "Writing is a form of therapy; sometimes I wonder how all those who do not write, compose or paint can manage to escape the madness, melancholia, the panic and fear which is inherent in a human situation".

Pauză de

Foto: Ilinca Smochină, 11 E

LECTURĂ

| PAUZĂ DE LECTURĂ |

APOCALIPSA IMAGINARĂ

*o stea zâmbitoare
stă-n lună și plânge
și ploaia astrală găurește grav orice
suflare
iar norii de gemete
petrec peste veacuri
încete suspine iubite cu foc,
pseudo-viața ascede la moarte
și moartea e însăși ulei de motor
arzând, chiar ființele se târăsc alene
spre noi orizonturi mâncate de viermi
meteorii albaștri se agață de cer
scăpând scânteii albe, iarnă și ger.*

*e-apocalipsa iubirii și fricii
și a oricărei ființe omeneste
ex-viața de pe ex-planetă
se scurge-n pământ și se afundă în iad
și dracii rânjesc albindu-și sicriile
Sunt gata să moara,
să zacă omenesc.*

*e-apocalipsa universului
și big bang-ul mai vrea să se nască odată*

*rachete stelare zboară în cercuri
și pescărușii se sufocă în vid
în calea lactee cineva a pus ketchup
fiindcă-i sânge și gemet nebun...
un haos mai mare nu s-a mai văzut
și toată creația se autodistruge
sfinții și-au ridicat robele
să nu calce cumva în dezastru
și Dumnezeu și-a făcut popcorn...*

*e-apocalipsa unor concepte
și-a unor lucruri imateriale
pentru că viața adevărată-i idee
pământul nu e decât gând
iar oamenii care acum mor pe capete
striviți de cerul ce cade încet
Sunt iluziile creației
care n-a existat niciodată.*

Maria Sylvania ENE, 11 H

Foto: Ilinca Smochină, 11 E

Ploaie de azi

*Doar ploaia se mai aude
Dincolo de fereastră.
O tăcere aspră
Salvează gânduri nude
De la noi dispariții ude
În ploaia sonoră.
A trecut o oră
Și poate mai bine
De când e rece
Aici, la mine.
A trecut un veac
De când am înghețat prima dată.
A trecut o secundă
Sau mai puțin de atât
De când o undă
Sau mai mult de atât
Mi-a zgâriat cu gheare
De gheață topită
Lumea cea tristă
În care trăiesc.
De fapt, glumesc.
Lumea mea tristă nu e zgâriată,
nici chiar puțin deteriorată,
Ea merge-nainte nejuducată,
Prin ploaia de toamnă își jură
dreptate,
Distrugere, haos și zile pictate.*

Maria Silvania ENE, 11 H

Matematică metafizică

*Ar suna bine „artă jertfită
pentru om“
Dacă arta nu ar fi așa egoistă.
Ea există prin sine fără să
implice omenirea
Pentru că în fața nemuririi
Artei,
Omul nu există.*

*Deși iluminiștii ar spune
„Omul este Artă“,
Cele două concepte nu se
identifică,
Și nici relație de incluziune nu
există.
Astfel, intersecția Artei cu
Omul
Este mulțimea vidă.*

| PAUZĂ DE LECTURĂ |

Ecou de Decembrie

*Natura plânge cu ecou mut,
peste astfaltul rece ninge calm
și se dezlănțuie fulgii de zăpadă,
sub a cerului tenebră,
într-o lună geroasă de Decembrie,
cu iruri de elegie și alb mat.*

*Un pseudopoet,
un eu introvertit,
caută mitul vârstei de aur
în entropia tăcerii
cu cerneală pe hârtie năutie.
Precum un pictor fără muză,
un instrumentist fără partitură,
eu, tu și limitarea... ființe intermundi.*

E iarnă și afară ninge, sacadat, cu gânduri.

Raluca CEPOI, 12B

Oricâte gânduri

*Ne-am învins propria agonie,
În versuri pe hârtie goală,
Cu ecoul urlând în gânduri,
Astăzi peste timp totul s-a stins.*

*Am ajuns la zi,
Cu un ceas scăpat,
Ne-am dezvelit sufletele
Într-un vis timid.*

*Nu știu cine sunt,
Mii de întrebări am,
Dar toate luminile s-au aprins
Și las' cugetul nemișcat.*

*Un fum să atingă rândul,
Să capete culoare de roș' aprins
Într-un scris lin
Să las inima pulsând.*

Andreea ȚICU, 12B

Foto: Corina Buzoianu

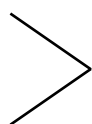
| PAUZĂ DE LECTURĂ |

Zid

*Pe drum și lângă veșnicul izvor
Încep să cadă păsări călătoare.
Ele avertizează un popor
Că au pierit iar zilele cu soare.
Și negre cad peste pământ și cărți
Învăluindu-se-n uitare
Căci oamenii de-acum sunt morți
Și litera e amorțită-n zare.*

Un leu pentru iubire

*iubirea sângerează pe la colțuri de stradă
și se târăște pe asfalt, găurită de molii
cu hainele pătate de un noroi albastru:
ea tocmai a căzut din cer.
deși vrea să pară neatinsă de ploaie,
se scurge umilă printre trecători
stropindu-i cu picuri albastre de cer.
sărmanii de ei! se îndrăgostesc...*

Maria Silvania Ene, 11 H

Decembrie | Vlăstarul | 65

Dacă Dumnezeu ar pune într-un coș tot ce a pierdut omenirea, întreaga cunoaștere a universului ar rămâne ascunsă între crengi de răchită alături de multe... multe șosete desperecheate

Și se ridică prin apă mai încet și mai iute și iar mai încet și iară mai iute
În aer ajung și se pierd și dispar
Și totuși rămân tot acolo, aceleași neschimbate veșnice bule de aer
Însă pe nesimțite bufonul regal lasă să cadă cortina
Și cât ai clipit, și cât ai rasuflat, și cât ai crezut că timpul nici n-a mișcat un voal translucid
s-a lăsat croșetat
Acum stai și privește și vezi și observă și gândește și caută
Copiii minții aleargă și scurmă ș-adulmecă, dar fără folos
Căci gășca cea moartă a căzut împușcată în punctul ochit
Dar acum s-o vezi , s-o găsești în zadar, poate a fost doar o bulă ce-a plutit în sus în neant
Și firul doar de s-ar rupe să vezi printr-un ochi lumea ce cândva ai privit în zadar
Dar voalul cortinei e impenetrabil, doar lumina cutează prin el să mai treacă
Iar ochiul orbit nu mai poate să zărească ceea ce i-a rămas de-a pururi în față.
Timpul se zbate și tot mai iute pasu-și îndreaptă , aleargă,
aleargă, aleargă...înoată .
Voalul plutește încet către mal
Și se ridică prin apă mai încet și mai iute și iar mai încet și iară mai iute aceleași
neschimbate veșnice bule de aer
Regele atunci crede pe dată că în spectacol s-a cântat și nota finală
Grăbit el scoate capul autoîncoronat din apă fără să-i deie printr-însul gândul acela de
aur...
Bufonul se încruntă și apucă frânghia, și fără să ai habar cortina se lasă iar.
O, acel gând prea curat prin minte de i-ar fi zburat măcar ... dar ce importanță ar fi avut
Când prin apă aplauzele sunt un sunet mut, iar întreaga poveste, și întregul regret, și al
lumii demers se reduc la un ibric de ceai clocotind.
cât copilul, în mina de diamante,
stă să plângă.
Lasă scepticii să râdă,
Istoria circulă și fără ei
cât timp tânărul se luptă.

Emma ODAGIU, 12 B

O lume minunată

Maria Silvania ENE, 10 H

Un bărbat scund, între două vârste, plasat strategic într-un tablou alb-negru, surprins în încercarea de a străbate un drum liniștit, udat de ploaie. Aceasta este imaginea standard a minciunii. Dacă adăugăm o pălărie acestui bărbat scund și un rid gros pe frunte, în jurul tabloului va apărea o ramă, iar dacă în mâna bărbatului cu pălărie va apărea un buchet de flori (patru la număr) și un sicriu la capătul drumului, rama tabloului devine foarte fin ornamentată. Aceasta este imaginea standard a unei minciuni bine gândite.

O minciună poate reprezenta, la fel de bine, pata de culoare dintr-un tablou mizer al unui colț de bloc, iar pentru unii poate fi o ramificație curbată a unui sistem simplu (ca o frunză în copac).

Minciuna e singurul meu adevăr. Ea dezvăluie fără rușine profilul psihologic al unui om cu personalitate, un om inteligent, strateg, un om care preferă ridicarea din umeri în locul deturnării, sau pur și simplu creatorul care se amuză văzându-și propria mașinărie în impas.

Cei mai mari mincinoși ai lumii au fost aceia care au țesut cercuri întregi de povești, au inventat secrete și le-au corelat cu probabile întâmplări

ale realității, astfel încât minciuna să treacă neobservată de ochiul neatent, efemer, subiectiv al muritorilor de rând. Acești oameni, adevărate genii, merită toată stima noastră, căci dintr-o poveste banală, dintr-o întâmplare obișnuită, au scos esența, pe care au cultivat-o apoi cu sculpirile propriilor minți, crescând apoi din mica sămânță de Adevăr un vrej bogat, viu, cât se poate de incitant.

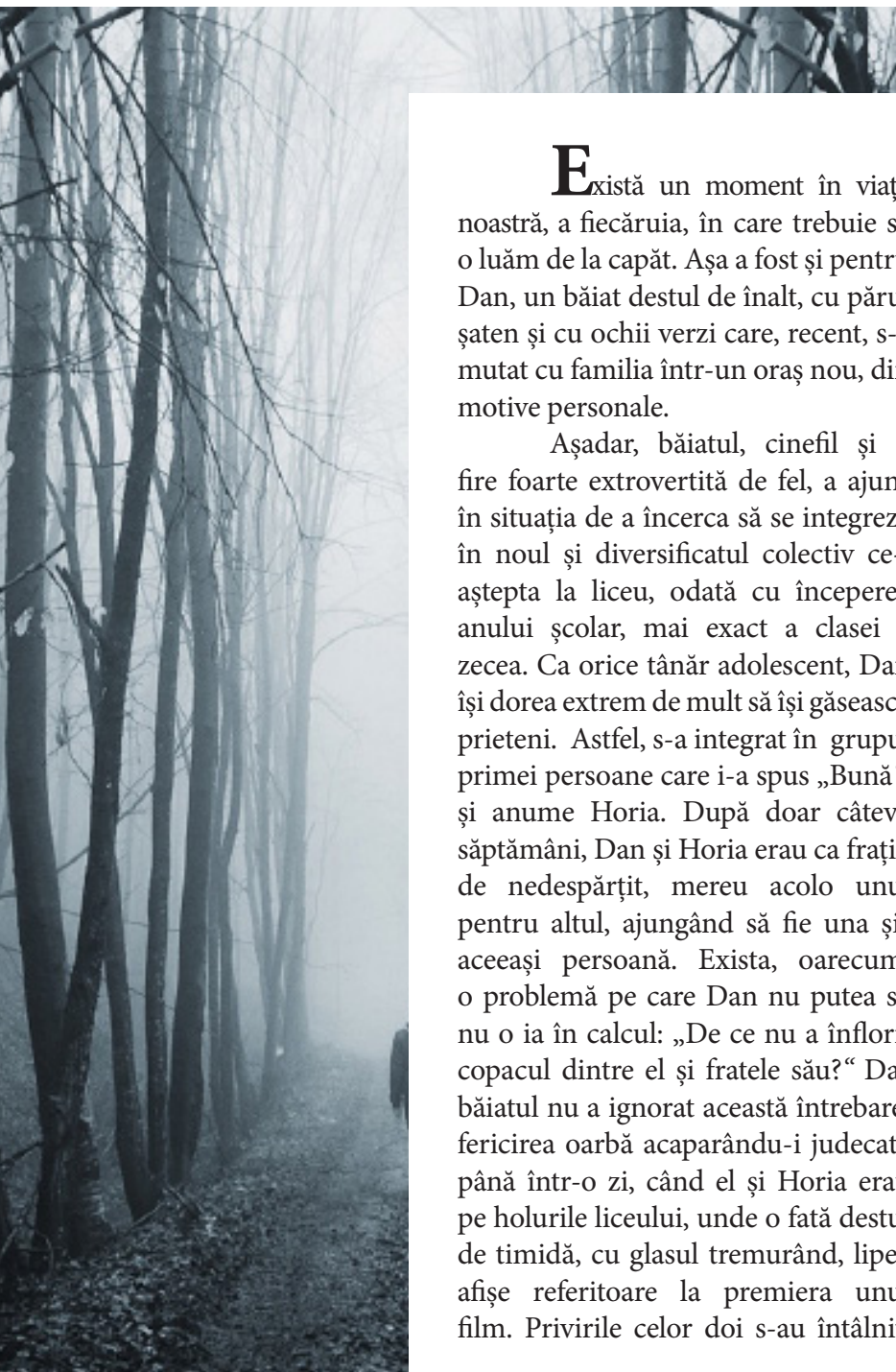
Minciuna este Artă. Ea presupune imaginație și un fin simț al observației. Un bun mincinos cunoaște dedesubturile ființei umane și le explorează cu bucurie ori de câte ori are ocazia, căci camere secrete se ascund chiar și în cele mai simple cuvinte.

Adevăratele hăuri sunt tăcerile...

În unele momente, minciuna e tot ce am. La altarul ei mă închin în zilele în care Adevărul se ascunde de mine. Fabric minciuni căutând Adevărul, pentru ca la sfârșit să pot forma o scară împletită ideatic din cele mai grandioase minciuni și să cobor tot mai jos, pe vrejul cultivat de omenire pentru a putea ajunge la rădăcină, acolo unde Adevărul zace îngropat și unde nu-l aude nimeni.

Anastasia Mareș, 9 C

ÎNCREDEREA

Există un moment în viața noastră, a fiecăruia, în care trebuie să o luăm de la capăt. Așa a fost și pentru Dan, un băiat destul de înalt, cu părul șaten și cu ochii verzi care, recent, s-a mutat cu familia într-un oraș nou, din motive personale.

Așadar, băiatul, cinefil și o fire foarte extrovertită de fel, a ajuns în situația de a încerca să se integreze în noul și diversificatul colectiv ce-l aștepta la liceu, odată cu începerea anului școlar, mai exact a clasei a zecea. Ca orice tânăr adolescent, Dan își dorea extrem de mult să își găsească prieteni. Astfel, s-a integrat în grupul primei persoane care i-a spus „Bună“, și anume Horia. După doar câteva săptămâni, Dan și Horia erau ca frații: de nedespărțit, mereu acolo unul pentru altul, ajungând să fie una și aceeași persoană. Exista, oarecum, o problemă pe care Dan nu putea să nu o ia în calcul: „De ce nu a înflorit copacul dintre el și fratele său?“ Dar băiatul nu a ignorat această întrebare, fericirea oarbă acaparându-i judecata până într-o zi, când el și Horia erau pe holurile liceului, unde o fată destul de timidă, cu glasul tremurând, lipsea afișe referitoare la premiera unui film. Privirile celor doi s-au întâlnit,

iar fata și-a făcut curaj să-l întrebe pe Dan dacă este interesat de eveniment, întrebare la care Horia a intervenit cu un răspuns destul de deranjant, rânind-o pe fată.

Dan, însă, s-a dus la acel eveniment, unde a cunoscut-o mult mai bine pe Corina, fata de pe hol. Ba chiar, în acele clipe, Dan și-a adus aminte cine era el, de fapt, și-a recăpătat încrederea în sine și a remarcat că poate Horia nu îi este prieten. Cum este oare posibil, ca acel copac dintre Dan și Corina să fi înflorit cu mult mai repede decât cel dintre băieți?

Sentimentul de încredere este încercat de provocarea timpului, care, la rândul său, reprezintă o luptă pentru adolescenți. După cum am văzut și în povestea lui Dan, încrederea, și nu numai, vine cu timpul, iar graba strică treaba. De ce oare noi, adolescenții, nu mai avem atâta răbdare? Oare pentru că vrem să rezolvăm anumite probleme în ritmul nostru? Vrem să trăim anumite stări? Vrem să spunem „Am făcut și asta?“ Sincer, n-am habar de niciunul dintre aceste răspunsuri, dar cu timpul, sigur voi afla ceva. Știți cum spune o vorbă, al cărei autor încă îmi este anonim: „Timpul le vindecă și le rezolvă pe toate“.

Culori

Maria Silvania ENE, 10 H

Sunt într-o cameră colorată, țin multe obiecte pe lângă mine și îmi plac. Mă joc cu un cub și mănânc o acadea spiralată, foarte colorată și dulce. Îmi place părul meu roz și albastru și violet. Nu știu ce e podeaua asta moale, dar și ea are culori. Ma întind pe jos și închid ochii. Mirosul dulce pe care îl simt îmi umple plămâni și în afară de el nu mai simt nimic. Oh, ba da, simt că nu mai suport culorile. Nu le mai suport și vreau să dispară toate, toate, să nu mai simt mirosul dulce, mirosul de culoare proaspătă și vie. Îmi deschid ochii și văd că nu mai sunt culori. Da, toate au dispărut de lângă mine, dar a rămas acadeaua spiralată. Sunt în aceeași cameră, dar acum e altfel. Acum observ lucruri care până acum nu se vedeau, poate din cauza obiectelor colorate. Sunt lucruri ciudate, cărora nu le cunosc sensul și întrebuintarea. Podeaua nu e moale, nu e nici tare, podeaua... podeaua nu exista.

Și cad, și nu știu unde cad. Încă țin strâns acadeaua care acum nu mai este așa de colorată. Brusc, mă trezesc undeva jos, și totul e gri. Un cenușiu rece, disprețuitor. Sunt

paralizată de frică. Simt un parfum îmbătător. Iubirea. Mă vânează. Vrea să mă apuce din neant, să mă înghită, să mă devoreze și fug. Mă lovesc de ceva și brusc totul incetează.

Acum nu mai e gri, e negru în toată puterea și profunzimea cuvântului și a culorii, un negru nemărginit și etern, negru cu care nu as putea compara nimic. Nu văd nimic, nu aud nimic, dar acum știu totul. Acum înțeleg. Nu mai e niciun obiect, am rămas singură, singură cu eu și mine, înecată în cunoașterea orbitoare. Încă țin în mână acadeaua. Și ea e neagră, și părul meu e negru, hainele mele sunt negre. Deasupra mea e cerul, tot negru, sclipind de stele...

Și acum mă topesc, mă sfărâm și mă prăbușesc, și simt cum viața mă părăsește seducător de încet...

Prea încet, acum totul e alb. E albul acela al așteptării, când ți-e frică nu cumva să te pierzi într-un labirint de zăpadă... să simți cum te va înghiți, cum te va îmbrățișa cu mâinile alea reci, de gheață, pustii, paralizante...

Adolescența e doar o culoare, sau chiar o non-culoare, depinde după caz...

Foto: illikewallpaper.com

Chirurgie artistică sferică (+pensulă de 10)

Foto: itoca-ch.com

Maria Silvania ENE, 11 H

Artistul a desenat o formă, iar forma capătă culoare. Culoarea umple conturul negru, iar sfera, din bicoloră, devine tricoloră. Urmează apoi intervenția chirurgicală cu o pensulă ascuțită de 10 centimetri care să definească nuanțele sferei și să-i ofere acesteia volumul bine-meritat.

Prin reducere la absurd vom presupune că sfera proaspăt vopsită poate vorbi. Ar țipa sau ar șopti? Oare ar fi mulțumită de culoarea albastru-galactic ce îi strălucește acum pe suprafață? Iar dacă nu, oare oamenii ar ajuta-o?

*

Oamenii sunt întotdeauna egoiști; ei nu se gândesc decât la cum să-și împlinească scopurile, iar faptele care implică dăruire de sine sunt, din păcate, clasate ca ×nebunii×.

Nebuni mai sunt oamenii buni!

Și totuși, noi, egoiștii, ce ne-am face fără ei? Sărmana sferă de un albastru galactic probabil blestemă

omenirea cu glas tare (obiectele, dar mai ales sferile albastre, sunt foarte sceptice în legătură cu oamenii). Dar o intervenție din partea unui artist iscusit ar schimba totul...

Un artist nu e doar egoist, ci e și un mecanic desăvârșit: el știe unde să înfileteze șuruburile pentru ca realitatea să nu se destrame de tot, știe unde să înfigă ace și unde să planteze buruieni. Un artist e Dumnezeuul creației sale, un egoist închis în propria-i lume fracturată. Cu cât creația e mai reușită, mai complexă, cu atât fractura e mai gravă și mai dureroasă, din păcate (sau din fericire, pentru prietenii mei masochiști).

Artistul nostru și-a fracturat rotula, așa că a desenat o sferă, ca înlocuitor. A fost o operație grea, și multă durere, dar nu atât de multa încât să nu poată fi estompată...

A crostih

Bianca BĂDOI, absolventă, promoția 2015

Simțuri scăldate în realități alterate
Cântec de veghe din multe păcate
Rugină pe gânduri, scursă din iluzia unor fapte,
Imităm acum o soartă.
Sculptăm un soare-n colț de nou început,
Oaze uscate pe-un tărâm pierdut.
Ardem zeflemiști bucuria unui timp trecut,
Râdem în neștiință unui destin mult prea crunt.
E carnavalul minții.

Psihoze întindem pe așternut de lut,
Euforia o conturăm în haotic tremur,
Nesăbuiți înaintăm printr-un decor acut.
Tumult de vise răpuse de-un ceas,
Rătăcesc pe tărâm de bolnave sinapse,
Urletul minții din frică se țese.

Avari strângem suflete în lipsă de eu,
Leac, să ne desfete, consumăm ca un zeu.
Tardiv, inundăm ochi în decalog,
Eliberați de-un gând al tragicului epilog.
Ridicol mintea agonizează.

Echilibrăm, deci, balanțe, de-un braț frânt,
Grăbind neîndurarea poruncilor Lui.
Orgoliile au fost pofta neantului.

#Scurte

Rareș ANTEMIR, absolvent, promoția 2015

4. De astăzi te-am închis
în spatele retinei,
te-am acoperit cu
o pleopă și am
decis să te păstrez.
Orbind.

1. V-aș spune o poveste,
Ruptă dintr-o catifea
E genul de poveste,
Ce cere ce-o cere.
Genul de poveste,
Ce nu are sfârșit...
Doar început.
Genul de poveste,
Ce-ncepe cepe cu-n sărut.
Sărut șoptit ce spune
"N-a fost odată,
A fost o data."
Sfârșit

2. Hai s-o dăm din șoaptă-n șoaptă.
Să lovească surd-n timp.
Să culegem cate-o faptă.
Hai sa ne formăm un anotimp.
O să crească în culori.
O să îl numim din flori.

3. Căci nu scriu pentru voi,
Scriu pentru mine.
Nu cer vreo vorbă,
Sau vreo mână.
Pot să țin penița singur.
În schimb v-aș cere o ureche,
Poate două.
Doar așa, să nu scriu la pereți,
Doar pe pereți.
Așa că hai...
Dați drumul la urechi.

Ea ne-a spus... noi o credem...

Se uită la noi de parcă am putea schimba lumea. De parcă noi am fi eroii care vor repara tot ce este stricat. De parcă lumea ar fi murit la Ștefan cel Mare și a renăscut prin noi. De fapt, chiar ne-a spus asta. Căci este vorba despre o ea. Ne-a spus că ne-am născut ca să schimbăm lumea....

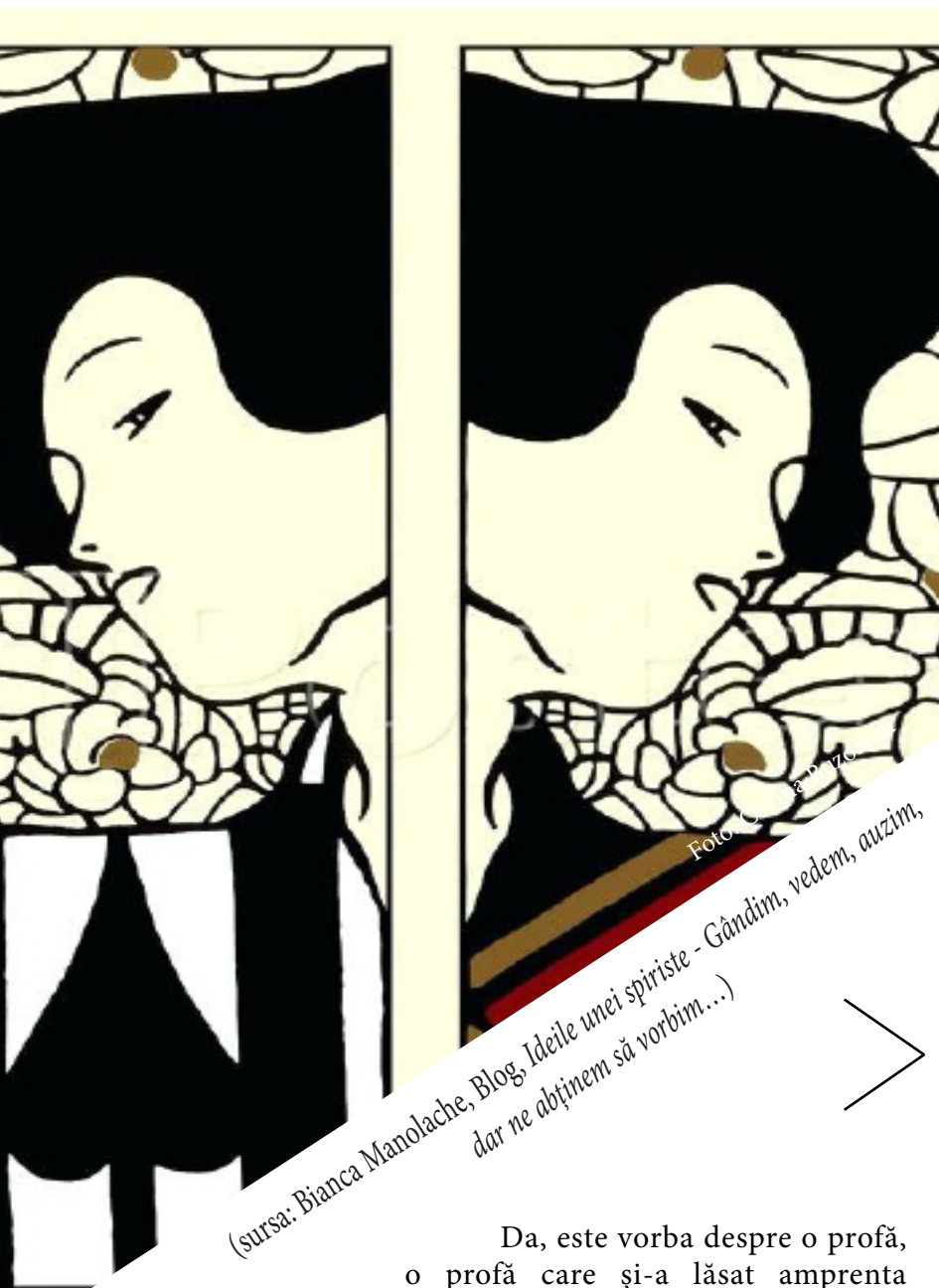
Ne-a spus că dacă nu reparăm greșelile părinților noștri, ne va pedepsi de acolo de unde va fi. Nu vrem să fim pedepsiți de către ea, pentru că e mână în mână cu Dumnezeu și cu toții știm cât de aprig poate fi Dumnezeu. De fiecare dată când o întâlnim, ne spunea să ne trezim la realitate.

Ne spunea să ne asumăm deciziile și faptele. Ne spunea că nu mai suntem copii... deși noi încă ne simțeam... Datorită ei, ne-am maturizat repede. Nu voi uita niciodată ziua în care mi-a spus că, nu știe de ce, dar vede în mine ceva dintr-o femeie matură. Atunci mi-am dat seama că voi fi pregătită pentru viață.

Am întâlnit-o când aveam mai mare nevoie de ea. Nu a fost întâmplător. Îi datorăm multe, deși nu vrea nimic la schimb.

Nu îi voi uita niciodată ochii care ne pătrundeau și ne citeau sufletul. Nu îi voi uita parfumul puternic. Nu voi uita nici măcar o oră în care ne-a predat. Ne-a predat cea mai importantă materie. Ne-a predat viața. Profesorii care predau viața sunt pe cale de dispariție.

*Bianca MANOLACHE, 10 F
Imagine: Gustav Klimt, Silhouette*

(sursa: Bianca Manolache, Blog. Ideile unei spiriste - Gândim, vedem, auzim, dar ne abținem să vorbim...)

Da, este vorba despre o profă, o profă care și-a lăsat amprenta în viețile noastre. Care ne inspiră viețile...

Ne-a spus că o să ne fie greu, pentru că în mâinile noastre stau multe. Dar ne-a spus că, atunci când o să ne fie greu, să ne gândim la ea.

Teodor Ionescu, 11 E

Planeta Pământ este singura din Sistemul nostru Solar pe care există viață. Aici, de-a lungul timpului, populația a avut o creștere semnificativă, ajungând în prezent la cifra uluitoare de aproximativ 7,5 miliarde de oameni. Odată cu trecerea secolelor, religia, etnia, starea economică sau limba au pus fiecare barieră între oameni, ajungându-se ca, în prezent, să ne fie din ce în ce mai greu să înțelegem diferențele uriașe dintre oameni. În acest studiu, populația Pământului a fost redusă de la 7,5 miliarde de oameni la doar 100 de oameni, pentru a înțelege mai bine societatea din zilele noastre.

În primul rând, dacă am împărți cele 100 de persoane în funcție de gen, atunci populația feminină ar fi egală cu cea masculină. Marea majoritate ar populației ar locui în Asia, 59, în Africa - 16 oameni, în Europa - 10, în America de Nord - 8, în America de Sud - 6 și o singură persoană pe întregul continent australian. 19 oameni ar fi cetățeni chinezi, iar 18 persoane - indieni, situație ce demonstrează cât de apropiate au ajuns să fie populațiile acestor două state asiatice, lideri în clasamentul mondial al populației globale (1.350.000.000 oameni

Cum ar fi dacă doar 100 de oameni ar exista pe Pământ?

în Republica Populară Chineză, respectiv 1.330.000.000 oameni în India, în anul 2016).

În continuare, 4 persoane ar fi cetățeni americani, 3 brazilieni, iar 2 oameni ruși, restul de 53 de oameni fiind cetățeni din celelalte 188 de state de pe Pământ. 54 de persoane ar locui în mediul urban, în orașe, iar 46 de oameni în mediul rural.

Dacă analizăm populația pe grupe de vârstă, ne dăm seama că majoritatea populației aparține grupei I de vârstă, cea tânără, cu 58 de oameni având vârsta între 0 și 34 de ani. 34 de persoane ar aparține grupei a II-a de vârstă, între 35 și 64 de ani, cea aptă de muncă, iar 8 persoane ar avea peste 65 de ani.

Dacă discutăm despre religie, din grupul de 100 de oameni, 31 de oameni ar fi creștini, 23 musulmani, 15 hinduși, 7 budiști, 9 persoane ar aparține altor culturi religioase, iar 15 persoane ar fi ateisti sau persoane non-religioase. Cea mai vorbită limbă de pe Pământ, chineza mandarină, ar fi vorbită de 14 oameni, dar nu cu mult în fața englezei, care ar avea 13 vorbitori. 9 persoane ar înțelege limba hindi, 8 - spaniola și 5 - araba, iar ceilalți 51 de oameni - vorbind peste 7.000 de alte limbi rămase.

Gradul dezvoltării economice al fiecărei țări de pe Terra influențează populația să evolueze diferit, având mai mult sau mai puțin acces la educație, hrană optimă sau servicii de canalizare. În această ordine de idei, 86 de oameni din cei 100 au capacitatea de a scrie și de a citi, în timp ce 14 nu au acces la educație, 92 de oameni au acces la apă potabilă pentru consum, în timp ce 8 persoane nu, având un stil de viață neprielnic, iar 60 de persoane au acces la servicii de canalizare, în timp ce restul de 40 de persoane nu au.

În final, toți cei 100 de oameni trăiesc, în prezent, pe planeta Pământ, planeta noastră, în ciuda diferențelor numeroase prezentate, iar asta ne face pe toți responsabili de soarta „planetei albastre” și de cum vor evolua aceste cifre în viitor.

(idee preluată de pe ourplnt.com)

Biologia... ALTFEL!

Julia Costache, 10 D

Ne gândeam că nu strică să promovăm o altă inițiativă interesantă, răsărită între zidurile clădirii din Strada Italiană nr. 17. Este vorba despre orele de biologie, desfășurate sub îndrumarea doamnelor

profesoare **Claudia MOGA** și **Vera CĂLIN**. Despre ce este vorba? Despre o alianță prolifică între biologie și beletristică, rezultatul fiind creații versificate ale colegilor pe diferite subiecte din biologie.

Începem astăzi seria acestor producții literar-științifice, în care e exersat spiritul ludic, cu câteva exemple de la clasa a X-a G. Promitem să revenim constant, căci sunt pe cât de multe, pe atât de interesante.

Ordin de interes public

de Talchiu Melisa

1. În atenția tuturor celor care dețin cap pe umeri:
Capul este proprietatea fiecăruia dintre noi.
Proprietarul capului este obligat:
Să nu accepte reținerea capului de persoane neautorizate
Sau să-l dea spre păstrare acestora.
Să-l păstreze cu multă grijă,
Să nu-l piardă sau deterioreze.
În cazul pierderii capului, proprietarul
trebuie să anunțe
Fără întârziere autoritatea centrală, cerebelul.

Creierul trebuie să respecte termenul de staționare în craniu
Și să efectueze gândiri raționale și și orientări frecvente
La dans s-au îmbrâncit
Pe toată durata șederii sale.
În situații deosebite, conform legislației în vigoare,
Se prevede monitorizarea creierului în stare de repaus.
Din cauza factorilor externi, poluanți,
Termenul inițial de valabilitate a celulei nervoase se va reduce,
Având drept consecință înlocuirea sa cu surogat ovin/bovin/porcin.
În caz de calamitate, creierul e îndreptăți să solicite îngrijiri medicale.

Pe toată durata staționării în cutia craniană,
Creierul se obligă să respecte legile vitale ale corpului,
Să nu divulge informații confidențiale
Sau să comită fapte inadmisibile.
(Precum punerea în funcțiune a mâinilor și a picioarelor
În situații de conflict cu vreun corp ce dispune de un creier atrofiat). (...)

Valsul cromozomilor

de Maria Ciurea

2. Profaza aduce-n discuție fusul de diviziune,
Cromozomii se adună printr-o clarviziune.
În anafază toți migrează
Către poli ușor dansează.
Nu chiar foarte populară
Se formează diviziunea celulară.
Direct din zona ecuatorială
Vin cromozomii pentru recombinarea
intercromozomială.

Când cromozomii
s-au întâlnit,
Și apoi, în pas săltat,

Au purces la procreat.
Mai apoi, când s-au oprit
Și ritmul s-a domolit
Partenerii s-au schimbat
Iar valsul s-a reluat.

Foto: Corina Buzoianu

OMUL CARE ADUCE CARTEA

„GOG“, GIOVANNI PAPINI

PAPINI: jurnalist, eseist, critic literar și poet italian, s-a născut în Florența în 1881, debutând ca scriitor cu o serie de povestiri metafizice. Una dintre cele mai interesante creații este „Gog”. Cele mai multe ironii puse pe seama protagonistului operei se regăsesc și în realitatea lumii de astăzi. Gog, porecla de la Goggins, este un excentric milionar american din Hawaii care s-a săturat de a fi „sclavul banului”, așa că la vârsta de 50 de ani se hotărăște să exploreze lumea și toate ciudățeniile ei. Scriitorul îl întâlnește pe acest Gog într-un azil de nebuni, unde îi este înmănat un dosar cu diferite povești din locurile vizitate.

POVEȘTEA INSULEI

Pe o insulă neatinsă de civilizație, cu resurse limitate, exista o singură regulă: trebuie păstrat un număr fix de oameni. Și, pentru a fi respectat această cutumă, în fiecare an, pentru fiecare copil născut, un alt om trebuia să piară. Interesant este cum se alegeau oamenii care urmau să fie sacrificați: într-un sac erau puse tăblițe cu numele fiecărui om din sat, inclusiv al celor nou-născuți. Un câine alegea câte tablițe trebuia, iar ghinionistii aleși aveau trei zile pentru a se sinucide, altfel erau aruncați în mare într-un sac cu pietre. Sigur, această metodă de a controla demografic populația nu era una ideală, deoarece se întâmpla să fie ales chiar nou-născutul din acel an, sau ambii părinți ai acestuia, astfel copilul rămânând orfan.

MĂȘTILE

Gog aduce în discuție ipocrizia umană, găsind și o soluție: măștile. Astfel, dacă fiecare om ar purta mască, nu numai că nu ar mai trebui să depună eforturi

în a mima sentimente pe care nu le simte, dar, în egală măsură, nu ar mai exista urățenie, deoarece nimeni nu va dori să poarte o mască urâtă. „Și să nu uităm de factorul igienic, masca protejând epiderma feței. 1. Avantaj igienic. Protecția epidermei feței. 2. Estetic. Masca făcută după comanda noastră ar fi totdeauna mai frumoasă decât figura naturală și ne-ar scuti să vedem atâtea fizionomii idioate și deformatate. 3. Moral. Necesitatea de a simula — adică de a potrivi figurile noastre cu sentimentele pe care aproape niciodată nu le simțim — ar fi destul de redusă, limitată numai la cuvinte. Am putea să vizităm pe un prieten nenorocit fără să se vadă în trăsăturile feței o durere pe care n-o simțim. 4. Avantaj educativ. Întrebuințarea prelungită a aceleiași măști [...] sfârșește prin a modela figura omului și a transforma chiar caracterul celui care o poartă.” (G. Papini, *Gog*)

Imagine: Iris Păun, „Gog“, 12 A

O SUTĂ DE INIMI

S-a reușit imposibilul: o inimă de animal a supraviețuit în afara corpului, într-un borcan cu soluție salină, pentru câteva zile. Auzind asemenea întâmplare, Gog poruncește să i se aducă o sută de inimi („din păcate, de porc“) în o sută de borcane. Așadar, Gog are acum în marea lui casă o cameră în care 100 de inimi bat ca niște ceasornice, monoton. După câteva zile de admirație, Gog se plictisește de ele, descotorosindu-se și de acestea.

EGOLATRIA

Fiind un ateu convins și neconvenindu-i nicio religie, Gog propune una nouă: egolatria. „Religia nouă și definitivă, pe care eu o propun oamenilor, este Egolatria. Fiecare se va adora pe sine. Fiecare va avea Dumnezeuul său personal: pe

sine însuși.“ Astfel, Gog aduce în atenție următoarea ipoteză: omul nu respectă și nu iubește pe nimeni altcineva în afară de sine însuși, iar respectul pentru Dumnezeu, patrie, omenire vine din frică sau din superstiție. Pe parcursul călătoriei sale, Gog întâlnește personalități precum: Lenin, Edison, Einstein, Ford, Gandhi, a căror prezentare surprinde prin perspectiva autorului, diferită de cea încetățenită de-a lungul vremii (de altfel, într-un capitol anterior, asistăm și la o prezentare ironică a unor opere consacrate în literatura universală).

Dacă dorești să citești o carte din 1931 care surprinde necruțător probleme ale societății dintotdeauna, care te plimbă dintr-o țară în alta, de pe un continent pe altul, care, cu fiecare capitol, șochează și mai mult prin îndrăzneala viziunii, comparabilă, din acest punct de vedere, cu „Divina Comedie“ de Dante Alighieri, atunci „Gog“ e alegerea potrivită.

Maria MATEESCU, 11 E

OMUL CARE ADUCE CARTEA

„12 SCAUNE“, ILF & PETROV

Ana DUINEA, 10 D

Ilya Ilf se naște la Odesa și debutează în 1918. În colaborare cu Evgheni Petrov, odesit și el, scrie romanele *DOUĂSPREZECE SCAUNE* și *VITELUL DE AUR*, capodopere ale prozei satirice din Uniunea Sovietică.

Primul roman *Douăsprezece scaune*, scris la patru mâini de cei doi umoriști și satiriști ruși, Ilf și Petrov, a reușit să facă cititorii să râdă cu poftă de subtila ironie cu care scriitorii fac haz de necaz într-o Rusie sovietică împovărată și sărăcită.

Personajul central, Ippolit Matveevici Vorobianinov, un nobil sărăcit de venirea noului regim, este un funcționar într-un oraș în care doar frizeriile și pompele funebre mai pot aduce un venit. Ippolit află de la soacra sa – cu limbă de moarte – că bijuteriile familiei au fost ascunse, de teama bolșevicilor, într-unul din cele douăsprezece scaune ale sufrageriei.

„ - Briliantele dumitale? Țipă el, sperându-se singur de puterea glasului său. Într-un scaun? Cine te-a învățat să faci așa ceva? De ce nu mi le-ai dat mie?

- Păi cum erasă-ți mai dau și briliantele, după ce i-ai tocat fetei mele moșia?

- Dar le-ai scos de acolo?

Bătrâna clătina din cap însemn că nu. “

Însă scaunele erau demult confiscate și vândute separat în marea Rusie. După moartea soacrei, Ippolit pornește în căutarea briliantelor, iar la Moscova stârnește interesul marelui maestru în combinații, Ostap Bender, care, lipindu-se ca un scaiete de ideea unei îmbogățiri rapide, îl convinge pe acesta să devină asociați în noua căutare. Astfel începe aventura în care lanțul confuziilor și al întâmplărilor caraghioase par să nu se mai termine.

Drumurile îi călăuzesc de la Moscova până în Caucaz, iar oamenii pe care îi întâlnesc în căutarea lor sunt de cele mai variate și interesante tipologii pe care le-a construit natura.

Psihologia umană este învărtită pe degete de meșteșugarul fiu de turc, Bender, care, în relațiile cu oamenii, se dovedește invincibil. Satira oferă o paletă largă de desfacere, deschizând în fața lectorului valoarea documentară a operei ce zugrăvește Rusia anilor '30.

După unsprezece încercări eșuate de a descoperi în plușul scaunelor râvnita comoară, cele două personaje mai au o singură speranță: cel de-al doisprezecelea scaun. Chinul găsirii lui înclină condiția umană tipică să facă descoperirea mai fericită, însă deznodământul operei pare a căuta o altă enigmă a vieții în complexitatea sa. După căutări titanice, Bender reușește să găsească scaunul și își anunță îmbătrânitul partener că, într-un final, giuvaierele sunt la loc sigur. Vestea cea bună zguduie o coardă sensibilă în mintea supusului Ippolit care, suspectând că maestrul vrea să-i ia averea, se răzgândește.

În seara premergătoare marelui furt din incinta clubului de șah, Bender se îmbată, iar Ippolit, înfiorat de aluziile acestuia îi înfige cuțitul în beregată.

Moartea complicei îi dă mai multă putere și speranță, însă descoperind căptușala goală a scaunului, lui Ippolit i se năruie orice gând de îmbogățire. Misterul dispariției comorii se dezvăluie într-un final, de către paznicul bătrân al clădirii, care vorbește cu mândrie de marile construcții ce s-au realizat datorită găsirii briliantelor lui Ippolit. Paradoxal, toată munca de descoperire este în zadar.

Finalul operei este unul neașteptat, fiind, de fapt, o obligație a sistemului comunist, care impune un anume gen de morală utopică: nimic pentru asupritori (bogătașii vremurilor trecute), totul pentru popor și binele lui.

Dineul cu proști

Anastasia Mareș, 9 C

Comedia scrisă de Francis Veber în 1993 a avut premiera la Teatrul Național din București pe 30 octombrie 2010. În regia lui Ion Caramitru, *Dineul cu proști* îl are drept protagonist pe Pierre, interpretat de regizorul însuși, care se pregătește pentru un dineu alături de alți tovarăși de-ai săi.

Tema dineului este simplă: fiecare invitat trebuia să aducă neapărat pe cineva limitat intelectual, cu alte cuvinte, un „prost“, pentru a se amuza pe seama acestuia. Însă intervin niște probleme de sănătate, Pierre nemaifiind în stare să ajungă, iar „prostul“, Francois, interpretat de Horațiu Mălăele, îi pune bețe în roate bolnavului, cauzând chiar și

Regie: Ion Caramitru
Scenografie: Florilena Popescu Fărcășanu

DISTRIBUȚIA:

Horațiu Mălăele
Ion Caramitru
Medeea Marinescu
Alexandru Bindea
Costina Cheyrouze
Teodora Mareș
Alexandru Georgescu
Mircea Diaconu

Mergem la TEATRU

o dispută între el și soția sa.

Decorul evidențiază un spațiu clasic, structurat pe principiul mimesisului: o sufragerie aparent simplă, cu un aspect vintage, decorată cu o serie de tablouri rafinate, specifică secolului XX.

Medeea Marinescu a dat viață unei femei încrezătoare în forțele sale, neglijată de soțul ei, un personaj egocentric, ilustrând ideea că nu trebuie să stai cu cineva care nu te respectă (o altă... Nora?). De altfel, Horațiu Mălăele a făcut seara tuturor de neuitat, cu o interpretare ce a reamintit publicului că, oricât de sumbră este situația în care cineva se află, se va găsi întotdeauna cineva de care să facă haz.

BALUL bobocilor 2018

Teodora Crăciun, 10 D

În seara de 25 noiembrie, 2018, am plecat de acasă plină de entuziasm. Destinația: Clubul One, gazda de anul acesta a Balului bobocilor al Colegiului Național „Spiru Haret” din București. Afară era frig și beznă, însă eram prea dornică să ajung ca să mai țin cont de starea vremii. Am plecat pe la ora opt, sperând să am norocul de a evita aglomerația de la intrare (nu îmi doream să stau în frig), și chiar așa a fost.

Câte ceva despre ce avea să se întâmple știam. Organizatorii anunțaseră pe o rețea socială: „Lino este primul artist care va da tonul serii, cu atitudinea lui debordantă și cu noile lui melodii. Cel de-al doilea artist este inegalabilul Alex Velea, care ne va încânta cu prezența sa pe scenă.

Foto: Gabi NEDEA, 12 B

Suntem siguri că îi veți întâmpina cu multă căldură și anul acesta? De asemenea, aflasem că, încă de la începutul lunii octombrie, bobocii au participat la ședințe serioase de pregătire: mișcare scenică, dans, discurs public...

Decum am coborât din mașină am simțit o atmosfera veselă, întrucât în față clubului stăteau grupulețe de elevi care râdeau și vorbeau. Odată ce am intrat, am fost surprinsă de vacarm și de mulțimea de oameni. Mi-a fost destul de greu să îmi găsesc prietenii, însă era de așteptat să fie aglomerație. Chiar și așa, am avut destul spațiu să dansăm și să ne plimbăm în voie.

Balul a început cu defilarea și prezentarea concurenților pentru concursul de Miss și Mister, urmate de concursul aptitudinal, unde majoritatea a cântat sau a dansat. Cu toții au avut numere antrenante și au știut să facă spectacol. Dar, pentru că a fost un concurs, era inevitabil momentul mult așteptat: anunțarea

câștigătorilor. Juriul a decis: titlul de Miss CNSHB 2018 a fost acordat Biancăi Artemi din clasa a IX-a C, iar cel de Mister – lui Dragoș Bădoi din clasa a IX-a B. Felicitări tuturor, întrucât prestația scenică a fost la înălțime.

După terminarea competiției Miss&Mister, muzica și dansul au creat atmosfera autentică de petrecere. Piese muzicale selectate au fost pe gustul tuturor, fiind arhicunoscute. Am dansat toată seara alături de prietenii, care au fost nu numai din Spiru, dar și din alte licee. Un lucru este sigur: toți au fost mulțumiți la final. Pentru că aveam cursuri în dimineața următoare, pe la miezul nopții am părăsit clubul.

Balul Bobocilor, ediția 2018, a fost o reușită grație strădaniei elevilor implicați în organizare: Ștefan Georgescu, Rania Zane, Codrin Nane, Victor Huțanu. Pentru că unii dintre ei sunt în an terminal, le urăm de pe acum mult succes!

Sunt Maria DULĂU. Practic voleiul de la vârsta de 7 ani. Anul acesta competițional, am semnat un contract cu Clubul Sportiv Dinamo București și am fost selecționată în naționala României de volei la categoria de „sub 17 ani”.

Pe parcursul cantonamentului nu a fost ușor, o lună jumătate petrecută cu 2 antrenamente pe zi, antrenamente de intensitate maximă, la care trebuia să faci față, să strângi din dinți și să ignori orice durere, ca să poți să te afirmi. La început am fost chemate 20 de fete din toată țara, iar echipa este formată doar din 12 fete. La fiecare 2 săptămâni, avea loc câte o selecție și erau trimise acasă câte 2 fete. Mereu au existat emoții, fiindcă fiecare jucătoare avea calități bine conturate, însă diferența au făcut-o atitudinea de sportiv și concentrarea din timpul jocului.

Cei doi antrenori, Macarie Marius (Toplița) și Mihăilă Adrian (Câmpulung Muscel), și-au stabilit obiectivele, au muncit alături de noi, ne-au ajutat să ne depășim propriile limite pentru a putea deveni

Pasiunea de azi, meseria de mâine

mai bune, ne-au încurajat și ne-au fost alături. Obiectivul era unul clar, echipa României să ocupe un loc cât mai bun la Campionatul European. Competiția s-a ținut la Sofia, capitala bulgară, unde am fost însoțite de părinți și de staff-ul federației. Emoțiile au apărut din prima zi, grupa a fost una destul de grea, ne-am luptat cu echipa Turciei, Germaniei, Olandei, cu cea a Ucrainei și nu în ultimul rând, cu echipa Italiei (fosta campioană europeană). Să ții drapelul României

în timp ce cânti imnul alături de colegele tale, cu privirea îndreptată spre antrenori și spre părinții care au venit să te susțină, mi s-a părut cel mai emoționant lucru. Pe teren, am uitat de toate certurile mărunte cu colega de cameră sau de replicile puțin răutăcioase ale coechipierelor, iar în joc am fost ca o familie, și ne-am dat silința pentru fiecare punct, pentru fiecare fază, ca și cum jocul ne unea. În grupă, am terminat pe locul 4, acest rezultat ne-a departajat la meciul cu Belarus, pentru locul 5.

„Naționala României Under 17 scrie o pagină de istorie, fiind prima echipă de volei care se califică la Campionatul Mondial, din ultimii 25 de ani!“

vlăstarul.com

Și iată-mă aici, adresându-mă tuturor. „Cine sunt eu?“ este întrebarea care mă macină de ceva vreme. Eu sunt copilul care, după liceu, se duce la antrenament și trebuie să își refuze colegii, fiindcă nu poate să stea datorită programului supraîncărcat, copilul care după ce ia o notă proastă, pentru că era prea obosit ca să învețe, intră în sală și uită de toate supărările, copilul care știe că fără suferință nu poți să reușești, copilul care a învățat să privească mereu partea mai plină a paharului, copilul care speră ca la un moment dat va fi apreciat de persoanele din jurul său, copilul care visează că o să ajungă cel mai bun și își va învinge toate temerile... iar pentru a-ți învinge temerile trebuie doar să-ți depășești propriile limite.

Naționala României Under 17 scrie o pagină

de istorie, fiind prima echipă de volei care se califică la Campionatul Mondial, din ultimii 25 de ani! Viața de sportiv este una grea, mereu vei întâmpina greutăți, dar pot spune că este cea mai frumoasă. Așa am învățat ce înseamnă sacrificiul pentru ceea ce iubești, am învățat că performanța nu se face fără durere și fără străduință.

Această partidă a avut o miză specială, pentru că am așteptat un an revanșa în fața ex-sovieticilor și pentru că o clasare în primele 5 echipe ne asigura biletele spre Campionatul Mondial care se va ține în Mexic și spre Festivalul Olimpic al tineretului European, care va avea loc în 2019 în Azerbaidjan.

Foto și text: *Maria DULĂU, 10 D*

HARI DUMITRAȘ

INTERVIU

Andrei Stroe, absolvent, promoția 2018
Cristian Lupescu, absolvent, promoția 2018

FOTO: digisport.ro

„NU CONTEAZĂ PE CINE AI ÎN FAȚĂ, CI PE CINE AI **ALĂTURI**“

NOTA REDACȚIEI: **Andrei STROE** este, începând din toamna acestui an, colaborator al *Gazetei Sporturilor* și student în anul II al Facultății de Drept, Universitatea București.

HARALAMBIE DUMITRAȘ, FOSTUL PREȘEDINTE AL FEDERAȚIEI ROMÂNE DE RUGBY

| INTERVIU |

După ce au trecut pe la Ivan Patzaichin, Leonard Doroftei și Alin Savu, în acest număr întrebările noastre vor poposi pe biroul președintelui Federației Române de Rugby, HARALAMBIE DUMITRAȘ. Hari, cum este cunoscut în lumea sportului cu balon oval, s-a născut în 1960 și a fost căpitanul echipei naționale în anii '80, perioadă cunoscută ca „epoca de aur“ a rugby-ului românesc. La nivel de club, a jucat pentru Section Paloise și RC Strasbourg, agățând ghetele în cui în 1993, când s-a stabilit în Franța, punând bazele carierei de antrenor. S-a întors în țară în 2012, pentru a antrena naționala, devenind apoi președintele forului de specialitate. Lectură plăcută!

*

Cristian Lupescu: Se știe că dumneavoastră ați făcut trecerea de la atletism la rugby. Ce v-a determinat să faceți această schimbare?

Haralambie Dumitraș: În primul rând, la acea vreme, în școală se făcea foarte mult sport, astfel că practicam mai multe discipline. Atletismul a fost prima mea dragoste, însă „l-am trădat“, fiindcă mi-a plăcut sportul în echipă. Plus că unde merge gașca, acolo mergi și tu, iar mie mi-a plăcut acest spirit de echipă și de prietenie, așa că nu am niciun regret.

Andrei Stroe: Care a fost cel mai frumos moment din cariera dumneavoastră, dar și cel mai dezamăgitor?

H.D.: Cel mai frumos a fost nașterea celor doi copii ai mei, Iulian și Alexandru, iar apoi (*zâmbește*) a nepoților. Altfel... am trăit o groază de momente frumoase. Nu doar când am câștigat, dar atunci când am realizat ceva important cu ceilalți prieteni și am avut sentimentul că mi-am împlinit datoria cu pasiune, cu bucurie și cu dragoste. Plus că, în viață, trebuie să știi și să pierzi, și să fii câștigător, dar nu e bine să fii câștigător prin orice mijloace. Cel mai dezamăgitor moment a fost la Cupa Mondială din 1991, când am dat pe lângă minge la un metru de buturi, iar canadienii au dat eseu și am pierdut meciul. A fost, cred, cea mai mare oportunitate să jucăm o optime de finală la un Campionat Mondial de rugby și recunosc că, din păcate, eu am fost „eroul“ acestui moment.

„Să îți ajuți
partenerul
și să nu te
gândești
la tine, ci
la echipă.
Întotdeauna
în rugby se
spune că nu
contează pe
cine ai în față,
ci pe cine ai
alături.“

C.L.: Care au fost modelele dumneavoastră în acele vremuri?

H.D.: Am avut norocul să am modelele lângă mine și să cresc lângă ele. Unul dintre ele a fost regretatul Florică Murariu, cu care am împărțit camera ani de zile. Apoi marele căpitan George Dumitru, sau Mircea Paraschiv. De asemenea, antrenori precum: Petre Cosmănescu, Ștefan Ionescu și Ion Țuțuianu au contribuit la formarea mea ca om și ca jucător de rugby. Am avut o șansă extraordinară, deoarece ne alegeam modelele din sportul românesc. Azi toți tinerii visează să fie Wilkinson, McCaw, Carter sau alții, deși noi în România avem jucători de mare valoare care se tem poate să îți facă o imagine sau sunt prea puțini promovați.

A.S.: Cum ați găsit motivația să continuați după anumite înfrângeri sau turnee nereușite?

H.D.: Într-o carieră sportivă sunt și momente mai dificile, dar totul pleacă de la pasiunea și dragostea cu care o faci. Atât timp cât faci cu bucurie, găsești ceva de care să te agăți să continui. Ceea ce vedem noi din exterior sunt cele 80-90 de minute de meci, însă în spatele acestora se află multă suferință, muncă sau frustrări strânse într-o perioadă de antrenament. Dar, întotdeauna, în rugby se spune că nu există renunțare. Trebuie să te ridici cât mai repede și să

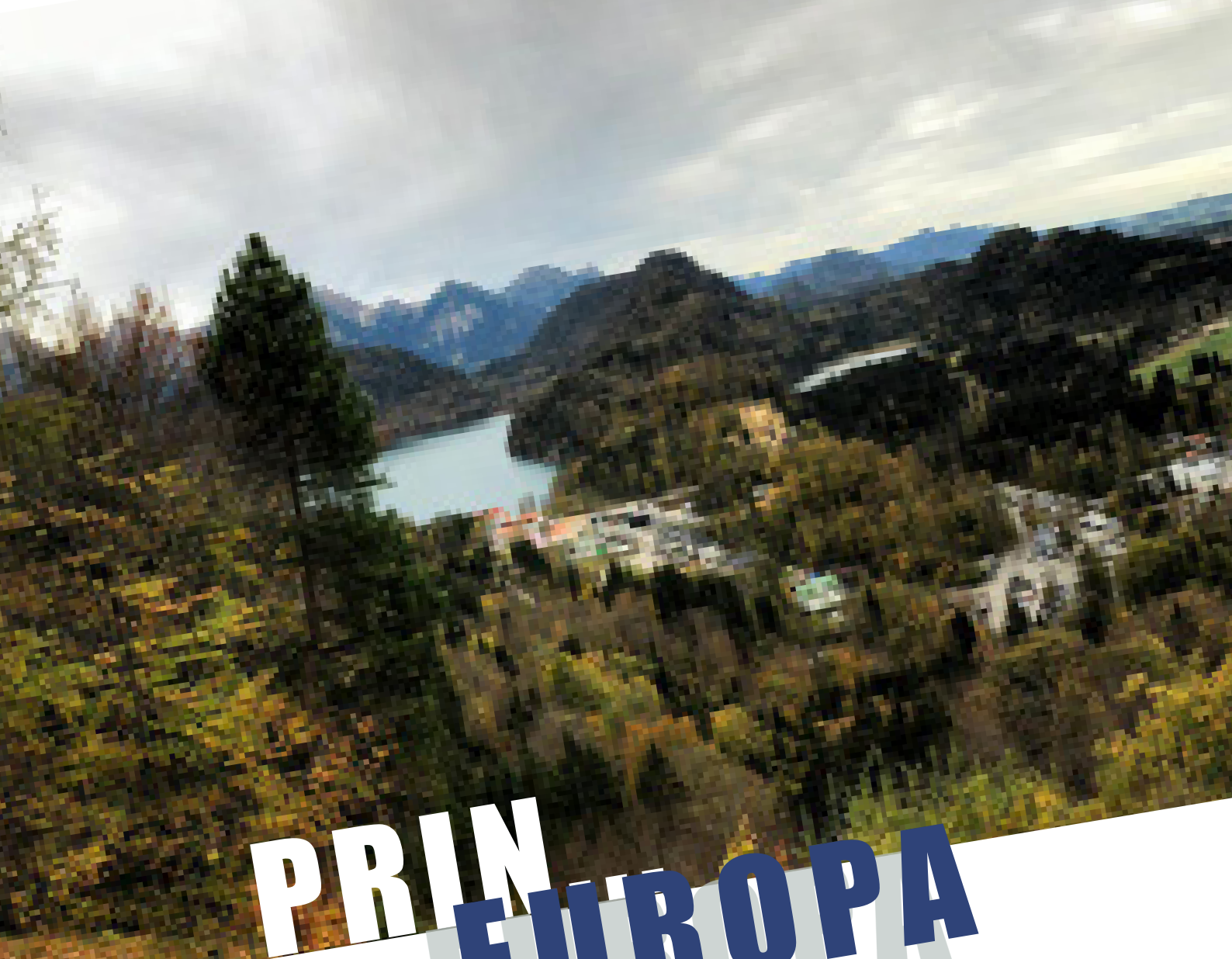

„În viață, trebuie să știi și să pierzi, și să fii câștigător, dar nu e bine să fii câștigător prin orice mijloace.“

devii mai puternic. Și îți faci mereu un ideal să mai joci încă un meci mai bun și tot mai bun. Desigur, trebuie să și înveți din înfrângeri.

C.L.: Care credeți că sunt caracteristicile rugby-ului, care îl fac deosebit față de alte sporturi?

H.D.: După mine, sportul cu balonul oval este o oglindă a societății. Valorile pe care le cultivă acest sport fac ca tinerii să aibă niște convingeri. Pentru că e nevoie de mult respect, de încredere și de integritate. Să îți ajuți partenerul și să nu te gândești la tine, ci la echipă. Întotdeauna în rugby se spune că nu contează pe cine ai în față, ci pe cine ai alături.

BAVARIA

PRIN EUROPA

EXCURSIE: AUSTRIA. GERMANIA

Teodora Bercea, Iulia Costache, 10 D

Foto: Antonia Dumitru, 11 C

AUSTRIA

În săptămâna Școala Altfel (29 octombrie - 2 noiembrie 2018), mulți elevi din Colegiul Național „Spiru Haret“ și-au luat rămas bun, pentru câteva zile, de la furnicarul bucureștean, îndreptându-se, alături de profesorii lor, spre diferite destinații turistice, atât din țară, cât și din străinătate. De un pitoresc aparte a fost excursia din Austria de anul acesta, organizată de următoarele cadre didactice: Doamna Luminița Gheorgheasa, doamna Marina Burada, doamna Mirela Popescu, domnul Doru Dumitrescu. Pe lângă atmosfera specifică de veselie și prietenii legate, am avut parte de niște

decoruri absolut mirifice. Peisajele rurale ale Austriei și ale Germaniei sunt splendide și, din păcate, mult mai curate și mai îngrijite decât multe dintre localitățile urbane din România. Pe lângă obiectivele turistice din program, câțiva dintre noi au avut norocul să vadă celebrul Orient Express staționând într-un oraș micuț din zona montană a Tirolului. Suntem convinse că, peste câțiva ani, ne vom aminti numai acea seară, când priveam pasagerii de la clasa I, care erau serviți de ospătari în ținute impecabile, în timp ce noi ne îndreptam spre hotel să înfulecăm burgerii luați la pachet.

EXCURSIE: NISA. CANNES

Text și foto: Denisa Lungu, 11 F

Prof. coordonator: Georgeta Mihăilescu

Ce potrivită ar fi acum o vacanță în Franța, pe o plajă însoțită de pe Coasta de Azur, nu-i așa? Sau o plimbare prin Monaco, o oprire la Casino... Ei bine, aceste visuri par doar niște plăsmuiri ale imaginației, încât nu ar putea fi concretizate prea curând. Cu aceste gânduri ne-am amăgit și noi, până când au devenit realitate. În cadrul săptămânii „Școala Altfel“, doamna profesoară de limba franceză, Georgeta Mihăilescu, ne-a ajutat să evadăm, timp de șapte zile, din rutina școlară și am avut parte împreună de o escapadă la Nisa-Monaco (Monte Carlo).

Așadar, am decolat spre aceste destinații. Apoi, de-a lungul săptămânii am fost părtașii unei săptămâni pline de aventuri, într-o primă etapă, la Monaco, unde am vizitat Expoziția de mașini a Prințului Albert de Monaco, Grădinile suspendate exotice Saint-Martin, Muzeul Oceanografic și am făcut numeroase poze alături de Casino sau de Palatul Princiar. Poate că pare o aventură demnă de un maraton, însă nimeni și nimic nu ar putea exprima în cuvinte frumusețea orașului Monte Carlo, căci reprezintă locul în care se întâlnesc trei influențe distincte: pe de-o parte din Italia, pe de alta din Franța și nu în ultimul rând cele locale, ale principatului Monaco.

Cum scopul acestei tabere a fost cunoașterea culturii franceze, a limbii oficiale și îmbogățirea cunoștințelor deja existente, ce alt mijloc ar fi fost mai potrivit decât participarea la cursuri în limba franceză alături de profesori locali specializați? Astfel, în cadrul acestei săptămâni am avut parte de o experiență culturală vastă prin interacțiunea directă

cu locuitorii acestor orașe.

A învăța nu se rezumă doar la a studia mereu cărți și culegeri pline de teorie, ci la a „ateriza” în sânul civilizației pe care vrei să o cunoști, să o descoperi integrându-te în obiceiurile și tradițiile locului respectiv. Astfel, am reușit noi să ne petrecem o săptămână demnă de un film ce poate fi premiat la Cannes, pe covorul roșu.

DIN LUMEA LARGĂ

Text și foto: *Cedric VIȘA, 11 C*

ISRAEL

Israelul este o destinație foarte interesantă, dar percepută diferit de fiecare. Multe dintre obiectivele turistice ale acestei țări nu sunt, în sine, impresionante, dar contextul lor cultural, istoric și religios le face unice. Pentru a vizita Israelul trebuie o minimă documentare înainte.

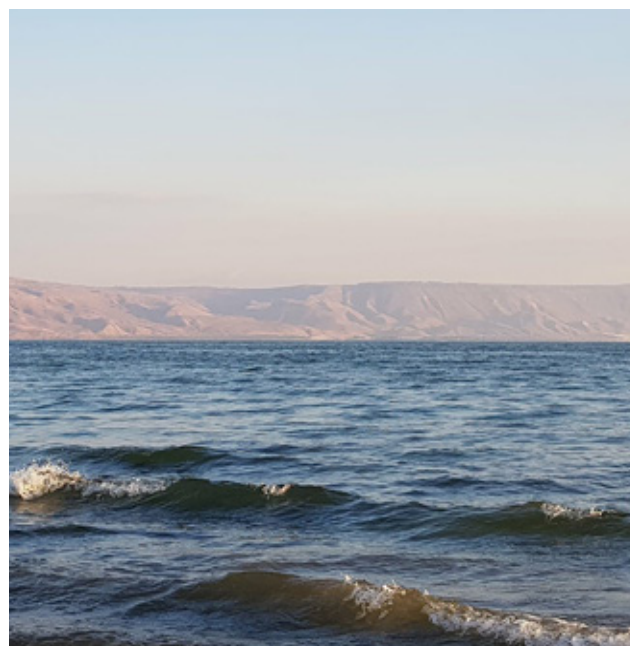
Clădirile au o energie aparte datorită arhitecturii lor, vechimii, oamenilor care le înconjoară... Despre popor pot spune că este dispersat, dar comercianți supremi (ar putea să îți vândă orice).

Ierusalimul este centrul spiritual și cultural al creștinilor de pretutindeni. Acolo se află Biserica Învierii, nucleul întegii creștinătăți. Un adevărat paradox este faptul că, în centrul Ierusalimului, se află o moschee islamică, ce a devenit un simbol al orașului.

Muntele Fericirilor este, probabil, locul care m-a impresionat cel mai mult în Israel. Semăna un paradis în care am uitat ce înseamna timpul, nu era altceva decât liniște, frumusețe și eu cu mine însumi.

Copleșitor era și contrastul dintre grădinile verzi ca niște oaze și semi-deșertul din jur. Plantele luxuriante creau un cadru unic, în armonie perfectă cu Marea Galileei.

Marea Galileei este un loc ce invită la meditație profundă. Este o adevărată splendoare a naturii, dar și cea mai importantă resursă de apă a Israelului. Așa se explică și vegetația luxuriantă din jurul ei. Tot acest peisaj este de-a dreptul uimitor.

Stilul arhitectural al bisericilor din Israel este foarte diferit de cel din România, în special din punctul de vedere al tehnicilor și al materialelor de construcție. În toate locurile pe care le-am vizitat, bisericile erau construite peste locurile Sfinte; nu se urmărea deloc reconstituirea peisajului biblic, ci doar încadrarea a ce a mai rămas din el într-o Biserică .

Formele acestor așezăminte sfinte erau, de multe ori, neregulate. Așezămintele sunt unicat, niciunul nu coincide cu celălalt .

Peisajul de la Marea Galileei este întregit de Biserica cu cupolele roz, aflată la aproximativ 1 km de țărm .

Fresca Înălțării este unicat în lume. A fost realizată în biserica ce îi poartă numele. De acolo se vede foarte bine tot orașul Ierusalim, Sfântul așezământ fiind situat într-un punct destul de înalt.

Templul Tatăl Nostru a fost construit în locul în care Iisus Hristos a rostit pentru prima dată această rugăciune. Cel mai interesant aspect în privința acestui templu este faptul că pe toți pereții se află scrisă rugăciunea în toate limbile de pe planetă .

Mădălin Ionete, 11 C

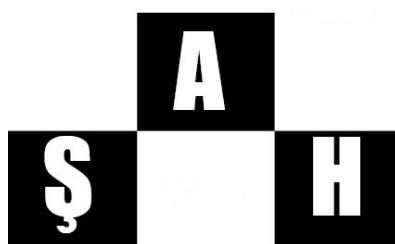
Încă de la înființarea Colegiului Național „Spiru Haret“, spiriștii au dezvoltat o mare pasiune pentru șah. Șahul, jocul minții, a cunoscut de-a lungul vremii generații întregi de elevi, fiind cel mai bun prieten al acestora. Astfel, acest joc a ajuns să reprezinte o tradiție a liceului, colegiul fiind renumit și pentru Rocada Spiristă, un concurs înființat pentru promovarea pasiunii tinerilor. Doi dintre sahiștii celebri care au schimbat istoria șahului sunt Garry Kasparov și Alexander Alekhin.

GARRY KASPAROV

Garry Kasparov s-a născut pe data de 13 aprilie 1963 în orașul Baku, capitala statului Azerbaidjan (fosta U.R.S.S) și este unul dintre cei mai mari maestri ai șahului din toate timpurile. Talentul acestuia a fost remarcat încă de mic, el luând parte la cursurile de la școala de șah a lui Mihail Botvinnik. Stilul său de joc s-a remarcat ca fiind foarte dinamic și agresiv, acesta preferând pozițiile mai complicate, pentru a-și

DESPRE ȘAHIȘTI CELEBRI

putea pune în evidență forța de calcul. Kasparov a jucat celebrul set de 6 partide de șah jucat la New York împotriva computerului IBM Deep Blue, pierzând în două dintre partide, câștigând una, iar trei dintre acestea terminându-le la egalitate. Dar, pentru că nu putea să fie singurul mare sahist din vremea sa, alt rus, Anatoly Karpov, se va declara cel mai mare rival al lui Kasparov, între ei jucându-se numeroase partide de șah. Primul set de 6 meciuri și cel mai important între cei doi s-a jucat în anul 1984, Kasparov reușind să câștige după ce fusese condus cu 5-0. În plus, Garry Kasparov a câștigat de unsprezece ori Premiul Oscar la Șah, în decursul carierei sale.

ALEXANDER ALEKHIN

Alexander Alekhin s-a născut pe 31 octombrie 1892 în capitala Regatului Țarist, Moscova, și a decedat pe 24 martie 1946 în orașul portughez Estoril, la vârsta de 53 de ani. A fost unul dintre cei mai puternici jucători de șah din istorie. Alekhin a fost campion mondial la șah între anii 1927-1935 și 1937-1946. Stilul său de joc era extrem de agresiv. El a fost cel care a inventat cea mai puternică combinație de piese din șah, ce constă în plasarea pe verticală, pe aceeași linie a celor 2 ture și a reginei. Alekhin a folosit pentru prima dată aceasta strategie, ulterior denumită „Arma lui Alekhin“, într-o partidă cu Aron Nimzowitsch, în anul 1930, partidă terminată cu victoria clară a lui Alexander Alekhin. Știați că...?

- Regula care permite pionului să mute două pătrățele din poziția inițială a fost introdusă în anul 1280?
- Cel mai bun președinte-șahist din istorie este Fidel Castro (fostul președinte al Cubei)?
- Șah Mat în limba persană înseamnă „Regele e mort!“ ?

P E R L E

„-Doamna, putem să mergem anul viitor în excursie?

-Tu nu mă iei în excursie să număr sticle!“

„Ți-ai făcut genele alea zici că ești pirat din Caraibe.“

„Out se scrie o-u-ț? Asta înseamnă când auzi out din partea aia, pleacă.“

„Am răsărit ca un ghiocel din Colentina.“

„Scrie domnișoară... parcă ești înghețată fistic!“

„Asta e și întrebarea mea, dar nu mă bag în fasolea fasolii!“

„Vai de noi. Ce frumoși eram, ce urâți am ajuns.“

„Pe teren ce faci? Dai cu pumnul? Eu dau cu 2-urile.“

„2 și 3. N-am dat 2, am dat 3 că a scris și ea ceva, numele și data.“

„Trec așa ca să vadă fraierii. Adică eu, băi. Și să ziceți: „Ia uite, bre, așa e“

„Mănâncă scoarță de copac că ai nevoie de vitamine.“

„Dacă mă duc în spațiu, de ce am nevoie de costum de scafandru?“

„Nu mai mișca mâna aici precum vâsla (*la un test*).“

„Ia uitate ce butuc frumos“ (*despre o elevă neatentă, solicitată la răspuns*).

„Tata era altă persoană la serviciu. Când venea acasă, îl bătea mama“

„Ionescu care e dus cu pluta creierului pe Bistrița.“

„Asta e costumație de alergat în grădină după ciuperci otrăvite.“

„Asta nu înseamnă că eu sunt deștept și voi proști. Și eu sunt ca și voi“.

„Eu sunt un gol inspirațional“.

„Întoarce-te la masă ca te înșurubez în scaun.“

„Ia nu mai credeți voi nimic că nu sunteți la religie.“

2
0
1
8

CERCUL DE FOTOGRAFIE C.N.S.H.B.

Activitatea *Cercului de fotografie* al Colegiului Național „Spiru Haret“ s-a intensificat în acest an. Cu un număr foarte mare de doritori, era necesară o regândire a activităților din cadrul cercului. Astfel, Ioana IORDAN (11 D), Ilinca SMOCHINĂ (11 E), Bianca PÎRNUȘ (10 B), Iris PĂUN (12 A) și Cristian Andrei NEACȘU (10 G) s-au mobilizat, pregătindu-se temeinic pentru întâlnirea cu noii membri, sub coordonarea prof. Corina Buzoianu. Competențele lor discursive nu au rămas fără ecou, la ședințe participând constant cel puțin 30 de elevi din clasele aIX-a și a X-a. Și pentru că 2018 este un an important pentru noi toți, în clădirea veche a liceului, la parter, a fost amenajată expoziția foto de ii intitulată *RomanIA*.

La mulți ani, România! La mulți ani, „Vlăstarul“!

Ioana IORDAN, 11 D

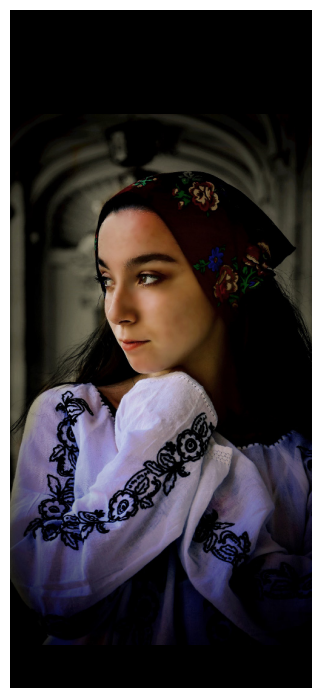

Foto:
Ilinca Smochină, 11 E
Alexa Boboc, 10 F,
Ioana Iordan, 11 D

Din Spîru... fiți gata...

Interviu cu IRINA LAZĂR, absolventă a C.N. „Spiru Haret”,
promoția 2015, de la Parlamentul European!

Realizat de *Anastasia Mareș, 9 C*

În anul 2015, echipa *Euroscola* a Colegiului Național „Spiru Haret” ajungea la Parlamentul European, Strasbourg, cu o misiune clară: identificarea celor mai optime soluții de reducere a șomajului în rândul tinerilor. O parte dintre elevii implicați în proiect erau în clasă terminală (a XII-a F, diriginte: prof. Nicole Stănescu): Bianca Bădoi, Teodora Anghel, Teodora Mureșan, Monica Leonida. Și, cum nu prea există coincidențe, destinul a considerat că n-ar fi rău ca, din aceeași clasă, la trei ani distanță, să mai ajungă cineva acolo. Este vorba despre IRINA LAZĂR, absolventă C.N. „Spiru Haret”, promoția 2015. După absolvirea liceului, Irina a devenit studentă a Facultății de Limbi și Literaturi Străine a Universității din București, obținând licența în acest an.

Contactată de echipa „Vlăstarul”, Irina a fost mai mult decât bucuroasă la propunerea de a acorda un interviu. A rămas neschimbată: veselă, plină de viață dar, în același timp, concentrată pe ce are de făcut.

Foto: *Irina Lazăr*

Detalii: vlăstarul.com

Parlamentul European!

Reporter Vlăstarul: Cum a fost experiența ta în CNSHB ?

IRINA LAZĂR: Până să ajung la facultate, îmi spuneam că cei mai frumoși ani din viață au fost anii de liceu, apoi am realizat că fiecare etapă a vieții e frumoasă în felul ei și trebuie trăită la maxim. Spiru a fost locul unde am întâlnit profesori minunați, aplecați spre meseria de a forma caracterele noastre, locul unde s-au legat prietenii pe viață și locul unde a început conturarea caracterului meu. La formarea mea ca om au contribuit atât profesori dedicați, pe care nu o să îi uit niciodată, cât și prieteni care mi-au fost alături în toate momentele, fie bune, fie rele.

R.V.: Pentru unii dintre colegii tăi mai mici urmează o probă de foc: examenul de bacalaureat. Cum ți s-a părut ție acest examen?

I.L.: Examenul în sine a fost simplu. Mai ușor decât în anul precedent și, totuși, cu o încărcătură emoțională uriașă. „BACUL BATE LA UȘĂ” este o sintagmă care ne-a urmărit încă din prima oră de limba română (râde). Examenul de maturitate, nu? Când încerci să dovedești că nu ai irosit patru ani degeaba, în timp ce în jurul tău se aud doar două voci – „Stai liniștit, mulți nu au luat BAC-ul și sunt ok acum” și: „Asta e, nu iei BAC-ul – ești rușinea familiei.” Per total, un episod de maturitate până la urmă, efort enorm, sute de ore de învățat suplimentar și câteva nopți nedormite. Efortul nu a fost în zadar,

acele nopți nedormite din cauza stresului s-au transformat mai apoi în nopți albe petrecute în Vamă :).

R.V.: Ce materii îți plăceau în liceu?

I.L.: O alegere grea. Limbile străine au fost întotdeauna în inima mea, în special limba engleză pe care, până la urmă, am atestat-o și cu un examen Cambridge. Franceza, din păcate, nu a fost punctul meu forte. Mi-a plăcut mult și Filozofia, dar acest fapt se datorează mai mult doamnei profesor Codruța Missbach. Trăiesc situații în viața de zi cu zi ce mă trimit cu gândul la expunerile și învățăturile dumneaei. Nu mi-aș fi imaginat niciodată că Filozofia este atât de prezentă în viața mea cotidiană.

R.V.: La ce facultate ai dat examen de admitere?

I.L.: Aveam în minte o singură facultate: Facultatea de Limbi și Literaturi Străine, secția Filologie, arabă sau japoneză ca limbă de studiu principală, iar engleza - că limbă secundară. Într-un final, am ales limba arabă și am susținut două examene scrise: un examen din gramatica limbii române și un examen din gramatica limbii engleze, plus traduceri și exerciții. Nu am aplicat la altă facultate, dar mi-am depus dosarul la rusă, ca plan B, unde se intră cu media de la bacalaureat. Am riscat un pic, într-adevăr, dar am avut încredere în mine și am intrat. Punct ochit punct lovit. S-a dovedit a fi o decizie foarte bună pe plan de înțelegere culturală, de acceptanță

și de învățare a unei limbi atât de diferite de a noastră.

R.V.: Ne-a șoptit cineva că acum ai ajuns la Parlamentul European. Ne povestești cum s-a întâmplat?

I.L.: Încă din timpul liceului îmi doream să plec din țară. Să mă mut. De tot. În jurul meu auzeam: „nu o să ai niciun viitor aici, țara asta se duce de râpă, nimeni nu o să vă ajute, PLECAȚII!!!” sau: „Păi dacă plecați toți, ce se va întâmpla?”. Așadar, m-am hotărât. „O să plec, dar nu îmi voi părăsi țara.” După ce am terminat facultatea, m-am decis să nu urmez imediat un master pentru că „așa trebuie”, am vrut să înțeleg ce vreau eu cu adevărat să fac cu viața mea. Am intrat pe site-ul Parlamentului European, am urmat pas cu pas cerințele aplicării, mi-am depus scrisoarea de intenție și am așteptat. Îmi doream foarte mult să fac un stagiu prin care puteam să mă dezvolt atât din punct de vedere profesional, cât și personal. După o perioadă de timp, am fost contactată și mi s-a oferit șansa de a fi stagiară pe o perioadă de șase luni. În momentul de față, sunt stagiară la cabinetul europarlamentarului Cătălin Ivan, un om hotărât, vizionar, de la care am învățat foarte multe într-un timp foarte scurt. Colegii din cabinet sunt oameni extraordinari, cu multă experiență, de la care învăț zilnic câte ceva nou.

R.V.: Sunt implicați și alți studenți? Cum vă înțelegeți?

I.L.: Am reușit să leg relații de prietenie și cu asistenți și stagiați din Spania, Grecia, Italia, etc. Toți au un program încărcat, propriile „calculare politice” și agende... dar totul se încheie joi seara, după programul de muncă, la o bere în fața Parlamentului, unde se organizează în fiecare săptămână o adunare a asistenților și a stagiatorilor. După o bere sau un pahar de vin, toată lumea discută mai relaxat și se mai pierde din atitudinea strictă și complet profesională din timpul săptămânii.

R.V.: Ce oportunități privind dezvoltarea personală îți oferă implicarea în acest proiect?

I.L.: În principiu, posibilitățile sunt infinite, contează doar cât de mult îți dorești sau ceea ce crezi că ai putea să faci. Sunt sute de subiecte zilnice în Parlament, de la reforme sociale la investiții în educație, de la probleme în sectorul agricol la modificări ale codurilor penale internaționale, totul se discută și se dezbate sub același acoperiș. Ca stagiar, ai opțiunea să asisti la tot felul de ședințe, proiecte și ai oportunitatea să înveți despre subiecte distincte.

R.V.: Ce pasiuni ai? Mai ai timp de ele?

I.L.: Câte puțin din fiecare, parcă așa suna ideea de echilibru în viață, nu? După terminarea programului de lucru, dacă mai am timp, îmi place foarte mult să desenez, să vizitez și să îmi petrec sfârșitul de săptămână în locuri noi. Dacă aș putea, aș face numai asta: să vizitez și să desenez, și, probabil, aș fi cel mai fericit om din lume. Dacă nu am așa mult timp la dispoziție, mă relaxez uitându-mă la Netflix.

Echipa *Vlăstarul* mulțumește Biancăi BĂDOI pentru oportunitatea realizării acestui interviu.

IT&GAMING BY CUCU, DUCU ȘI SVEMER |

Wolfenstein: The New Order

RE
VI
EW

Cristian Ducu,
Robin Svemer **11 C**

Deși am spus că ne vom opri din recenzat titluri *Bethesda*, iată că ne-am înșelat și nu puteam exclude *Wolfenstein*, un pionier care a revoluționat categoria first person shooter-elor prin al treilea joc din franciză, *Wolfenstein 3D*.

Aflându-se în plin foc al războiului, protagonistul, William „B.J.” Blazkowicz, încearcă să întoarcă soarta războiului în favoarea Alișilor prin asasinarea principalului inginer și comandant al lui Hitler, Deathshead. Planul nereușind, duce la capturarea lui BJ și a echipei sale. Acesta este pus în situația de a alege între viața lui Wyatt și a lui Fergus, fapt care determină schimbarea întregii povești. După alegere, acesta scapă din ascunzătoare, fiind grav rănit și ajungând în comă.

Trezindu-se peste paisprezece ani, realizează că Alișii au pierdut războiul, Germania instaurând un regim dictatorial la nivel global. Realizând că membrii rezistenței au fost capturați și duși la închisoare, BJ pleacă într-o misiune de salvare a acestora. Ajuns în celule, se reîntâlnește cu Wyatt sau Fergus (depinzând de alegerea inițială). Respectivul îl conduce la baza rezistenței de sub Berlin. Acolo începe să opereze din umbră, sabotând sistemul nazist, obținând diverse bunuri care îl vor ajuta să își realizeze scopul inițial: de a-l asasina pe Deathshead. Finalul jocului este plin de surprize; protagonistul regăsește un vechi prieten, deznodământul vieții lui BJ este lăsat în cumpănă și este dezvăluit în următorul titlu din serie.

În ceea ce privește gameplay-ul, majoritatea jucătorilor va face unul din două lucruri: să împuște fiecare soldat care

le iese în cale, ori vor prefera să se strecoare pe lângă ei pentru a evita sosirea întărilor. De asemenea, viața nu se regenerează complet, deci trebuie colectate truse de prim ajutor și armură din când în când. Multe tipuri de inamici care nu au puncte slabe evidente ne oferă ocazia dezvoltării unei strategii pentru eliminarea acestora, sau putem intra peste ei trăgând cu douămitraliere. Locația și muzica de fundal sunt alese inspirat, astfel încât poți crede că această versiune de istorie ar fi posibilă (de exemplu, cântecele trupei Beatles cântate în germană).

În această ediție a revistei „Vlăstarul” ne-am gândit să creăm un sistem de note pentru jocuri. Iată aprecierile noastre:

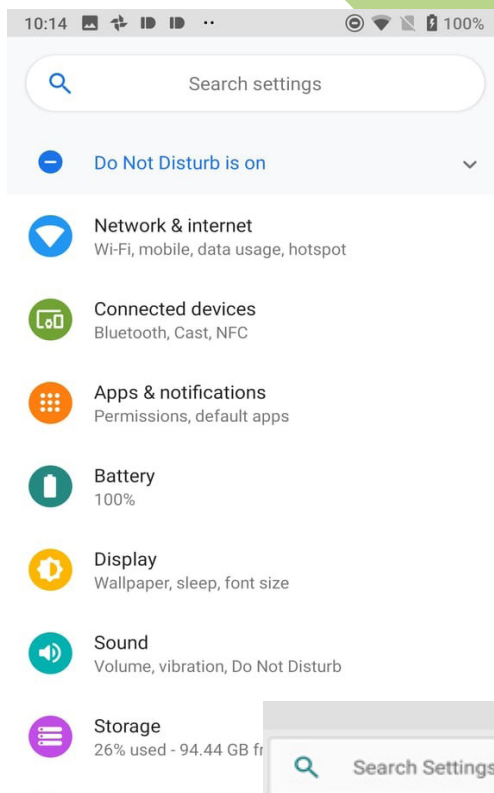
Grafică: 8,80/10
 Poveste: 9/10
 Gameplay: 7,20/10
 Sunet: 9,70/10
 Total: 8,70/10

Dacă aveți altă părere, sunteți invitați să propuneți un nou sistem de evaluare (sau să dați alte note, pur și simplu).

Teodoru Andrei și Svemer Robin, 11 C

ANDROID P

Aflându-ne în secolul vitezei și al inovației, considerăm că este foarte important să fii la curent cu tot ce este nou în materie de tehnologie. Astăzi vrem să prezentăm cel mai nou sistem de operare Android de la Google, *Android P*, și diferențele majore dintre acesta și predecesorul sau Oreo.

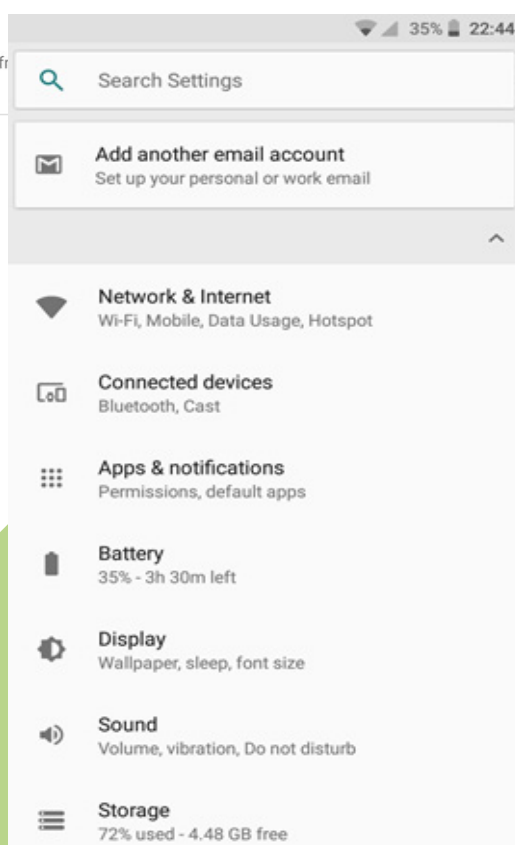
1. Navigare interioară

Știi momentul acela când te afli într-o clădire nouă în care nu ai mai fost niciodată până atunci și trebuie să ajungi într-o cameră cât mai repede cu putință? *Android P* îți oferă posibilitatea de a te descurca în interior, la fel cum te descurci și în exterior, prin folosirea aplicației Google Maps.

2. Poze în notificări

Știi cum e când cineva îți trimite o poză și te întreabă ceva, tu nu vrei să începi o conversație, însă arzi de curiozitate să vezi poza respectivă? Cu toții am trăit acel moment, deși nu suntem mândri, și: ori am ignorat fotografia, ori am folosit o scuză penibilă. Noul sistem de operare de la Google te salvează și în această situație, lăsându-te să vezi poza fără a deschide conversația.

Cu toate că *Android P* vin cu mai multe îmbunătățiri, propun și schimbări de interfață pe care unii s-ar putea să nu le agreeze.

Călătorie în timp...

-decembrie, 2018-

Berbec

Nicolae CIORĂNESCU (1922),
matematician, autorul lucrării
Tratat de matematici speciale

Pentru tine, luna decembrie este prielnică pentru colaborări și este foarte bună atât din punct de vedere financiar, cât și al rezultatelor școlare. Nu uita, nu vei obține nimic fără efort! Dacă treci printr-o perioadă tensionată cu cel/cea apropiat/ă, aceasta se va sfârși concomitent cu apropierea sărbătorilor de iarnă.

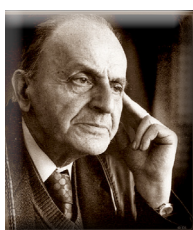
Taur

Ioan-Victor BRUCKNER
(1961), doctor, om politic
român, fost ministru

Începând cu ziua de 6 decembrie, se lămuresc multe chestiuni legate de iubire. Este o lună în care nu ai de ce să-ți faci griji: vor fi resurse pentru a merge la teatru, la film... Vei fi obligat/ă de circumstanțe să ieși din zona ta de confort, dar te vei descurca cu brio. Nu renunța la planurile deja începute!

Rac

Constantin NOICA (1928),
filozof, membru post-mortem al
Academiei Române, autorul lucrării
*Spiritul românesc la cumpătul
vremii. Șase maladii ale spiritului*

Relația cu cel/cea de lângă tine merge foarte bine. Totuși, dacă apar probleme, cere sfatul apropiaților. Nu te grăbi să organizezi petreceri de sărbători la tine acasă. Traversezi o etapă plină de energie și inspirație, așa că, deși e perioada testelor, a tezelor, care te solicită, nu simți oboseala.

Gemeni

Mihai-Dan CARAMIHAI
(1978),
profesor universitar

Trebuie să fii receptiv/ă: dacă nu ai încă prieten/ă, atenție: se pot ivi întâlniri neașteptate în momente banale. Ar fi recomandat să cheltuiești bursa cu mare, mare chibzuială. Neliniștile te pot conduce spre decizii greșite, încearcă să te relaxezi!

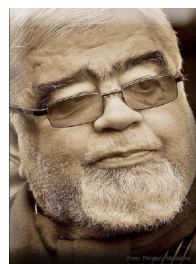
Leu

Nicolae STEINHARDT (1929),
filozof, autorul cărții *Jurnalul
fericirii*

Chiar dacă ai vrea să te retragi o perioadă, „într-un colț să petreci în tine“, nu e posibil. Apar oportunități de a cunoaște persoane noi, de a avea o viață socială activă. Astrele îți oferă energia necesară pentru a începe proiecte care necesită mult efort. Încearcă să mergi la sală, să alergi în parc și să nu cheltuiești toată bursa din prima zi!

Fecioară

Andrei PLEȘU (1966), scriitor și
eseist român, estetician și istoric al artei,
stilist al limbii române, autor al lucrării
Despre îngeri

Trebuie să fii cu ochii-n patru la cei care îți apar în preajmă. Anul se încheie, totuși, într-o notă romantică. Chiar dacă te-ai hotărât cu privire la destinația bursei, pot apărea cheltuieli neprevăzute, legate de sănătate. Foarte important: nu lăsa pe mâine ce poți face azi!

via horoscop

Alexandra Burghilea, Anda Diaconescu, 11 C

Balanță

Nicolae-Șerban TANAȘOCA (1959), filolog și istoric român, autorul lucrării *Bizanțul și românii*

Ai senzația, uneori, că ești *singur/ă pe lume*. Dar: în timpul pregătirilor pentru Crăciun, s-ar putea să întâlnești o persoană interesantă. Evită cheltuielile în zadar, ținutele luxoase și cadourile scumpe! Responsabilitățile de fac să te simți obosit/ă și plictisit/ă.

Scorpion

Dan BERINDEI (1941), istoric, autorul lucrării *România și Europa în perioadele premodernă și modernă*

A doua jumătate a lunii decembrie te determină să începi relații noi. Din punct de vedere financiar, îți va merge bine, dar vor exista tendințe de cheltuit excesiv. Bucură-te de schimbările care apar neașteptat în viața ta!

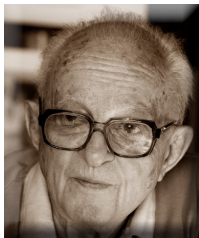
Săgetător

Dan A. LĂZĂRESCU (1937), scriitor, traducător de limbă engleză și om politic român, fost deținut politic în perioada comunistă

Nu te grăbi să iei decizii importante acum și caută să înțelegi de ce ai nevoie pe termen lung! Poate că nu toate activitățile în care ești implicat îți vor fi utile, sau poate că e momentul să te orientezi spre altele. Financiar, lucrurile merg bine și vei avea energie, vei fi o prezență dinamică, de-a dreptul efervescentă.

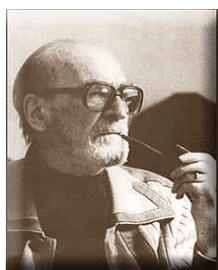
Capricorn

George LITARCZEK (1944), medic, întemeietorul școlii medicale de anestezie din România

Pentru tine, o relație de prietenie se poate transforma în mult mai mult. Îți va merge bine, vei avea suficient buget pentru a-ți satisface mici capricii sau pentru a te întâlni cu prietenii. Atenție însă: anumite vicii te pot lăsa cu buzunarul gol. Se vor simți îmbunătățiri legate de sănătate la finalul anului.

Pești

Mircea ELIADE (1925), filozof, scriitor, autorul lucrării *Tratat de istorie a religiilor*

Luna aceasta vei impresiona o persoană importantă. La școală, poți greși insistând să arăți că ești cel/a mai bun/ă. Ai grijă și fii precaut/ă în timpul călătoriilor.

Vărsător

Petru CREȚIA (1945), profesor de limba greacă, editor al lui Platon, eminescolog, filosof, eseist și traducător român, autor al lucrării *Epos și logos*

Chiar dacă vei cunoaște oameni interesanți, nu se vor lega prietenii de durată. Ar fi indicat să nu îți faci iluzii din punct de vedere financiar. Încearcă să mănânci sănătos și să fii constant/ă în diete. Excesele nu aduc beneficii nimănui.

vlastarul.COM

din 2018

VLASTARUL.COM

În Colegiul Național
„Spiru Haret“ din
București există foarte
mulți elevi talentați,
cu aptitudini
deosebite în multe
domenii (arte plastice,
știință, muzică,
oratorie, sport etc.).

Pentru că
paginile revistei
nu pot cuprinde
complexitatea acestor
manifestări, a apărut
ideea (extrem de
binevenită) de a
înfiița, în mediul
on-line, o pagină web
„Vlastarul“, în care
secțiunea destinată
exclusiv elevilor
talentați este
Spiru(H)areTalent.
Aici puteți viziona
scurt-metraje
realizate de elevi ce
reflectă nemijlocit
pasiunile lor.

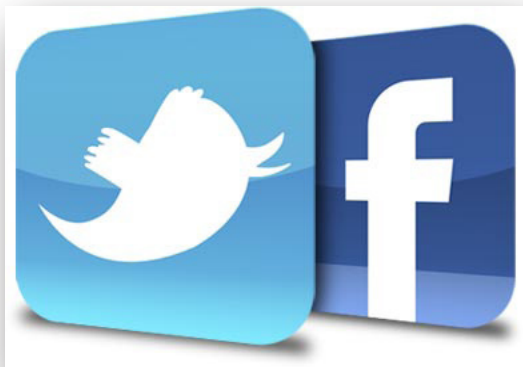
Din 1923...

VLASTARUL.COM

Această secțiune
conține o scurtă
poveste a „Vlastarului“,
insistând doar asupra
câtorva aventuri
ale acestuia în
călătoria lui prin
timp. Firește, echipa
actuală își propune
ca, la aniversarea
centenarului revistei
(2023), să realizeze
monografia ei.

LA NOI E ALTFEL!

Vrei să te implici în viața revistei?

revistavlastarul@yahoo.com

vlastarul.com

Partener media:

MULȚUMIRI

Echipele de redacție aduce mulțumiri doamnelor profesoare Ioana Dumitru, Victoria Mihalcea, Liana Hera, Ana Durac, Marina Burada, Cristina Ștefan, Camelia Săpoi, Dana Sburlan, Claudia Moga, Vera Călin, pentru implicarea în realizarea acestui număr și pentru susținerea activității revistei în mediul on-line.

Concurs *Vlăstarul*:

„CEL MAI FRUMOS BRAD DE CRĂCIUN“

Revista „Vlăstarul” lansează un concurs în cadrul Colegiului Național Spiru Haret: „Cel mai frumos brad de Crăciun”. Fiecare clasă are ocazia de a-și demonstra abilitățile creative, împodobindu-și bradul cât mai original.

În ce constă participarea?

Trimiteti o poză cu bradul clasei voastre la adresa de email a revistei până pe data de 6 decembrie 2018.

Pe data de 20 decembrie, bradul care a strâns cele mai multe Like-uri va primi un cadou surpriză din partea echipei *Vlăstarul*!

DEC
6

Christmas Tree Contest @CNSHB

Public

✓ Interested ▼

➔ Share ▼

